

HALKIN KURTULUŞU

6 KASIM 1979
FİYATI 10 TL
181

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

■ Egemen sınıflar yeni ekonomik ve siyasi saldırılar hazırlıyor

■ Saldırılara karşı koyan halkın yükselen mücadelesi engellenemez

Saldırıların üstesinden gelmek, faşizmi yere çalmak için İLERİ!

İşçi sınıfı kazanacaktır, halk kazanacaktır

TÜM HALKIMIZ, TÜM DEVRİMCİLER, DEMOKRATLAR!

CHP REFORMİZMİNİN İFLASI KARŞISINDA BUGÜN EMPERYALİSTLER VE EGEMEN SINIFLAR, SALDIRI HAZIRLIKLARINI YENİDEN SAHNEYE KOYMAYA BAŞLADILAR. BUNUN BAŞ AKTÖRLÜĞÜNÜ DE BUGÜN FAŞİST DEMİREL YAPMAYA ÇALIŞMAKTADIR.

EGEMEN SINIFLARIN, GERİCİLİĞİN, FAŞİZMİN KİTLELERE YÖNELİK YENİ EKONOMİK VE SİYASİ SALDIRI HAZIRLIKLARININ ÖNÜNÜ KESMENİN, DEMOKRASİ MÜCADELESİNİ İLERLETMENİN TEK VE BİRİCİK ALTERNATİFİ KİTLELERİN BİRLEŞİK VE AKTİF MÜCADELESİDİR.

YÜKSELEN KİTLE MÜCADELESİNİN ÖRGÜTLENİP İLERLETİLMESİ, TÜM SALDIRILARI BOŞA ÇIKARTACAKTIR. DEMİREL'İN SALDIRGAN HESAPLARI KURSAĞINDA KALACAK, FAŞİZMİN VE ONUN SINIF DAYANAKLARININ, KOMPRADOR BURJUVAZİNİN VE TOPRAK AĞALARININ SALDIRILARI PÜSKÜRTÜLECEKTİR.

BİZİM KORKMAMIZA, TEREDDÜTE DÜŞMEMİZE NEDEN YOKTUR.

KORKAN EGEMEN SINIFLAR, EMPERYALİSTLER VE FAŞİSTLERDİR.

SALDIRILARIN ÜSTESİNDEN GELMEK, FAŞİZMİ, GERİCİLİĞİ, ONLARIN ÇEŞİTLİ GERİCİ HÜKÜMETLERİNİ YERE ÇALMAK, ELDE ETTİĞİMİZ DEMOKRATİK HAKLARI VE YENİLERİNİ KAZANMAK İÇİN İLERİ!

ÖRGÜTLÜ MÜCADELE GREVLERDEN, DİRENİŞLERDEN, GENEL GREVLERDEN GEÇEREK GERİCİLİĞİN EKONOMİK VE SİYASİ SALDIRILARINI PÜSKÜRTECEKTİR. BU MÜCADELENİN HEDEFİ KOMPRADOR-FEODAL GERİCİLİĞİN, FAŞİZMİN YOK EDİLMESİ, EMPERYALİST BOYUNDURUĞUN KIRILMASIDIR, DEVRİMCİ-DEMOKRATİK İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARININ KURULMASIDIR.

BU MÜCADELENİN ZAFERİ, SOSYALİZMİN İLK ADIMI OLACAK, TÜM SÖMÜRÜ VE BASKININ YOK EDİLMESİNİ AMAÇLAYAN SOSYALİST DEVRİME KESİNTİSİZ GEÇİŞİ GARANTİLEYECEKTİR.

KAZANAN İŞÇİ SINIFI OLACAKTIR, EMEKÇİ HALK KİTLELERİ OLACAKTIR. KAYBEDEN İSE GERİCİLİK OLACAKTIR..

● Demirel yeni saldırıların mimarı olmak istiyor

Uzun zamandan beri yükselen kitle [illegible]delesini pasifize edi[illegible] komprador-feodal [illegible]nin istikrarını sağlamada yetersiz kalan, iflas eden reformcu CHP karşısında atını değiştirmeye karar veren hakim sınıflar halka karşı dozajını artırmayı öneldikleri saldırılarında eski AP uyuz atını kullanmayı uruyorlar. CHP kendi politikalarını uygulayamaz olunca, sözde onun seçim yenilgisi ve palamentoda güçler dengesinin değişmesine dayandırılıp demokratik bir görünüm verilmeye çalışılarak, ekonomik ve siyasi bakımlar zor durumda olan hakim sınıfların ihtiyaçlarına cevap verecek yeni bir hükümetin kurulması gündeme geldi. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının içinde bulundukları zor durum, derinleşmekte olan ekonomik ve politik kriz ve kitlelerin oldukça hızlı yükselen mücadelesi, onla-

Devamı sayfa 10'da

Bayrampaşa katliamı protesto edildi

BAYRAMPAŞA'DA FAŞİST KATİLLERCE KATLEDİLEN 6 EMEKÇİNİN CENAZELERİ 30 EKİM GÜNÜ YAPILAN BİR PROTESTO GÖSTERİSİYLE KALDIRILDI.

YASADIŞI GÖSTERİYE KATILAN 1000'İN ÜZERİNDE DEVRİMCİ VE EMEKÇİ, "KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK", "MİT, KONTR-GERİLLA, MHP DAĞITILSIN", "YAŞASIN TDKP" SLOGANLARINI HAYKIRDILAR.

GÖSTERİ BİTTİKTEN SONRA POLİS, 60'IN ÜZERİNDE DEVRİMCİYİ GÖZALTINA ALDI.

YAZISI 9. SAYFADA

AEP 38 yaşında

● PROLETARYANIN ENTERNASYONALİST BİRLİĞİNE DOĞRU
● 7.KONGREDEN BUGÜNE

YAZISI 8.SAYFADA

İşkenceler son bulsun!

Diktatörlük, yükselen kitle mücadelesini kana boğmak için baskı, saldırı ve işkencelerini artırıyor. İşçi sınıfının grev ve direnişlerini, yoksul köylülüğün toprak ve özgürlük için atıldığı mücadeleleri, memurların, öğretmenlerin, mühendislerin daha iyi bir hayat için verdiği mücadeleyi, öğrenci gençliğin akademik-demokratik talepler doğrultusunda yürüttüğü mücadeleyi bastırmak için egemen sınıflar bütün şiddet yöntemlerini hızlı bir biçimde artırıyor. Faşist diktatörlüğün sivil ve resmi militarist güçlerinin yürüttüğü saldırı ve katliamlara paralel olarak işçi ve emekçiler, devrimciler, işkencehanelere çekiliyor, ağır işkencelerden geçiriliyor. Birçok devrimci ağır işkenceler sonunda sakat kalıyor. Hastalıklara yakalanıyor.

Bugün 12 Mart'ın tescilli işkencecileri, belli işkence merkezlerinin başında halk çocuklarına, halkın gözbebeği devrimcilere zulüm ediyor. 12 Mart'ın namlı işkencecileri Ecevit tarafından mükafaklandırılarak daha yetkili yerlere getirildiler. Onlar, İstanbul'da, Ankara'da, Elazığ'da, Erzincan'da, Adana'-

Devamı sayfa 10'da

SEÇİM SONUÇLARI VE KURTULUŞUN ACİZLİĞİ

Yazısı Sayfa.12

"KÜRT ULUSU DEVRİMLE ÖZGÜR OLACAKTIR" konulu iki sahifelik parasız ilavemizi 6 Kasım 1979 tarih ve 181 sayılı gazetemizle birlikte dağıtıcılarımızdan isteyiniz.

İşte Sosyalizm, İşte Proletarya Diktatörlüğü

● KURTULUŞUNUN 35.YILINDA ARNAVUTLUK

YAZISI 6-7.SAYFALARDA

25 Ekim (7 Kasım) 1917 İnsanlık tarihinde bir dönüm noktası

● EKİM DEVRİMİ DÜNYA PROLETARYASINA VE EZİLEN HALKLARA YOL GÖSTERİYOR

YAZISI 5.SAYFADA

Çekin elinizi Dersim'den

SIKIYÖNETİM'İN BİRLİKLERİ TAM TECHİZAT DERSİM'E SALDIRIRKEN EN BÜYÜK DESTEĞİ TİKP SOSYAL-FAŞİSTLERİNDEN VE 'APOCU' PROVOKATÖRLERDEN ALMAKTADIR.

Faşist diktatörlüğün militarist güçleri Dersim'e saldırılarını sürdürüyor. Öteden beri egemen sınıflar tarafından "başı ezilmesi gereken", "deşilmesi gereken çıban", "çıban başı" olarak gösterilen Dersim'de sıkıyönetim ilanı ile birlikte yoğunlaştırılan saldırılar bugün yeni takviye birlikler desteğinde sürdürülüyor. Nazi subaylarına özenen militarizmin paşaları Dersim halkını terör ve saldırılarla yıldırmaya çalışıyor.

Geçtiğimiz günlerde bu saldırılar zincirine yeni bir halka eklendi. Dersim'in Pertek ilçesinde, faşist Şah diktatörlüğünün subaylarının sonunu bile hatırlamadan fütursuzca halka saldıran "Halkın Kurtuluşu'nu Pertek'ten temizleyeceğim" gibi boyundan büyük iddialarla terör estiren Osman Naz adlı faşist teğmen komutasındaki bir jandarma birliği Günboğazı Köyü'nü kurşun yoğmuruna tuttu. Köyden geçmekte olan bir proleter devrimci kurşunlanarak ağır yaralandı. Ağır yaralanan proleter devrimci yerlerde sürüklenerek cemseye atıldı. Sal-

Devamı sayfa 10'da

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

BM 'Barış Gücü' Askerleri ve tankları Kore topraklarında (1952)

Barış, silahsızlanma demagojisi ve Birleşmiş Milletler örgütü

Geçtiğimiz günlerde Birleşmiş Milletler Örgütü'nün 34. Kuruluş yıldönümü kutlandı. Bu günden faydalanan tüm emperyalistler ve gericiler barış ve silahsızlanma üzerine demagojilerine hız verdiler. Onlar Birleşmiş Milletler'in barışa, silahsızlanmaya ve insanlığa yaptığı sözde büyük katkılardan söz ederek kendi hegemonyacı ve yayılmacı amaçlarını gizlemek için büyük çaba harcadılar. Ancak dünya proletaryası ve halkları onları bu yalanlarının ardındaki gerçekleri görüyor ve emperyalizmi ve her türden gericiliği dünya yüzünden süpürüp atmak için amansız bir mücadele veriyor. Hangi demagojilere başvururlarsa vursunlar, onlar dünya halklarını kandırmayı başaramayacaklardır. Somut gerçekler de bunu göstermektedir.

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER VE İŞLEVİ

Bundan 34 yıl önce, İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşının hemen ertesinde 24 Ekim 1945'de 51 ülke, yıllarca önce "Cemiyet'i Akvam" olarak ortaya çıkan ve başarısızlığa uğrayan örgütün bir benzerini oluşturmak için biraraya geldiler ve Birleşmiş Milletler Örgütü'nü oluşturdular.

"Biz, Birleşmiş Milletler halkları..." sözleriyle başlayan Birleşmiş Milletler Örgütü Yasası, sözde üyeleri arasında olabilecek ayrılıkları ve gerginlikleri barışçı yollardan çözmeyi, ülkeler arasındaki hak eşitliğini, ülkelerin kendi kaderlerini tayin hakkına dayanan dostluk ilişkilerini geliştirmeyi ve ülkeler arasında hiç bir ayrıcalık tanımaksızın insani ilişkilerin gelişmesi için çalışmayı ve Birleşmiş Milletler Örgütü'nün tüm bu çabaların ahenk içinde sürdürüldüğü bir merkez haline getirmeyi kendine amaç olarak almıştı.

Ancak [illegible] deneyleri ve Birleşmiş Milletler'i oluşturan ülkelerin büyük çoğunluğunu emperyalistlerin ve onların şu ya da bu ölçüde denetimlerinde olan gerici rejimlerin hüküm sürdüğü ülkelerin oluşturduğunu gözönüne alırsak, emperyalizmin ve gericiliğin Birleşmiş Milletler içinde oldukça ağıklıklı bir yer oluşturduğu görülebilir. Ancak tüm emperyalistlerin ve dünya gericiliğinin oluşturduğu bu mevzilenmeye karşı sosyalist ülkelerin ve ulusal kurtuluş mücadelelerini başarıya ulaştırmış ve yeni bağımsızlığına kavuşmuş ülkelerin BM kürsüsünü emperyalist ve revizyonist ihaneti teşhir etmek için bir araç olarak kullanmalarının bir sonucu olarak BM içinde tek tük de olsa bazı kararlar alınabildi. Birleşmiş Milletler Örgütü bu 34 yıllık çalışması boyunca emperyalist devletlerin çıkarları doğrultusunda ve onlara bağlı ülkelerin piyonlar olarak kullanıldığı bir siyaset sahnesi oldu. Aşağıda sıralayacağımız bazı örnekler bu konuyu daha iyi açıklığa kavuşturmaktadır.

İSRAİL'İN KURULUŞU VE BİRLEŞMİŞ MİLLETLER

Daha kuruluşundan birkaç yıl sonra İngiliz emperyalizminin büyük çabaları ve Amerikan emperyalizminin perde arkası oyunlarıyla, BM örgütü Siyonist devletin kurulmasında ilk adımı oluşturan Filistin'in ikiye bölünmesi kararını onayladı. Bu karardan ve emperyalistlerden güç alan siyonistler Arap halkına saldırılara başladılar ve Arap halkını bu topraklardan sürmeye başladılar. Bu arada Amerikan emperyalizmi bir yandan BM aracılığıyla sözde ateş-kes anlaşması için zemin hazırlamaya çalışırken diğer yandan da İsrail siyonistlerine ağır silahlara varan askeri malzeme satmaktan geri kalmıyordu. Emperyalistlerin bu çabaları ve BM içindeki hileleri meyvasını 11 Mayıs 1949'da verdi. O gün alınan bir kararla "İsrail'in barışsever bir devlet olduğuna" ve "Birleşmiş Milletler Örgütü'ne üye olarak alınabileceğine" karar verildi.

KORE SAVAŞI VE BM

Dünya halklarının çıkarlarının ve ana hedeflerinin tersine BM'nin rol aldığı ikinci olay Kore savaşıdır. 1950 yılında Sovyetler Birliği'nin Güvenlik Kurulu çalışmalarına katılmadığı bir dönemde, Güvenlik Kurulu Amerikan emperyalizminin uşağı kukla rejimin isteği üzerine Güney Kore'ye askeri yardım kararı aldı ve Başında ABD'nin, aralarında da Türkiye'nin bulunduğu 16 ülke bu kanlı rejime yardım etmek için Amerikan emperyalizminin çıkarları doğrultusunda emekçi halkları Kore'de üç yıl boyu ölüme göndermekten çekinmedi.

KONGO OLAYLARI VE YAKIN DÖNEMLER

1960 yılında ve onu izleyen yıllarda da BM "Barış Kuvvetleri" çeşitli ülkelere askeri müdahalelerde bulunma girişimlerini sürdürdüler. 1960'da eski bir Belçika sömürgesi olan Kongo'daki halk hareketini bastırmak için BM o zamana dek oluşturduğu en kalabalık askeri gücüyle bu ülkeye müdahale etti ve halk hareketini bastırdı. Daha sonraları bu ve benzeri durumlar tüm Orta Doğu'da ve Afrika'da ulusal bağımsızlık mücadelesinin sürdürüldüğü birçok ülkede ortaya çıktı. Bu müdahaleler'in barışı sağlama gibi bir amacı olmadığı ve gerçek amaçlarının o ülkelere ve o halklara olan saldırıları desteklemek olduğu BM'de sosyalist Arnavutluk temsilcilerinin yaptıkları çeşitli konuşmalarla teşhir edildi. BM kuvvetlerinin eski Alman sömürgesi Namibya'ya ve Filistin halkının ülkesi için döğüştüğü topraklara gönderilmesini şiddetle kınayan Arnavutluk delegesi BM'in 21 Nisan 1978'deki 8. Oturumunda bu durumu şöyle açıklıyordu: "ASHC, BM birliklerinin kurulmasına ve bunların mali olarak desteklenmesine karşıdır. Bu kesinlikle barışa ve güvenliğe hizmet etmez tersine emperyalizmin ve özellikle de iki süper devletin müdahalelerine ve onların saldırgan ve hegemonyacı emellerine hizmet eder", "Arnavutluk delegasyonu Lübnan'da geçici BM birliklerinin oluşturulmasına karşı çıkıyor ve ASHC'nin bu birliklerin finanse edilmesine katılmayacağını açıklıyor"

SİLAHSIZLANMA GÜLDÜRÜSÜ VE BM

Birleşmiş Milletler Örgütü silahsızlanma çalışmalarına da büyük yer ayırmıştır. Ancak bu konuda ilk kararın alındığı 1959 yılından bu yana 1963, 1967, 1968, 1972 ve 1976'da da bu konu üzerinde bir dizi kararlar alınmış ve hatta 1978'de silahsızlanmasıyla ilgili özel oturum bile düzenlenmiştir. Bir yandan silahların azaltılması için yapılan ve kağıt üzerinde kalmaya mahkum göstermelik antlaşmalar imzalanırken, diğer yandan emperyalistler silahlarını nitelik ve nicelik açısından sürekli olarak mükemmelleştirmektedirler. Örneğin bu anlaşmalardan birinin yapıldığı yıllarda iki süper devletten ABD Vietnam-Kamboçya ve Laos halkları üzerine biyolojik bombalar yağdırırken, SSCB de Kürt peşmergeleri ve Etopya'da bağımsızlık için mücadele eden Eritre halkını en gelişmiş silahlarla öldürüyordu. Bu örnek bile Birleşmiş Milletler kararlarıyla silahsızlanmanın sağlanabileceği hayallerinin bir demagojiden başka bir şey olmadığını göstermektedir.

IRKÇILIK SORUNU VE BM

BM'nin kararları arasında en çok yer tutan konulardan birisi de ırkçılık ve ırk ayrımı ile mücadeledir. BM'de bu konuda sayısız kararlar alınmış Rodezya ve Güney Afrika ırkçı rejimleri hakkında birçok kınama ve boykot kararları geçirilmiştir. Bu ülkelere ilişkin olarak BM'de 1963'de silah ve askeri gereçler satmama kararları, 1970'de ticari ve ekonomik ambargo uygulama ve 1977'de bu kararları zorunlu kılma kararları alındı. Ama bunlar kağıt üzerinde kaldı ve emperyalistlerce demagojik amaçlar için kullanıldı. Yakın zaman önce açıklamalarda bulunan bir ırkçı rejim temsilcisi birçok ülkeden her türlü askeri yardımı ve ekonomik desteği aldıklarını, ama güvenlik nedeniyle bu ülkelerin ve firmaların isimlerini veremeyeceğini bildirdi. Ama gerçek ortadadır. Başta Amerikan emperyalistleri olmak üzere tüm emperyalistler bu kararların tümünü hiçe sayarak Güney Afrika rejimine ve diğer ırkçı rejimlere, gizli, açık birçok kanaldan halkların kurtuluş mücadelesine karşı kullanılmak üzere her türlü silahları doğrudan sattılar.

ULUSLARIN GERÇEK BİRLİĞİ

Enver Hoca yoldaşın da belirttiği gibi: "Amerika Birleşik Devletlerinin etkisi altında olan BM'nin şimdi de Sovyetler Birliğinin hileleriyle halklar için kötü şeyler yapması, onların içişlerine karışması, silahlı müdahaleye başvurması, halkları kana boğması ve tüm bunları barış yaftası ardına gizlemesi..." bu örgütün dünyadaki ülkelerin hemen hepsini üye olarak içinde bulundurmasına karşı onların birliğini sağlayamayacağının açık göstergesidir. Ama bu gerçek Marksist-Leninistlerin bu örgütten çekilmesini gerektirmez, tam tersine 34 yılda bu örgüte 100'den fazla yeni ülkenin katılması sosyalist ülkelerin bu örgütte bulunmalarının ve BM kürsüsünü emperyalizmin ve gericiliğin teşhir edildiği bir kürsü haline getirilmesinin önemini ortaya koyar.

Ama ulusların ve dünya halklarının gerçek birliğinin bugünkü Birleşmiş Milletler Örgütünden geçmediği açıktır. Bu birlik, ancak, yeryüzü yuvarlağından emperyalizmin, kapitalizmin ve her türden gericiliğin silindiği, tabir yerindeyse 'dünya proletarya diktatörlüğü'nün kurulduğu koşullarda, bu yola girilmesiyle sağlanacaktır.

Kissinger – Çu En-lay (1973): Neyin şerefine?

Geçtiğimiz son haftalar içinde Çin sosyal-emperyalizminin elebaşısı Hua Guo-feng: batı Avrupa emperyalist ülkelerini kapsayan bir gezi yaptı ve bunlarda batı Avrupa'nın emperyalist elebaşları ile bir dizi görüşmede bulundu. [illegible] sırasında Çin sosyal-emperyalizminin yayılmacı planlarını, AET ve NATO gibi emperyalist örgütlerle işbirliğini açıkladı ve kanıtladı. Çin revizyonistlerinin emperyalizm ile ittifak yapma ve gerici, kapitalist blokları destekleme tutumu, bu ziyaretle bir kez daha kanıtlandı.

Aslında Çin revizyonistlerinin bu siyaseti, batılı emperyalistleri ve onların gerici örgütlerini destekleme siyaseti yeni değildir. Onlar bu siyaseti uzun bir süreden beri uygulamaktadırlar. Bugün olan, geçmişteki bu siyasetin, daha da yoğunlaştırılmasından ibarettir.

Enver Hoca yoldaş geçtiğimiz günlerde yayınlanan Çin Üzerine Düşünceler kitabının 2. cildinin bir bölümünde Çin revizyonistlerinin, geçmişte Avrupa kapitalizmine ve onun gerici örgütlerine verdiği desteğin karşı-devrimci niteliğini tahlil ederek Çin'in devrimin düşmanları safında yer aldığını belirtmektedir.

Bugün, Çin sosyal emperyalistlerinin dış politikasını ve bunun bir parçası olarak da Hua Guo-feng'in batı Avrupa gezisinin köklerini açıklaması bakımından Enver Hoca yoldaşın Çin Üzerine Düşünceler kitabının 2. cildinde yer alan 21 Haziran 1975 tarihli "Çin İki Süper Devletin Oyununun Çarkına Kapılmaktadır" başlıklı notlarının bir bölümünü aşağıda yayınlıyoruz. (Arabaşlıklar tarafımızdan konulmuştur.)

Çin, iki süper devletin siyasal oyununun çarkına kapılmaktadır

"Avrupa'da her devlet yüzyıllar boyunca tarihsel olarak oluşmuş ulus niteliğine sahiptir. Her birim, diğerinden farklı toplumsal, ekonomik ve kültürel gelişme düzeyine ve kendi tarihine sahiptir. Avrupa'nın kapitalist ve revizyonist devletlerinden her biri kendi bağrında güçlü iç sınıf çelişkileri barındırıyor ve bu çelişkiler onların yalnızca dış birliğini değil, iç birliğini de güçleştiriyor. Dolayısıyla, Avrupa kapitalizminin hegemonya için, Avrupa'yı bir süper devlet yapma eğilimini Çin'in yaptığı gibi desteklemek ilkeler açısından doğru değildir.

Böyle davranmak devrim yolunu unutmak ve iki süper devletin siyasal oyununun çarkına kapılmak anlamına gelir. Aralarındaki çelişkilerin doğurduğu elverişli durumda giriştikleri manevraları abartmak dünya proleter devrimini küçümsemek ve süper devletlere karşı ve burjuva kapitalist devletlere karşı halkların mücadelesini küçümseyerek iki süper devletin siyasetinin görüşlerine uygun olarak mücadele etmek ve manevra yapmak anlamına gelir. Çin 'baş düşman Sovyetler Birliğidir ve ABD daha az tehlikelidir' dediği zaman yanılıyor. ABD'ye karşı mücadeleyi zayıflatmak, devrimi zayıflatmak ve Amerikan emperyalizmine yardım etmek anlamına gelir. ABD kurt olduğuna göre, yeşilliği gösterdiği zaman Çinliler aynı yanlışı yineleyecekler. O takdirde de Çin, Sovyetler Birliği daha az tehlikelidir ve daha tehlikeli hale gelmiş olan ABD demeye koyulacaktır."

BU YOL LENİNİST DEĞİLDİR

"Çin, kapitalist eski Avrupa karşısında, Birleşik Avrupa'yı desteklediğine göre, kendisinin de bundan yarar sağlayacağını umuyor. Emperyalistler arasındaki çelişkiler bizim yararımıza derinleştirilmeli ve kullanılmalıdır. Ama yalnızca sınıf konumundan, proleter birliğin konumundan yola çıkarak... Çin bunu yapmıyor ve Avrupa, Amerika ve 3. Dünya halklarına kendi kapitalist, emperyalist burjuvazinizi destekleyin, çünkü baş düşman sovyet sosyal emperyalizmidir diyerek tam da bunun tersini yapıyor. Bu yol Leninist değildir. Devrimi teşvik etmiyor. Esas olan halkların mücadelesidir, proleterlerin mücadelesidir, dünya proleter devrimidir. Olaylara bu açıdan bakarak ve bu haklı mücadeleleri destekleyerek manevra yapmalı ve çelişkilerin derinleşmesine yardım ederek elverişli durumlardan yararlanmalıyız. Emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin ve dünya kapitalizminin bağrındaki çelişkilerin durgunluğu, halkların kapitalistler tarafından ezilmesinden, kapitalist baskı ve sömürüye karşı bu halkların yürüttüğü mücadeleden kaynaklanmaktadır. Öyleyse halkların kapitalistlere karşı mücadelesine yardım etmek ve onu teşvik etmek gerekir. Yoksa, kapitalistlerin halklara, gidin kendinizi benim hesabıma öldürtün diyerek şu ya da bu emperyalistle mücadele etmeleri için ve semirmeleri için manevralar yapmasına mı yardım etmek gerekir? Marksist-Leninistler halkların mücadelesini emperyalist süper devletlere ve dünya kapitalizmine karşı proleterlerin mücadelesini, bu mücadeleye kendi güçlerini de katarak yardım etmeli ve onu teşvik etmelidir. Emek partimizin izlemiş olduğu ve izleyeceği yol bu yoldur. Mao'nun bu yöndeki hatalı siyaseti, her şeyi basite indirgemesi, Çinlilerin, proleter sınıf konumundan yola çıkmak şöyle dursun, onlar bir büyük devlet haline gelme amaçlarına uygun olarak ve bu düşüncelerini inkar ederek, bir siyaset izlemektedirler. Çin süper devlet değildir. Ancak dünya olayları üzerindeki etkisi büyük olabilir. Çin şu iki yoldan birini tutarak dünya üzerinde büyük bir rol oynayabilir ve oynayacaktır. Ya Marksist-Leninist yolu, devrimin yolunu; ya da yeni bir revizyonist-kapitalist yolu. Çin ancak, Marksist-Leninist devrimci yoldan mücadele yürütürse, devrim isteyen, devrim için mücadele eden halkların güvenini kazanacaktır. Bugünlerde Çin, kapitalist ülkeleri onlara tehlikenin Sovyetler Birliği'nden geldiğini inandırmaya çalışıyor. Çin, dünya kapitalistlerine yeni bir şey öğrettiğini mi zannediyor? Kapitalistler iyice biliyorlar ki, başlıca düşmanları komünizm ve devrimdir."

ESKİ KURTLAR SALDIRI TAKTİKLERİNİ İYİ BİLİR

"Çin'in 'revizyonist Sovyetler Birliği baş düşmandır' şeklindeki tezi, kimseyi inandırmak şöyle dursun, her renkten kapitalistin Çin'i hedef alması sonucunu doğuracaktır. Kapitalistler şimdi Çin'den korkmuyorlarsa bunun birkaç nedeni var. Çin yalnızca sözleriyle komünisttir. Davranışlarıyla değil. Çin askeri ve ekonomik yönden hâlâ zayıftır. Ve kapitalistler tarafından Sovyetlerin onlara karşı saldırganlığını zayıflatmak için, Sovyetlere karşı sonuna kadar kullanılmak istenen bir eksendir. Çin, Sovyetler Birliği'ne karşı mücadele etmek taktiğini güdüyor. Çinliler, Amerikalıları Sovyetler Birliği'ne karşı kışkırtmak isterken, ABD ve müttefikleri Çin'i Sovyetler Birliği'ne karşı kışkırtmak istiyorlar. İki taraf, aynı oyunlardan yola çıkarak ve aynı umutları besleyerek oyuna girişiyorlar. Buna karşılık Sovyetler Birliği eli bağlı durmuyor. ABD ile savaştan kaçınmak, kendi başına ezebileceği halklara egemen olmak, NATO ittifakını dağıtmak, Çin'i tecrit etmek ve mümkün olursa boyun eğdirmek için çaba gösteriyor. Tüm bu amaçlara varmak içinse sosyalizm maskesini kullanıyor. Dünya kapitalizmi ve özellikle Avrupa kapitalizmi bir dizi dünya savaşı gördü. Bunların kaynağı kendisinin vahşi niteliğiydi. Bu nedenle, Giscard D'Esteigne'in Fransa'sı olsun, Strauss'un Almanya'sı olsun, Birleşik Avrupa Deng Siao Ping'in siyasetine kolay kolay aldanmaz. Onlar, Deng Siao ping, kulağına fısıldadı diye kalkıp da Sovyetler Birliği'ne karşı savaşa girecek değillerdir. Hayır, Sovyetler Birliği'ni, kendilerinden daha güçlü gördükçe, onunla çatışmaktan kaçınmaya çalışıyorlar. Ve kaleyi, dışardan çevirmeye çalışıyorlar. Ancak, bundan sonra darbe indirmeye hazırlanacaklar. ABD, İngiltere, Fransa, Federal Almanya Cumhuriyeti, hepsi Sovyetler'i zayıflatmak, onun Polonya, Romanya, Çekoslovakya ve benzeri ittifak güçlerini zayıflatmak için çalışıyorlar. Ancak, Çin'in, kendilerine gösterdiği yolda yürümüyorlar. Eski kurtlar, saldırı taktiklerini iyi bilir. Bu nedenle, onları, sizin hoşunuza giden patikalara sokmak zordur. Çünkü onlar, bu tür planları, hem de Çin'e karşı, kendileri uygulayacaklardır ve uyguluyorlar"

"Fransa Cumhurbaşkanı, Sovyet tehlikesi masalına, kuşkusuz kulaklarını tıkamıştır. Giscart D'Esteigne, Deng Siao Ping'e 'Kuşkusuz, Fransa, Çin'le dostluk ilişkilerini geliştirmek ister. Ancak, bu ilişkiler Sovyetler Birliği'ne karşı yönelmemelidir. Çünkü, Fransa, çatışmaktan kaçınmak istiyor' demiştir"

AVRUPA BURJUVAZİSİ FELEĞİN ÇEMBERİNDEN GEÇMİŞTİR

Avrupa burjuvazisi, feleğin çemberinden geçmiş, yaşlı bir sokak kadınıdır. Tüm hile ve entrikalardan geçmiştir. Yalnızca halkın ve proletaryanın devrimci mücadelesi, onun üstesinden gelebilir. Bu mücadele alanında, maskesi düşer ve yenilir. Hile ve entrika yapma gücünü kaybeder. Çin'e düşen de, bu alanda mücadele etmektir. Çin, kapitalist Avrupa ülkeleriyle, diplomatik ve ticari ilişkileri, sağlıklı bir devrimci stratejinin hizmetinde olması ilkesinden yola çıkmalıdır. Batı Avrupa'yı Sovyetlere karşı kışkırtmaya çalışmamalıdır. Geçmişte, İngiltere ve Fransa'da Hitler'in Sovyetler Birliği'ne karşı ve Sovyetler Birliği'ni Almanya'ya karşı kışkırtıyordu. Bugün Çin'in izlemekte olduğu aynı yanlış yol. Bu manevraların sonucunu biliyoruz. Stalin ise aynı hatalara düşmedi. Bugün İngiliz ve Amerikalıların tutumunu ve Çin'in tutumunu değerlendirip sağlam devrimci tutumlar alarak, düşmanlar arasındaki çelişkilerden daha akıllıca yararlanılabilir. Bir an için zayıflamış olsalar dahi, kendilerini toplayabilecek olan düşmanları unutmaksızın en tehlikeli düşmanlar zayıflatılabilir. Olaylar ve durumlar, devrimci konumlardan yola çıkarak değerlendirilirse, açıkça görülür ki, sermayeye karşı mücadele boyunca duruma bağlı bir etkene değil, tersine çok güçlü, çok kalıcı bir güce, her ülkenin proletaryasına, bütünüyle uluslararası proletaryaya ve özgürlük ve devrim isteyen halklara dayanmak gerekir.

ABD ve Sovyetler Birliği'ne, her ikisine karşı mücadele ederiz. Devrim yapmak gerekir."

BM ve Güvenlik Konseyi

1945 yılında 51 üyeyle kurulan ve bugün üye sayısı 152'ye ulaşan Birleşmiş Milletler Örgütü'nün 6 temel organı vardır.

Bunlardan en temel olanı Genel Kuruldur. Bu organa tüm devletler tek oy ile katılırlar. Bu kurul senede bir kez toplanır, bu oturumlar Eylül ayı içinde başlar ve Aralık ayı ortasına dek sürer. Tüm siyasal ve diğer konularda esas tartışma alanı bu Genel Kurul'dur.

Her ne kadar Genel Kurul BM'nin görünüşte üst organıysa da ve tüm üyeleri kapsıyorsa da örgütün en önemli ve esas karar organı değildir. Örgütün uluslararası siyasette ve barış ve güvenliğin "korunmasındaki" başlıca organı, ülkelere ve halklara karşı her türlü komplonun kotarıldığı Güvenlik Konseyi'dir. BM'nin en etkin organı olması nedeniyle emperyalistler burada halklara karşı önlemlerini daha başından almışlardır. Başında iki süper devletin bulunduğu 5 emperyalist ülkeye (SSCB, ABD, Fransa, İngiltere, Çin) Güvenlik Konseyi daimi üyeliğini ve bu konseyde alınan kararları "Veto" etme yetkisini vermişlerdir. Konseyin diğer 10 üyesi ise genel kurul tarafından iki yıllığına seçilen geçici üyelerdir. Bu yapı bile Güvenlik Konseyi'nin niteliğini ve alınacak kararların halkların yararına ne yönde olacağını göstermektedir.

Birleşmiş Milletler örgütünün bu 2 organı dışında dünya halklarının gözlerini boyamak ve onların yararına çalışmalar yapıyormuş izlenimini vermek için, fakat esasta emperyalistlerin çıkarlarına hizmet etmek için, kurulmuş bir dizi organı daha vardır.

5 kıtadan

Güvenlik kuvvetleri tarafından Moskova sokaklarından toplanan sarhoşlar

SOVYETLERDE TOPLUMDAKİ YOZLAŞMA GİDEREK ARTIYOR

Sovyetler Birliği'nde başgösteren toplumsal yozlaşma son yıllarda Sovyet toplumu içindeki sınıflaşmanın ve yeni burjuvazinin yükselmesiyle birlikte hızlı bir artış gösterdi. Bir yandan ağır çalışma koşulları, diğer yandan en fazla gereksinme duyulan et, süt vb. gibi gıda maddelerinin bulunmaması toplumu ağır bir bunalımın içine sürükledi. TASS Ajansı'nın bildirdiğine göre Sovyetler'de 25 milyon kişi, yani kent nüfusunun % 20'si asgari yaşam koşullarının altında yaşamaktadır. Bu ekonomik bunalımın bir yansıması olan toplumsal sorunlarda (alkolizm, saldırılar, hırsızlık, vb.) muazzam boyutlara varmıştır.

MOSKOVA YANLISI "NİKARAGUA SOSYALİST PARTİSİ"NİN BAŞKANININ MUHBİR OLDUĞU ORTAYA ÇIKTI

Somoza döneminde tutulan polis arşivlerinin bu kanlı diktatörün devrilmesinden sonra ele geçirilmesiyle Moskova yanlısı bu parti hakkındaki gerçekler açığa çıktı. Polis kayıtlarına göre bu partinin başkanı Dominga Vargas ve bu partinin birçok "sosyalist" yetkilisi Somoza faşist rejimi boyunca rejimin işkenceci gizli polisiyle işbirliği yapmıştır.

ÇİN SOSYAL EMPERYALİSTLERİ SİYONİST İSRAİL DEVLETİNİ SAVUNUYOR

Çin sosyal-emperyalizminin elebaşısı Deng Siao-ping Kanada eski başbakanı Trudeau'nun Pekin'i ziyareti sırasında yaptığı açıklamada, Pekin'in İsrail devletinin varlığına karşı çıkmadığını ve Mısır'ın da İsrail'le ayrı bir barış anlaşması imzalamasını anlayışla karşıladığını bildirdi. Deng'e göre, Washington'un İsrail'i terk etmesi gerekmez, ABD'nin İsrail devletinin yanında bir Filistin devletinin kurulması yönünde tavır değiştirmesi yeterlidir. Ona göre Arapların tüm isteği de budur.

Bu Çin sosyal emperyalizminin ulusal kurtuluş hareketlerine ve özelinde de Filistin hareketine nasıl baktığının en açık kanıtıdır.

YUNANİSTAN'DA ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİLERİYLE POLİS ÇATIŞTI

Yunanistan'da çıkarılan yeni üniversite yasasını protesto eden öğrencilerle polis arasında kanlı çatışmalar oldu. Öğrencilerin okuma sürelerini kısıtlayan ve öğrenci derneklerinin çalışmalarını denetim altında tutarak öğrencilerin demokratik haklarını kısıtlamayı amaçlayan 815 sayılı bu yasayı protesto etmek için Eğitim Bakanlığı önünde toplanan binlerce öğrenciye polis azgın bir biçimde saldırdı. Çatışmalarda çok sayıda öğrenciyle birlikte üç de polis yaralandı. Çıkan bu çatışmadan sonra öğrenciler Hukuk Fakültesi'ni işgal ettiler.

HAİTİ'DE HAYAT PAHALILIĞINI PROTESTO EDEN GÖSTERİLER YAPILDI

5.5 milyondan fazla insanın asgari yaşam düzeylerine bile sahip olmadığı Haiti'de geçtiğimiz günlerde bu yaşam düzeyini protesto eden yüzlerce kişi Haiti'nin başkenti Port-au-Prince'deki ulusal sarayı önünde toplandılar. Protestocular kendilerine asgari geçimi sağlayabilecek iş isteklerini hükümet yetkililerine ilettiler. Baskıcı Duvalier rejimi ise halkın hoşnutsuzluğunu boğmak amacıyla yeni baskı yasaları çıkarmaya başladı. Son çıkarılan bir yasaya göre Haiti devlet başkanı Duvalier'i, yakınlarını veya Haiti yetkililerini eleştirmenin cezası üç yıldan başlayacak.

KUZEY İRLANDA YURTSEVERLERİ İNGİLİZ İŞGALCİLERİNE KARŞI MÜCADELELERİNİ SÜRDÜRÜYORLAR

Ekim ayı boyunca Kuzey İrlanda yurtseverleri eylemlerini sürdürmüşler ve işgalcilere ağır kayıplar verdirmişlerdir. 19 Ekim İngiliz işgalcilerinin bir işbirlikçisine gerektiği cezayı veren yurtseverler yine aynı hafta içinde bir işbirlikçiyi daha öldürmüş, işgalcilerin Belfast'daki merkezine iki bombalı saldırı düzenlemiş ve İrlanda sınırı yakınlarında İngiliz polis araçlarına pusu kurmuşlardır.

"ARNAVUTLUK SARSILMADI"

15 Nisan'da meydana gelen depremin zararlarının giderilmesiyle ilgili İşkodra bölgesinde geçtiğimiz haftalarda düzenlenen törende Enver Hoca yoldaş bir konuşma yapmıştır. Aşağıda bu konuşmanın önemli gördüğümüz bazı bölümlerini yayınlıyoruz.

"Arnavutluk'un kurtuluşundan önce yabancı işgalcilerin ve yerli feodaller ve burjuvazinin egemenliği zamanında, depremler halkımız için en büyük felaketlerden biriydi. Halkımız, işgalciler tarafından azami ölçüde sömürülmüş ve bitkin bir duruma getirilmişti. Kurtuluştan sonra, Ulusal Kurtuluş Savaşının büyük tarihsel zaferi, iktidarın halk tarafından alınması, şanlı Emek Partisi'nin önderliğinde proletarya diktatörlüğünün kurulmasıyla her alanda olduğu gibi, doğal felaketlerden sonraki durum da tamamen değişti."

(...)

"15 Nisan'da bir anda yer sarsıldı, tepeler sarsıldı, dağlarımız sarsıldı. Ama Arnavut sarsılmadı. O, onu tehdit eden fırtınalar karşısında, her zaman durduğu gibi, düşmanların onun özgürlüğünü ve anayurdun sınırlarını çiğnemeye çalıştıkları sırada durduğu gibi, ayakta sıkıca durdu. Arnavut, hiçbir zaman ve hiçbir koşulda umutsuzluğa kapılmadı, başını dik tuttu ve türlü türlü işgalcilerin vahşi savaşlarının yolaçtığı yıkıntı ve küller üzerinde yurdunu yeniden inşa etti."

(...)

"Sosyalist ülkemiz, önceki depremleri göğüslediği gibi, bu yıkıcı depremin zararlarını da kendi gücüne dayanarak ortadan kaldırdı. Bütün bu güzel evler, bunlara yerleşen ailelerin kişisel mülkiyetidir. Bu ailelere evleriniz hayırlı olsun dileğinde bulunuyoruz. Proleterlerin devleti, onlardan karşılık, vergi ve kira almayacaktır. İşte, kardeşler, arkadaşlar, dostlar sosyalizm budur. Proletarya diktatörlüğü budur. Sosyalist devrimin, kapitalist iç ve dış düşmanlar üzerinde zaferi budur."

(...)

"Kapitalistler ve revizyonistler, sözde hümanist duygular ve insan hakları üzerine yaygara koparmaktadır. Ama, kanıtlar gösteriyor ki, onların egemen oldukları ülkelerde, hümanizm ve özgürlük yoktur. Orda milyonlarca kişi işsizlik, hastalık ve açlıktan ölüyorlar. Bu ülkelerde insanın yaşamı hiçbir zaman güvence altında değildir."

(...)

"Bu güzel, gelişmiş Arnavutluğu, yabancılar değil, onun kendi halkı inşa etmiştir. Onu ne Yugoslav Titocuları, ne sovyet revizyonistleri ne de Çin revizyonistleri inşa etmiştir. Onu ne Vatikan'ın papazı, ne kutsal su, ne bakire Meryem inşa etti. Bütün bunları Arnavutluk işçi sınıfının ve diğer emekçilerin güçlü kolları ve aklı inşa etti. Vatikan papazının duaları, Washington'un ve Moskova'nın yalanları, kiliselerin çan kulelerinin ve camilerin minarelerinin inşası yoksul insanları acı ve sefaletten kurtaramazlar. Yalnızca kapitalist kölelikten kurtarılmış insanların çalışması mucizeler yaratabilir. Yalnızca gericiliğe, kapitalizm ve revizyonizme karşı mücadele insanlığı kurtarabilir."

"Tüm Kuzey Arnavutluk'ta depremden yıkılan bütün yapıların birkaç ay içinde inşa edildiği, muhteşem ve inkar edilemez kanıtını, kapitalist ve revizyonist devletler, ellerinden geliyorsa karatmaya çalışsınlar. Bu düşmanların inkar edemeyecekleri ve karartamayacakları muazzam bir iş, gözle görülür bir gerçektir."

(...)

"Tüm kent ve köylerden kardeşlerim, yeni evler için sizi bir kez daha kutlarım. Bu evlerde çocuklarınızla neşeli, mutlu bir yaşam sürün. O çocuklar ki Parti'ye sadık, gözüpek savaşçılar olarak yetiştirmeliyiz. Tıpkı halkımız gibi kararlı, çalışkan ve alçakgönüllü insanlar olarak yetiştirmeliyiz. Siyasal Büro'nun önerisi üzerine Halk Meclisi Prezidyumu İşkodra bölgesi halkına en yüce ünvan olan Sosyalist Emek Kahramanı ünvanını vermiştir."

(...)

"Halklar, devrimci ve ilerici insanlar, Marksist-Leninist yoldaşlarımın şu sarsılmaz inancına sahip olsunlar ki sosyalist Arnavutluk Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in bayrağına gölge düşürmeden, her zaman yüksekte tutacaktır. Sosyalizmin düşmanları hariç, bütün halklar ve ilerici dünya, şanlı Marksist-Leninist ve yüce bir proleter devrimci olan J. Stalin'i saygıyla anıyorlar. Biz de bu yıl O'nun 100. Doğum yıldönümünü kutlayacağız. Bir ABD, bir revizyonist SSCB dışında ve sosyalist Arnavutluk'a karşı haksızlıklar yapmış olan ve bugün de yapmaya devam eden bazı diğer devletler dışında normal devlet, ticaret ve kültür ilişkilerine sahip olduğumuz devletlerle ve bizimle böyle ilişkiler kurmak isteyecek devletlerle böyle ilişkilere sahip olduk ve sahip olacağız. Biz haksız olarak Arnavutluk halkından yağmaladıkları zenginlikleri iade etmemeye, İkinci Dünya Savaşı'nın neden olduğu zararlar için tazminat ödememeye devam eden devletlerle ilişki kurmayacağız. Bu her zaman halkımızın isteği olmuştur. Bu istek bugün böyledir ve gelecekte de böyle olacaktır. Dünya gericiliği, bu haklı talebe ilişkin tutumumuzun değişeceğini zannetmesin."

100. DOĞUM YILINDA
STALİN
Yaşasın Marksizm-Leninizm

Stalin: Proleter Enternasyonalisti

Stalin'in, özellikle SBKP'yi ve Sovyetler Birliği'ni yönettiği yıllardaki mücadelesi ve yapıtları, dünya tarihinin gördüğü en kanlı boğuşmalar ve en derin buhranlar arasında, emperyalizme karşı mücadele etmekte olan dünya proletaryası, onun örgütü Komintern ve tüm ezilen halkların mücadelelerinden ayrılamaz.

RUSYA'DA DEVRİM VE PROLETER ENTERNASYONALİZMİ

Stalin, tüm devrimci mücadelesi boyunca, daima proleter enternasyonalizmi ile dolu bir ruha sahip olmuş ve daima, her türlü ulusal dar bakış açısından, milliyetçi önyargılardan sıyrılmış olarak eyleminin merkezine, proletaryanın sınıfsal ve uluslararası çıkarlarını koymuş, buna uygun hareket etmiştir. Bu, o kadar belirgindir ki, Stalin, Çarlık Rusyası'nda, ulusal hareketlerin en yoğun olduğu bölgelerden biri olan Kafkasya'da yaşadığı ve kendisi Gürcü milliyetinden olduğu halde, hiç kimse tarafından, Gürcü milliyetçisi olmakla suçlanamaz ve suçlanmamıştır. O, hangi milliyete mensup olursa olsun, tüm Rusya (daha sonra Sovyetler Birliği) proletaryasının çıkarlarını, dünya proletaryasının çıkarlarıyla tamamen uyumlu olarak, her türlü emperyalist, şoven baskı ve ezilen ulusun, dar milliyetçi bakış açısı karşısında (ve özellikle de Gürcü Sosyal-milliyetçileri karşısında) gözünü kırpmadan savunmuştur. Ve, kuşkusuz, bu yüzden, bizzat kendileri, Gürcü halkının, tüm Rusya halklarıyla elele, her türlü ulusal baskı ve tüm bu baskıların kaynağı olan, burjuva-feodal düzenden kurtulmasının önünde engel olan birçok Gürcü milliyetçisi tarafından zamanında "ulusal hain" olarak ilan edilmiş olmalıdır.

STALİN VE KOMÜNİST ENTERNASYONAL

Stalin, komünist partilerini, gerek emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadelelerinde, gerekse de, sağ ve 'sol' oportünizme karşı mücadelelerinde, kararlı bir şekilde desteklemiş, onların gelişmelerine büyük bir ilgi göstermiştir. Troçki, Buharin, Zinovyev gibi oportünistlerin, Komintern içindeki konumlarından yararlanarak ve çeşitli komünist partiler içindeki sağ ve 'sol' oportünistlerle birlikte hareket ederek, bu partileri felakete ve tasfiyeye sürüklemeye çalışmaları karşısında, Stalin'in sağlam Marksist-Leninist unsurlara tam destek olması, bu partilerin gelişip, güçlenmelerinde ve işçi sınıfı ve emekçi halka başarıyla önderlik etmelerinde büyük ve tayin edici bir rol oynamıştır. Bunun sonucunda, 1917 yılında, bütün dünyada, yeni tipte bir komünist parti olarak, 400 000 üyeye sahip, Bolşevik Partisinden başka parti mevcut olmadığı halde, 1928 yılında, bu tip partilerin sayısı 46'ya çıkmış ve bu patilerin bağrında, 1 560 000 komünist toplanmış bulunuyordu. Bu sayılar, 1935 yılında 61 ve 3 140 000, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ise, 70 ve 30 000 000'a yükseldi. Dünya komünist hareketinin gösterdiği bu dev gelişmede, Stalin'in yol gösterici rolü, tartışma götürmez.

Stalin'in önderliği altında, Marks ve Engels'in Komünist Manifesto'da formüle ettikleri devrimci şiar: "Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz" seferber edici bir güç haline geldi.

Kapitalist ülkelerin proletaryası ve ezilen halklar, Sovyet Cumhuriyeti'nin, emperyalist devletlere karşı varolma mücadelesini vargücüyle destekledi. Başta, Sovyetler Birliği olmak üzere, tüm dünyanın, devrimci ve ilerici güçleri, İspanya halkının kahramanca mücadelesini, maddi ve manevi her türlü yardımla destekledi. Büyük Stalin'in önderliğinde, Sovyet proletaryasının, Hitler faşizmine karşı mücadelesi, tüm dünyayı Hitler belasından kurtardı. Kızıl Ordu'nun zaferleri, bir dizi ülkede, proletaryanın iktidara gelmesini kolaylaştırdı.

HER TÜRDEN REVİZYONİZME KARŞI

Troçki, Zinovyev, Buharin kliklerine ve onların temsil ettikleri sapmalara karşı mücadele ederek, Sovyetler Birliği'nin ve dünya komünist hareketinin sağlamlaşması ve bu sayede, İkinci Dünya Savaşı'nın badirelerinden zaferle çıkmasında önemli bir rol oynayan Stalin, İkinci Dünya Savaşı sırasında ve ondan sonra ortaya çıkan ve modern revizyonizmi doğuran, sağ sapmaya karşı da, uzlaşmaz bir mücadele yürüttü. O, Tito ve revizyonist kliğine karşı, açık bir mücadeleyi başlattı, onu teşhir ederek, Amerikan emperyalizminin sosyalist kampı içinden vurmayı amaçlayan manevralarını bozguna uğrattı ve Tito kliğinin saldırganlığına hedef olan Arnavutluk'u ve Arnavutluk Komünist Partisi'ni savundu.

Stalin, ÇKP yönetimindeki, Mao Zedung ve çevresine karşı da, ihtiyatlı bir şekilde yaklaşmış ve onları, sürekli bir şekilde eleştirmiştir. Çinli revizyonistlerin kendileri, Stalin'le ve Komintern'le, her zaman, anlaşmazlık halinde olduklarını, Stalin'in, onların ABD ve Tito yanlısı olmalarından nasıl kuşkulandığını belirtmişlerdir.

Aynı şekilde, bizzat Kruşçev'in de, 20.Kongre'ye sunduğu "Anti-Stalin" gizli raporda, Stalin'in, kendilerine nasıl büyük bir güvensizlik duyduğunu ve en büyük endişesinin, onların emperyalizme teslim olmaları olduğunu, kendi ağızlarıyla itiraf ettiğini biliyoruz. Bütün bu olgular karşısında, diyebiliriz ki, Stalin, dünya komünist hareketi içinde, içten içe işleyen ve onun bir yanından çürütmeye başlamış olan modern revizyonizmi ve onun devrim ve sosyalizm için teşkil ettiği büyük tehlikeyi görüyordu. Ve son yazılarında bizzat, Sovyetler Birliği'nde, bir kapitalist yozlaşma tehlikesi üzerinde durması da, bunu göstermektedir. Ama Stalin'in ömrü henüz tam olgunlaşmamış ve kendi otoritesi karşısında sinmiş olan bu revizyonizme karşı onu mezarına gömecek kapsamlı bir mücadele yürütmeye yetmedi. Revizyonistler, O'nun ölümünden sonra, faaliyetlerini yoğunlaştırdılar ve 1956 yılında, Kruşçev kliği, Parti ve Devlet iktidarını ele geçirmeyi başardı. Böylece, onlar tayin edici bir mevkii kazandı ve bu konumlarından yararlanarak, uluslararası komünist hareketi geniş ölçüde tasfiye ettiler. O günden bu yana, dünya komünist ve işçi hareketi, olağanüstü buhranlı ve kargaşalı bir döneme girdi.

PROLETER ENTERNASYONALİZMİNİN KISTASI

Kruşçev döneminde ve günümüzde de Sovyet revizyonistleri, demagojik amaçlarla, halklara malolmuş olan "proleter enternasyonalizmi" şiarını kullanıyorlar. (Hatta başka revizyonist akımları "proleter enternasyonalizmi"nden sapmakla suçluyorlar) Ancak, onların kastettiği "proleter enternasyonalizmi", Lenin ve Stalin'in Sovyetlerinin "proleter enternasyonalizmi" değildir. Brejnev ve uşakları açısından, bugünkü, "proleter enternasyonalizmi"nin kıstası, bugünkü sosyal-emperyalist boyunduruğa boyun eğmek, halkını, sosyal-emperyalist sömürüye teslim etmek, "sınırlı egemenlik" teorileriyle, bağımsızlıktan vazgeçmektir.

Sosyal emperyalistler, ougün, bu revizyonist sahtekarlıklarla, başka ülkelerin içişlerine müdahale ediyorlar; Afganistan'a ordular yolluyor, Çekoslovakya'yı istila ediyor, Eritre halkını yok etmek için, Etopya'ya en seçkin birliklerini yolluyor, dünyanın dört bir köşesine, sözde "devrim" ihraç etmek için, kan ve ateş yağdırıyorlar.

Ancak, revizyonistlerin, Stalin'in bayrağına kara çalma çabaları fayda etmedi. AEP, diğer birçok eski komünist partilerden ayrılan Marksist-Leninistlerle birlikte, Marksizm-Leninizmin bayrağını yere düşürmedi ve onu, yalnız Titocu ve Kruşçevci revizyonistlere değil, Çinli ve "euro-komünist" revizyonistlere karşı da savundu. Bu mücadele boyunca, birçok ülkede yeni Marksist-Leninist partiler kuruldu ve kuruluyor. Bu partiler, ülkelerinde sınıf mücadelesinin en ön saflarında mücadele ediyor, bu mücadele içinde çelikleşiyor ve güçleniyorlar. Onlar, Marks, Engels Lenin ve Stalin'in takipçileridir.

Evet, 1956'lara kadar, proleter enternasyonalist olmanın kıstası, Sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı tutumdu. Bugün ise, proleter enternasyonalist olmanın kıstası, başta, Amerikan emperyalizmi ve sosyal emperyalist Sovyetler Birliği olmak üzere, Çin sosyal emperyalizmine, her türden emperyalizme ve gericiliğe karşı olmak ve sosyalist Arnavutluk'u savunmaktır.

> "BİR TEK GERÇEK ENTERNASYONALİZM VARDIR: KENDİ ÜLKESİNDE DEVRİMCİ HAREKETİN VE DEVRİMCİ MÜCADELENİN GELİŞMESİNDE FEDAKARCA ÇALIŞMA, TAM DA BÖYLE BİR MÜCADELENİN, TAM DA BÖYLE BİR ÇİZGİNİN VE YALNIZCA BÖYLE BİR ÇİZGİNİN İSTİSNASIZ TÜM ÜLKELERDE DESTEKLENMESİ. (PROPAGANDA, MANEVİ VE MADDİ YARDIMLAR YOLUYLA)"
>
> V.I.Lenin, Yapıtlar, C. 24, s. 60, Almanca Baskı)

Kenardan çığırtkanlar

Bütün dünya komünistleri, komünist partiler ve örgütler Stalin'in 100. doğum yılını büyük bir coşku ile kutlamaya hazırlanırken, bu temelde her türden revizyonizme karşı yoğun bir mücadele yürütürken ve daha da önemli olarak kendi aralarındaki enternasyonalist dayanışma ve birliği pekiştirmeye çalışırken, bazı ülkelerde birtakım anti-parti oportünist küçük gruplar kenardan çığırtkanlık yapmayı sürdürüyorlar.

Bunlardan birisi de ülkemizde kendisine DEVRİMCİ HALKIN YOLU adını veren küçük bir anti-parti grupçuktur.

Bu grup uzun bir sessizlikten sonra çıkardığı dergisinin son sayılarında uluslararası komünist hareketin ve Türkiye devrimci komünist hareketinin yürüttüğü Stalin Kampanyasına kenardan katıldığını açıkladı. Daha doğrusu kenardan çığırtkanlık yapmaya başladı. Ve hatta utanmadan "Arnavutluk Emek Partisi'nin ve diğer kardeş partilerin Stalin'in 100. doğum yıldönümünü Stalin yılı olarak kutlama kararlarını yürekten desteklemektedir" (D. Halkın Yolu, S. 85) demektedir. Fakat yazıda "Stalin Yılını" kutlama "kararı" alan "kardeş partilerin" kimler olduğundan söz edilmemektedir. Herhalde Halkın Yolu'nun oportünist yazarları, "kardeş partiler"den Stalin Yılı Ortak Açıklamasına imza koyan Marksist-Leninist parti ve örgütleri kastetmektedir. Bu partilerin de kimler olduğu ve Türkiye'yi kimin temsil ettiği bellidir.

Stalin Yılının bir önemli özelliği, uluslararası komünist hareketin birliğini ve enternasyonal dayanışmasını sağlama ve sağlamlaştırma yolunda adımlar atmasıdır. Partilerin ve örgütlerin Stalin Yılı Ortak Açıklaması da buna hizmet etmektedir. Bugün uluslararası komünist hareketin birliğini savunmayanların kendisine "komünist hareket" demesi mümkün müdür? Halkın Yolu'nun bırakalım komünist hareketin birliğini savunmasını, o kendisi ülkemizde bizzat anti-parti bir küçük gruptur. Ve tabanında bulunan bazı dürüst devrimcilerin komünist hareket saflarında birleşmesinin önünde bir engeldir.

Ve ancak D. Halkın Yolu'nun tabanında bulunan dürüst devrimciler, küçük-burjuva şefleri yalnız bırakarak devrimci saflarda birleştikleri zaman Stalin'in 100. doğum yıldönümünü, niteliğine yaraşır bir şekilde kutlayacaklardır. Ancak o zaman, Stalin'in devrimcilere olan öğütlerini yerine getireceklerdir.

Bırakalım küçük dükkan sahibi şefler kenardan çığırtkanlık yapmaya, kenardan bozuk plak gibi nakaratlar söylemeye devam etsinler.

Stalin yoldaşın yanıtı

Komünist Enternasyonal'in dağıtılmasından sonra İngiliz Reuter Ajansının Moskova muhabiri Mr. King, Sovyetler Birliği Halk Komiserleri Kurulu Başkanı Stalin yoldaşa bir mektup yazarak, İngiliz kamuoyunu da yakından ilgilendiren bu sorunun nedenlerini açıklamasını istemiştir. Stalin yoldaş, Mr. King'in sorularını 28 Mayıs 1943 tarihinde şu şekilde yanıtlamıştır. (Sorular ve Cevaplar, Stalin, Yapıtlar– Almanca baskı, Cilt [illegible], s. 318 - 319'dan alınmıştır.)

Soru: Kom[illegible] dağıtılması kararına karşı İn[illegible] olmuştur. Sovyetlerin bu soruna ve bu[illegible] uluslararası ilişkilerin geleceği üzerindeki etkisine [illegible]in görüşü nedir?

Cevap: Komünist Enternasyonal'in dağıtılması kararı yerinde ve zamanındadır. Çünkü bu, bütün özgürlüğüne aşık ulusların ortak düşmana –Hitlerci faşizme– karşı ortak saldırının örgütlenmesini kolaylaştırmaktadır.

Komünist Enternasyonal'in dağıtılması yerindedir, çünkü:

a) Bu Hitlercilerin Moskova'nın sözde başka devletlerin içişlerine karışmak ve onları 'Bolşevikleştirmek' niyetinde olduğunu iddia eden yalanlarını teşhir etmektedir. Şimdi bu yalana bir son verilmiş olundu.

b) Bu işçi hareketi içindeki komünizmin düşmanlarının çeşitli ülkelerdeki komünist partilerinin sözde kendi halklarının çıkarlarına göre değil, dışardan aldıkları emirlere göre hareket ettikleri iftirasını teşhir etmektedir. Bundan böyle bu iftiraya da son verilmiştir.

c) Bu, özgürlüklerine aşık ülkelerin yurtseverlerinin, kendi ülkelerinin ilerici güçlerini –parti ya da inanç farkı gözetmeksizin– faşizme karşı mücadeleyi güçlendirmek amacıyla tek bir ulusal kurtuluş kampı içinde birleştirme çalışmasını kolaylaştırmaktadır.

d) Bu, bütün ülkelerin yurtseverlerinin bütün özgürlüksever halkları, Hitler faşizminin dünya egemenliği tehlikesine karşı savaşta tek bir uluslararası kampta birleştirme çalışmalarını kolaylaştırmakta ve böylelikle de bütün halkların eşitlik temelindeki dostça birliğinin gelecekteki örgütlenmesinin yolunu açmaktadır.

Hepsi birlikte ele alındığında bu koşulların müttefiklerin ve öteki birleşmiş ulusların Birleşik Cephesinin Hitlerci zulme karşı zafer uğruna verdikleri savaşta daha da güçlenmesine yol açacağı kanısındayım.

Komünist Enternasyonal'in dağıtılmasının tümüyle doğru zamanlanmış olduğuna inanıyorum. Çünkü tam da şimdi faşist canavar en son gücünü harcadığı sıra, bu canavarın işini bitirmek ve halkları faşist boyunduruktan kurtarmak için özgürlüksever ülkelerin ortak saldırısı örgütlenmek zorundadır.

Kemalist Devrim ve Bolşeviklerin tavrı

Birçok revizyonist ve reformist mihrak Sosyalist Sovyetler Birliği'nin ve Lenin ve Stalin'in Kemalist devrime karşı tavrını çarpıtmakta, onu tutarlı bir anti-emperyalist ve demokrat konumda gösterir ve bu devrimin görevlerini önemli ölçüde yerine getirdiğini iddia ederken, Sovyet komünistlerinin Kemalist burjuvaziyi sonuna kadar desteklediğini savunmaktadır.

Onlar bu yolla bir yandan Türkiye halkı üzerindeki emperyalist, feodal ve komprador tekelci burjuvazinin baskı ve tahakkümünün devam etmesini savunurken ve politikalarını buna uygun olarak düzenlerken, bir yandan da yüce Bolşevik Partisinin ulusal kurtuluş hareketlerinin desteklenmesine ilişkin tezlerini çarpıtmaya çalışmaktadırlar.

Halbuki Lenin ve Stalin hiçbir zaman Kemalist burjuvaziyi ve onun önderlik ettiği devrimi, tutarlı anti-emperyalist devrim olarak değerlendirmemişler, hele ona anti-feodal, demokratik gibi yaftalar hiç yakıştırmamışlardır. Tersine Stalin Kemalist devrimi 'cılız kalan bir anti-emperpalist devrim' (Türkiye Üzerine, sy.142) olarak değerlendirmiştir. Ve Kemalist devrimin daha sonraki gelişmelerini de şu şekilde ele almıştır:

"Kemalist devrim bir üst tabaka devrimidir, milli ticaret burjuvazisinin devrimidir. Bu devrime, yabancı emperyalistlere karşı mücadele içinde varıldı ve devrimin daha sonraki gelişmesi, esas olarak köylü ve işçilere, evet toprak devrimi imkanlarına karşı yöneliyor." (Türkiye Üzerine, sy. 140)

"...Zinovyev, Vuhan'daki Guomindang'ı 1920 senesi döneminin Kemalist Hükümeti olarak değerlendiriyor. Fakat Kemalist hükümet, işçi ve köylülere karşı mücadelenin bir hükümetidir, içinde komünistlere yer olmayan ve yer olmayacak bir hükümettir." (Türkiye Üzerine, sy.139)

Sosyalist Sovyetler Birliği ve Bolşevik Partisi, Ulusal Kurtuluş Savaşı sırasında Kemalist burjuvaziyi zayıf da olsa 'cılız anti-emperyalist' yanından dolayı desteklemiştir. Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın başarıya ulaşmasında, Lenin önderliğindeki Bolşevik Partisinin yönettiği Rus işçi sınıfının, Ekim Devrimiyle, Türkiye'nin yağmasından pay alacakların başında gelen emperyalist hükümeti devirip yerine sosyalist devlet kurması ve sonra emperyalizme karşı mücadele etmekte olan Türkiye halkına göstermiş olduğu geniş yardım önemli bir faktör olmuştur.

Ama, bu durumda bile Sovyetler Birliği ve Sovyet komünistleri Kemalist hükümetin işçilere ve köylülere karşı aldığı tedbirlere karşı çıkmış, Kemalist burjuvazinin ulusal kurtuluş devrimine ihanetine karşı komünistleri ve halkı uyarmaktan geri kalmamıştır.

Buna karşılık bugünkü TKP ve TİKP revizyonistlerinin ağababası Şefik Hüsnü gibi revizyonistler Kemalist burjuvaziyi desteklemeye ve onu işçi ve köylü kitlelerine karşı bir umut olarak sunmaya devam etmişlerdir.

Bugünkü TİKP ve TKP vb. revizyonistler de Şefik Hüsnü vb gibi Kemalist burjuvazinin kuyrukçusu revizyonistlerin izinden gitmektedirler.

3. Enternasyonal (Komintern)

Komünist Enternasyonal 1.Kongresi

Komünist Enternasyonal'in devrimci mirasına sahip çıkmak ve sürdürmek Marksist-Leninistlerin devrim ve sosyalizm davasını ilerletmek için revizyonistlere karşı verdikleri mücadelenin bir parçasıdır. Her türden revizyonistin Komintern'e saldırmasının nedeni, Lenin ve Stalin'in önderliğindeki Komintern'in dünya devriminin güçlenmesine ve zaferine yaptığı büyük katkılardır; O'nun Marksizm-Leninizmin ilkelerini tavizsiz savunmuş olmasıdır.

3.ENTERNASYONAL'İN KURULUŞUNA DOGRU

24 Ocak 1919'da SBKP(B) Merkez Komitesi ve Polonya, Macaristan, Almanya, Avusturya, Letonya Komünist Partilerinin yabancı ülkelerdeki büroları ile Finlandiya Komünist Partisi Merkez Komitesi, Sosyalist Balkan Federasyonu ve Amerikan Sosyalist İşçi Partisi Merkez Komiteleri bir açıklama yaparak, görevleri burjuva devleti yıkarak yerine proletarya diktatörlüğünü kurmak olan komünist partilerini "Komünist Enternasyonal Hareketini koordine etmek ve yönetmek" üzere yeni bir Enternasyonal kurmaya çağırdı. Böylece 1.Enternasyonal'in ve II.Enternasyonal'in devrimci yönünün devamı olan III.Enternasyonal'in kuruluşunun adımları atıldı.

Marks ve Engels, 23 Eylül 1964'de, I. Enternasyonal'i kurmuşlardı. "İşçi sınıfının tam kurtuluşunun özlemi içinde olan ayrı ayrı ülkelerin işçi örgütleri arasında bir merkezi haberleşme ve işbirliği noktası" olan I.Enternasyonal, Avrupa'da, komünist partilerin güçlenmesine hizmet etti. I.Enternasyonal'in dağılmasından sonra, Engels'in önderliğinde, 1889 yılında, II.Enternasyonal kuruldu. Birinci Paylaşım Savaşı'nın arifesinde, II.Enternasyonal'e üye partilerde, kendi burjuvazileriyle işbirliğini savunan oportünizm egemen oldu ve II.Enternasyonal, oportünist bir kampa dönüştü.

Mart 1919'da 3.Enternasyonal kuruldu. Ancak 1919'da Sovyetler Birliği'nin dört bir yandan emperyalist orduların kuşatması altında olması nedeniyle, Mart 1919'daki I. Kongreye Rusya dışındaki komünist partilerden çok az delege katılabildi. (Çünkü Rusya'ya girebilmek için bütün yollar kapatılmıştı)

Kongre, Komintern'in kuruluşunun ana ilkelerinin düzenlenmesini 2.Kongreye bırakarak, dünya proletaryasına seslenen bir manifestoyla sona erdi.

KOMİNTERN'İN GERÇEK KURULUŞ KONGRESİ: 2.KONGRE

Temmuz 1920'de gene Rusya'da düzenlenen 2.Kongre, Rus, Alman, Macar, İsviçre ve İskandinavya Komünist Partileri ve Balkan Federasyonundan oluşan bir yürütme kurulu tarafından hazırlandı. Mart 1919-Temmuz 1920 arasında II.Enternasyonal hızla üye kaybederken, İtalyan Sosyalist Partisi, Norveç İşçi Partisi, Bulgar "dar" Sosyalist Partisi, İsveç Sol Sosyalist Partisi, Macar Komünist Sosyalist Partisi vb. 3.Enternasyonal'e katıldı.

Komintern'in 2.Kogresi gerçek bir kuruluş kongresi oldu. Bu kongrede Komintern'e üye olmak isteyen komünist partilerin örgütlenmesinin 21 temel ilkesi kararlaştırıldı. Komünist Parti'nin örgütlenmesi ve yapısına ilişkin genel ilkeleri, demokratik merkezileşme, komünist faaliyetin görevleri, propaganda ve ajitasyon, siyasal mücadelenin örgütlenmesi, yeni önderlik, Parti basını, parti organizmasının yapısı, legal ve illegal faaliyet üzerine karraları kapsayan bu ilkeler demeti Avrupa ve Asya'da yeni bolşevik partilerin üzerinde yükseldiği temeller oldu.

3. ve 4. KONGRELER

22 Haziran 1921'de 52 ülkeden 103 örgütü temsil eden 605 delege katılımıyla 3.Kongre gerçekleşti. Bu delegelerin bir kısmı çeşitli ülkelerin komünist partilerini temsil ediyordu; ötekiler ise çeşitli örgütleri temsil ediyorlardı.

Lenin'in katıldığı son Kongre olmasından dolayı önem taşıyan 4.Kongre, Ekim 1922'de toplandı. Kongre özellikle sömürge ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketleri üzerinde önemle durdu. 4.Kongre *İşçi sınıfının ulusal birlik adına kendi acil taleplerinden asla vazgeçmeden, bağımsız niteliğini sonuna dek koruyarak anti-emperyalist birleşik Cepheyi kurması kararını aldı.*

5. ve 6. KONGRELER

49 Komünist ve işçi partisinin ve uluslararası 10 örgüte bağlı 504 delegenin katıldığı 5.Kongre, 17 Haziran 1924'de Moskova'da toplandı.

1924-1929 arası dönem Stalin'le, Troçkist sağ sapma arasında yoğun mücadelenin yer aldığı ve sonunda Stalin önderliğinde Marksist-Leninistlerin sağ sapmayı Komintern'den tasfiye ettiği yıllar oldu. 1926'larda Komintern yoğun bir eğitim faaliyetine girişti, uluslararası Leninist Okul ve Komünist Üniversite kuruldu. "Inprokor" adlı haber bülteni yayınlanmaya başlandı.

Temmuz 1928'de toplanan 6.Kongre, Komintern Programını ve yeni Tüzüğünü onayladı. Yeni Program ve Tüzük tüm partilerin sağ sapmaya karşı mücadelesinin hızlanmasına hizmet etti.

7.KONGRE: SAVAŞA VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE

Dünyada faşizm tehlikesinin hızla büyüdüğü 1935'de Komintern'in 7.Kongresi 513 delegenin katılımıyla Ağustos'da toplandı. Faşizme karşı mücadele görevlerini belirledi. Dünya halkları ve Sovyetler Birliği'ne yönelen faşist saldırılar tehlikesine karşı yeni görevleri gündeme getirdi.

1943: KOMİNTERN'İN KENDİ KENDİNİ FESHETMESİ

1939'da 2.Paylaşım Savaşı'nın patlamasıyla ortaya çıkan yeni koşullar sonucu KEYK (Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi) 15 Mayıs 1943'de toplanarak Komintern'in kendi kendini feshetmesi kararını aldı. Komintern'in kendi kendini feshetmesi gerekçeleri arasında, bunun tek tek ülkelerde anti-faşist mücadeleyi, Hitler faşizmine karşı uluslararası proletarya ve halkların mücadelesini kolaylaştıracağı yer alıyordu.

KOMİNFORM

Günümüzde revizyonistlerin iddia ettiğinin tersine, bu karar, bu dönemde uluslararası komünist hareketin birliğinin sonu olmadı. Gene Stalin önderliğinde Kominform kuruldu ve Kominform da dünya devrimi ve tek tek ülkelerde devrim yolunda komünist partilerin danışma, tartışma örgütü olarak görev yaptı.

Komintern'in çizgisini devam ettiren Kominform her türden revizyonizme karşı tavizsiz mücadele etti ve 1949'da Tito revizyonizmini karşı-devrimci ilan ederek, onun işçi sınıfı içindeki ajan rolünü açığa çıkardı.

1956'da Kruşçev'in başa geçmesiyle revizyonist burjuvazi uluslararası proletaryanın birleşik örgütünü revizyonizmin egemenliği için bir araç haline getirmeye çalıştı. Ancak başta AEP olmak üzere dünya Marksist-Leninistlerinin kararlı mücadelesi Kruşçev'in de maskesini düşürdü.

(Uluslararası Komünist Hareketin Bugünkü birliğine ilişkin yorumumuzu 8.sayfamızda okuyabilirsiniz.)

Devrime adanmış bir yaşam 1879-1953 (10)

1924 Aralık'ta, Stalin'in "Ekim Devrimi ve Komünistlerin Taktiği" adlı yazısı yayınlandı. Stalin, bu yazıda, tek ülkede sosyalizmin zaferi üzerine Leninist öğretiyi derinleştirdi.

Komünist Enternasyonal'in 1924'de yapılan 5. Kongresi, Stalin yoldaşın önderliğinde toplandı. Bu kongreye Enternasyonal'in komünist partileri, Bolşevikleştirme Kongresi adını verdiler. Lenin'in ölümünden sonra Troçki, Buharin ve Radek, Bolşeviklerin Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulundaki temsilcileriydi. Bu karşı-devrimciler, Stalin'in yürüttüğü olağanüstü mücadele sonunda birer birer ayıklandılar.

1925'de, Aralık ayında, SBKP (B)'nin 14. Kongresi toplandı, sosyalist sanayileşme ve sosyalist toplumun inşası görevlerini temel görev olarak belirledi.

1926'da Stalin, "Leninizmin Sorunları"nı yazdı. Troçki, Zinovyev, Buharin ve Kamenev önderliğindeki sağ sapmanın gerçek yüzünü açığa çıkardı. "Muhalefet ve Parti İçindeki Durum Üzerine" adlı raporu hazırladı.

1927'de, KEYK (Komünist Enternasyonal YürütmeKurulu)üyeleri ve Almanya Komünist Partisi Merkez Komitesi Başkanı Ernst Thaelmann'la görüştü.

Aralık'ta SBKP (B)'nin, tarımın kollektifleştirilmesinin yoğunlaştırılması kararını alan, 15. Kongre'nin çalışmalarını yönetti. I. Beş Yıllık Plan'ın hazırlanması direktifini verdi.

1928 Temmuzunda Komintern'in 6. Kongresi'ne katıldı. KEYK'e (Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu) seçildi ve Başkanlığına getirildi. Daha sonra, Komünist Enternasyonal'i, Dimitrov, Kuusinen ve Manuilski yönetmeye başladı.

19 Ekim'de SBKP(B)'nin Moskova Komitesinin ve Moskova Denetim Komisyonunun Birleşik Toplantısında, "SBKP (B)'de Sağ Tehlike Üzerine" adlı konuşmasını yaptı. Bu konuşmada, sosyalist toplumda, burjuvazi ile (kulaklarla) işbirliğini ve uzlaşmayı savunan sağ sapmanın yüzünü açığa çıkardı.

ZİNCİRLERİMİZDEN BAŞKA KAYBEDECEK HİÇ BİR ŞEYİMİZ YOKTUR

BURJUVA SENDİKALARI: SÖMÜRÜ DÜZENİNİN BİRER PARÇASI

FABRİKADAN ATÖLYEDEN SENDİKADAN

MARAŞ

Maraş Çukobirlik Çırçır Fabrikası'nda çalışan 60 civarında işçi, 5 Ekim günü ücret artışı, servis arabası verilmesi vb. talepler doğrultusunda 3 saat süren bir direniş yaptılar. İşyeri müdürünün 'sıkıyönetime haber veririm' tehditleri, Teksif temsilcisinin müdüre "çalışmayanı at" diyerek savurduğu tehditler, bütün işçilerin birlik içinde direnmesini engelleyemedi.

Revizyonist Maden-İş Sendikası geçtiğimiz haftalarda İstanbul Merter'de "500" Evler İşçi Yapı Kooperatifi İnşaatına" başlayacağını ilan etti. TKP güdümlü Politika gazetesinde "işçilerin yiyecek, giyecek konut gibi gereksinmelerinin" Maden-İş tarafından "ucuz ve sağlıklı bir biçimde giderildiği" reklam ediliyor. Maden-İş'li sendika ağaları, Maden-İş'in "lüks ve konforlu" daireleri üyelerine ucuza temin ettiğini propaganda ediyor. Onlar 1 milyon liralık dairelerin, kendilerince 655 bin lira karşılığında işçilere verileceğini söylüyorlar.

Maden-İş ağaları daha önce de İstanbul Cevizli'de 400 Evler, Merter'de 700 Evler Toplu Konut İnşaatlarını bitirerek "işçilerin hizmetine" sunmuşlardı. Sendika ağaları MİPAŞ (Maden-İş Pazarı A.Ş.) MİTES, MİGSAN gibi spekülatörlük ve tekelciliğin özelliklerini taşıyan ve ağaların işçileri sömürmek yolunda attığı ileri adımları "işçilerin yararına girişimler" olarak sunuyorlar.

SENDİKA AĞALARI İŞÇİLERİN BİLİNCİNİ ÇARPITMAYI, MÜCADELEYİ ENGELLEMEYİ HEDEFLİYOR

Maden-İş'in, DİSK'in, Türk-İş'in, MİSK'in, kısaca mevcut bütün burjuva sendikaların başında bulunan sendika ağaları burjuvazinin işçi sınıfı içindeki ajanları, sömürü ve zulmün savunucularıdır. Sendika ağaları komprador-feodal düzen yararına işçi sınıfını pasifizm ve teslimiyetle eğitmeye, mümkün olan her yolla işçilerin bilincini çarpıtmaya, işçileri yoz burjuva hayallerle aldatmaya çalışıyorlar. Amaçları işçi sınıfının düzene karşı gelişen mücadelesini engelleyerek, mücadelenin önüne dikilerek mücadeleyi düzen sınırları içinde tutmak ve bu yolla burjuvaziye hizmet etmektir.

Sendika ağaları, işçilere insanca bir hayat yaşamanın yolu olarak mevcut "demokratik düzeni savunma"yı gösteriyorlar. Maden-İş'in yaptığı gibi işçileri konforlu apartman dairelerinin sahibi yapacaklarının reklamını yapıyorlar.

Bütün bunlar işçi sınıfının bilincini çarpıtmak, işçileri burjuva-feodal düzene yönelen mücadeleden alıkoymak içindir. İşçilerin herhangi bir eylemi faşist diktatörlüğün yasak zincirini kırdığında, sendika ağalarının ayağa kalkarak işçileri "metanetli olmaya" çağırmalarının nedeni budur. Sendika ağaları, burjuvazi ile bütünleşme yolundaki girişimlerini "işçilerin yararına girişimler" olarak gösterip tekelci faaliyetlerinde işçi engelini aşmayı hesaplıyorlar.

FAŞİST, REFORMİST, REVİZYONİST SENDİKACILIK EKONOMİK OLARAK EMPERYALİSTLERE VE EGEMEN SINIFLARA BAĞLIDIR

Bugün faşist, reformist, revizyonist sendikacılığı temsil eden Türk-İş, DİSK, MİSK, gibi sendikalar sömürü düzeninin birer kurumu durumundadır. Bu sendikalar emperyalizmin ve egemen sınıfların ekonomik desteğine sahiptir.

Mevcut burjuva sendikaları düzenle bağlarını pekiştirir ve düzenin bir kurumu durumuna gelirken, bu sendikaların başında bulunan sendika ağaları da işçi aidatlarını ve egemen sınıfların ödüllerini çeşitli yatırımlara yatırarak birer tekelci haline gelmekte, devletle tam bir birlik oluşturmaktadırlar. Bu durumu bizzat sendika ağalarının kendileri itiraf etmektedirler.

Örneğin Türk-İş raporlarına göre 1960-1970 döneminde AID kanalıyla emperyalistlerin Türk-İş'e verdiği ekonomik yardım 13 447 614 TL'dir. Bunun dışında OECD 382 076 TL ICFTU 733 000 TL vermiştir. Aynı dönemde Türk-İş'li ağaların elinde biriken işçi aidatı miktarı ise 13 544 926 TL'dir.

Bugün Türk-İş ağalarının elinde büyük oranda birikmiş para vardır. Nitekim onlar son kongrelerinde bu para ile bir banka kurma kararı almışlardır. Ayrıca Türk-İş'li sendika ağaları çeşitli fabrikalara ortak olma durumundadırlar.

DİSK'li sendika ağalarının durumu da aynıdır. Onlar da aynı konumdadır. DİSK'li ağalar daha baştan itibaren 'mülk sahibi olmak' için mücadele edeceklerine söz vermişlerdir. Onlar mülk sahibi kapitalistler ve tekelciler olmak için başlattıkları mücadelelerini Rus rublesi ve egemen sınıfların TL'si desteğinde sürdürüyorlar. Devletle bütünleşmede ileri adımlar atıyor, Maden-İş örneğinde olduğu gibi tekelci girişimlerde bulunuyorlar.

DİSK ve Maden-İş'in sendika ağaları işçi aidatlarını ve çeşitli fonlarda biriken paraları bazan işgalci militarist güçlere 'bağışlamakta(!)', bazen de MİPAŞ, DİSK-KENT, Konut İnşaatı gibi kârlı işlere yatırmaktadırlar. Revizyonist ve reformist sendika ağaları daha önce de bir banka kurma girişiminde bulunmuşlar, ancak işçilerin tepkisi karşısında bu girişimlerinden vazgeçmişlerdi. Ancak bu sendika ağaları işçilerin sırtından milyonlar kazanmayı bir kez kafalarına koymuşlardı ve hiçbir zaman bu düşüncelerinden vazgeçmediler. Onlar sürekli olarak işçilerin daha az tepkisini çekecek formüller aradılar. DİSK-KENT adlı büyük bir inşaat şirketi kurdular. Şirket paraları daha sonra TKP'nin hazinesine aktarıldı. MİTES formülü ise revizyonist işçi düşmanlarının kapitalist düzenle bütünleşme yönündeki ileri bir girişimidir. Onlar, bununla işçi sınıfını yozlaştırma hedeflerinin yanı sıra gıda alanında bir tekel oluşturmayı hedeflemektedirler.

Faşist sendikacılığı temsil eden Çelik-İş gibi sendikalar ise birçok şirkete ortak olduklarını gizleme gereği duymamaktadırlar. Çelik-İş, GERKONSAN A.Ş'ne %20 hisse ise DEŞESAN A.Ş, İnşaat ve İnşaat Malzemeleri A.Ş, SAFTAŞ A.Ş'ne ortak olup bir holding kurma kararındadır. Çelik-İş'in, tekelcilerin hizmetinde olduğu bizzat Çelik-İş yetkililerince açıklandı.

Maden-İş'in 500 Evler Toplu Konut İnşaatı ile neyi amaçladığı bütün bu açıklamalardan sonra daha iyi anlaşılacaktır. Maden-İş ağaları tekelciliğe soyunmuşlardır.

SONUÇ:

Maden-İş ağaları egemen sınıfların desteğinde tekelciliğe soyunmuşlardır. TKP'li sendika ağalarının at oynattıkları bir arena olan Maden-İş Sendikası'nın İstanbul Merter'de yaptıracağını reklam ettiği 500 Evler Toplu Konut İnşaatı, Maden-İş ağalarının bu yöndeki kararlılığını gösteriyor. Sendika ağaları mülklerini artıracaklarını kendileri söylüyor. Onlar egemen sınıflarla birlikte yatırımcılık yaparak spekülatörlükte ve tekelcilikte uzmanlaşmaya çalışmaktadırlar. Onlar işçileri yeni yöntemlerle sömürmeyi daha ticari bulmaktadırlar.

Ancak işçi sınıfı bu burjuva uşaklarına kanmayacak, bunlara karşı mücadele edecektir.

Burjuvazi korkusunu dile getiriyor

Proleter devrimci hareket önderliğinde işçilerin hemen her fabrikada DSM'ler etrafında toplanması ve egemen sınıfların ve her türden sendika ağalarının karşısına dikilmesinin hemen arkasından telaşa kapılan faşist ve gerici kalemşorlar, DSM'yi karalama kampanyası açtılar. TİKP'li sosyal-faşistlerden sonra komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarlarının savunucusu faşist Tercüman gazetesi de DSM'ye saldırıya geçti. 27 Ekim tarihli Tercüman gazetesinde bu konuda şunlar söyleniyor:

"... Partizan ve Kurtuluş gibi adlarla birtakım eylemleri görülen bu sol fraksiyon İGD'den ayrılmış bir grupla "Devrimci Sendikal Muhalefet" adı altında bir cephe oluşturmuştur. (...) DSM adlı bu grup, toplusözleşme arifesindeki fabrikalarda işçileri bağlı oldukları sendikalarına karşı kışkırtmakta, işçinin fabrikayı işgal etmesini teşvik etmekte ve işyerlerinde işi yavaşlatma eylemleri yaptırmaktadır. Bu grup, ilk eylemini bir süre önce Adana'da kurulu BOSSA'da gerçekleştirmiştir. Daha sonra DSM eylemleri İstanbul'da Mensucat Santral fabrikasında süreklilik kazanmıştır. Aynı eylemci grup, İzmir Kula'da ve Mersin Cey-Taş'ta da kanlı girişimlerde bulunmuştur."

Bir kez faşist kalemşorlar, DSM'nin Kurtuluş, Partizan ve İGD ile ilişkisinin olduğu noktasında yanılıyor. Sözkonusu bu gruplar DSM'lere karşı olan ve DSM'lere karşı, revizyonist ve reformist sendikacılığı savunan gruplardır. Onlar, işçileri, burjuva sendikacılık akımlarının peşine takmak için her türlü demagojiyi yapıyorlar ve bu temelde DSM'ye karşı çıkıyorlar. DSM'nin bu gruplarla hiçbir ilişkisi yoktur. DSM, proleter devrimci hareketin önderliğinde oluşturulan sınıf sendikalarının bir biçimidir. İşçilerin gerçek çıkarlarının savunucusudur. DSM'ler, işçi sınıfının çıkarlarını burjuvaziye karşı, burjuvazinin işçi sınıfı içindeki ajanları olan sendika ağalarına karşı en ufak bir taviz vermeden kararlılıkla savunmaktadır.

İkincisi Tercüman'ın faşist yazarları, DSM'ye kara çalmaya çalışırken, istemeden kendilerini ele veriyorlar. Onlar, egemen sınıfların DSM'ler karşısındaki telaşını dile getiriyorlar. Ancak bunu yaparken, DSM'nin birçok yerde patronlara karşı mücadeleyi yükselttiğini ve korkularının bu mücadelenin her tarafta gelişmesi olduğunu da itiraf ediyorlar.

Proleter devrimciler önderliğinde DSM etrafında birleşen işçilerin, İstanbul Mensucat Santral Fabrikasında, İzmir Kula'da, Adana Bossa'da, Mersin Cey-taş'ta patronları dize getirdiği doğrudur. İşçilerin bu işyerlerinde sendika ağalarına karşın, onların gerici barikatlarını yara yara patronların karşısına dikildiği doğrudur. Tercüman'ın kiralık kalemşorlarını korkutan da budur. Bu korku ve telaş, egemen sınıfların ve sendika ağalarının yüreğini daha bugünden sarmıştır. Sendika ağalarının, patronların ve sıkıyönetimin DSM'yi ezme şeklindeki iğrenç emellerini, dişlerini göstererek açıklamalarının sebebi de budur.

Tercüman yazarları, aynı yazılarında DSM'cilerin İstanbul Mensucat Santral Fabrikasındaki direniş sırasında Teksif Yedikule Şubesini istifa etmek zorunda bıraktığını belirterek "tehlikeye" dikkat çekiyorlar. Tercüman, "DSM'ciler her fabrikada kurdukları komitelerle işçileri, sendikalarına karşı kışkırtırken, ayrıca işverene de 80 maddelik bir toplusözleşme taslağı uzatmakta, "Sendika yerine bizimle anlaş" demektedir" diyor. Doğrudur! İşçi sınıfı burjuva sendika ağalarının kendi çıkarlarını değil de burjuvazinin çıkarlarını savunduğunu kavramaktadır. Bürokrat sendika ağaları, burjuvaziden yana işçi sınıfının mücadelesinin önüne dikilerek mücadeleyi pasifize etmeye çalışırlar. Bunun içindir ki işçiler kendi çıkarları doğrultusunda sınıf sendikalarının bugünkü koşullarda bir biçimi olan DSM'lerde birleşmekte ve bizzat kendileri patronun karşısına dikilerek pazarlığa oturmaktadırlar. Egemen sınıflar ve onların tüm uşakları neden korkuyorlar. Hani "demokrasi" vardı ve herkes örgütlenme ve istemlerini belirleme hakkına sahipti?(!)

ÇABALARINIZ SONUÇSUZ KALACAKTIR

Tercüman yazarları, DSM'leri "anarşist" bir grup olarak tanıtmaya çalışıyor. Bu, egemen sınıfların eski taktiğidir. Egemen sınıflar, düzene karşı gerçek bir devrimci alternatife sarılarak mücadele eden kitlelerin mücadelesini hep anarşi edebiyatı ile karalamaya, gözden düşürmeye ve bastırmaya çalışırlar. Bugünkü taktik de aynıdır. Onlar, işçilerin DSM'ler etrafında birleşmesinin, burjuvazinin ve sendika ağalarının karşısına dikilmesinin önünü bu tür karalamalarla almaya çalışmaktadırlar. Ancak amaçları kursaklarında kalacaktır.

DSM, işçilerin gücünü dağıtan, işçileri hedefi ve mücadele amacı belli olmayan, girdaplara sürüklemeyi amaçlayan bir "anarşi yuvası" değildir. İşçileri bölen, örgütlenmelerine yasak koyan burjuvazidir. İşçilerin birliğini parçalayan, burjuvazinin uşağı sendika ağalarıdır. DSM, işçilerin gerçek çelikten birliği için mücadele etmektedir. İşçilerin sendikal birliğini savunmaktadır. Ancak DSM, sendikal birliğin burjuva sendikalarında, bürokrat sendika ağalarının hegemonyası altındaki bir birlik olmadığını savunur. İşçi sınıfının gerçek sendikal birliği, tüm burjuvaziye, bürokrat sendika ağalarına ve kapitalizme karşı mücadele temelinde işçilerin DSM'lerde toplanıp, örgütlenmesiyle mümkündür. DSM, işçilerin gücünü bölmez, tam tersine işçilerin olanca güçleriyle egemen sınıfların karşısına dikilmesini savunur. Sömürü ve zulüm düzenine karşı mücadele eder ve bu konuda taviz vermez. Mücadelenin önündeki gerici barikatları, sendika ağalarının oluşturduğu barikatları dağıtıp atmak için mücadele eder ve bu doğrultuda işçi sınıfını seferber etmeye çalışır. Elbette bu durum, egemen sınıfların uşaklarını telaşlandıracaktır. Onlar, DSM'leri karalamak amacıyla kollarını sıvayıp işe girişecek ve işçi sınıfını aldatmaya çalışacaklardır. Ne var ki bu çabaları sonuçsuz kalmaya mahkumdur. İşçi sınıfı mücadele içinde düşmanlarını ve dostlarını çok iyi tanımaktadır.

DSM'ler faşist diktatörlüğün çok yönlü baskı ve saldırısıyla karşı karşıyadır. Faşist diktatörlük, kendi denetimi altında ve bürokrat sendika ağalarının yönetimindeki sendikalara her türlü olanağı tanımakta, işçi sınıfının örgütlenmesini kendi egemenliğine zarar vermeyecek sözde bir örgütlenme "özgürlüğüne" indirgemektedir.

Faşist diktatörlük, işçilerin gerçek sınıf sendikalarında, DSM'lerde örgütlenmesini baskı ve terörle engellemeye çalışmaktadır. Faşist diktatörlük, burjuvaziye uşaklık yapan, faşist, reformist ve revizyonist sendika ağalarının yönetiminde bulunduğu burjuva sendikalarını yaşatmaya çalışmaktadır. Faşist diktatörlük, işçilerin DSM'lerde örgütlenmesine karşıdır.

Çünkü sınıf sendikaları, DSM'ler, sosyalizm ve sınıfsız toplum için mücadele etmektedir. DSM'ler sömürü ve zulmü kökten kazımayı, kapitalizmi tasfiyeyi hedefler. DSM'ler, faşist diktatörlüğün baskı ve saldırılarına karşı işçi sınıfını seferber ederek mücadele etmektedir. DSM'lerin programı, sömürüsüz ve sınıfsız toplumu içerir. DSM'ler işçilerin siyasi talepleri için mücadele ederken, ekonomik talepler için mücadeleyi ihmal etmez. Ekonomik hakların kazanılması için mücadele eder.

Faşist kalemşorlar, işçilerin bilincini çarpıtmak amacıyla "DSM"ciler, anarşiyi yaygın hale getirmek istemektedir" derken, esas olarak DSM etrafında toplanarak, sendika ağalarına ve patronlara karşı mücadele eden ve Mensucat Santral'da, Kula'da, Bossa'da, Cey-Taş'ta bu işçi ve halk düşmanlarını dize getiren işçilere saldırmaktadırlar.

Ama ne var ki bütün gerici çabalar boşa çıkmaya mahkumdur. Daha bugünden egemen sınıfların ve onların her boydan uşaklarının yüreğini saran korku, sınıf sendikalarında, DSM'lerde birleşen işçi sınıfının mücadelesinin verdiği korku, bir gün onların kalp atışlarını durduracaktır. İşçi sınıfı, burjuva-feodal düzeni ve kapitalizmi tasfiye etmek için birliğini daha da pekiştirecek, proleter devrimci hareketin önderliği altında DSM'lerde birleşerek, burjuvazinin ve sendika ağalarının tüm barikatlarını yere çalacaktır. Hiçbir gerici çaba ve demagoji bunu engelleyemez.

Adana Çimento Fabrikasında

Keramik İş'in sendika ağaları patronla elele

Adana Çimento Fabrikası'nda çalışan 1 000'e yakın işçi 7 aydan beri patron ve sendika ağalarının işbirliği sonucu toplusözleşme haklarından yararlanamamaktadır. Keramik-İş ağaları patron bütün işlerini ayarlayıp, fabrikada stok edilmiş malları dışarı çıkarıp üretimi durdurduktan sonra toplusözleşme görüşmelerine oturacak patrona istediği gibi hareket etme olanağı sağladılar.

Nitekim patron mallarını dışarı çıkardıktan sonra "fabrikada bazı yerler revizyondan geçirilecek" diyerek üretimi durdurdu. 7 aydır işçileri patronla birlikte dolandıran Keramik-İş ağaları keskin laflar ederek işçilere danışmadan kendi aralarında hazırladıkları bir toplusözleşme taslağıyla pazarlığa oturdular. Gerçekte ise onlar patronla baştan anlaşmışlardı. Görüşmeler bile bile uzatılıyordu. Patron kendinden emin bir biçimde adeta meydan okuyor ve bildiriler dağıtarak işçileri tehdit ediyordu.

Keramik-İş ağalarının işçiler üzerinde çevirdikleri dolapların bilincinde olan Çimento işçileri DSM yanlısı işçilerin etrafında bir araya gelerek kendi aralarında bir komite seçtiler. Bu komite toplusözleşme görüşmelerinde işçiler adına toplusözleşmeye oturacak ve aynı zamanda grevi örgütleyecekti. İşçilerin mücadelesinin yükseldiğini gören sendika ağası Erdem Özdemir ve patron sıkıyönetim süngüsünü işçilerin karşısına diktiler. DSM yanlısı işçilerin adları sıkıyönetime verildi. Yemekhanede çalışan 10 kadar işçi gözaltına alınarak işkence edildi. Sıkıyönetim işkencecileri ve sendika ağaları işçileri tehdit ettiler.

Ancak bütün bu tehditlere, sendika ağalarının, patronun ve sıkıyönetimin saldırılarına karşın Çimento Fabrikası işçileri haklarını almak için mücadeleyi sürdürme kararlılığındadırlar. İşçilerin bu kararlığını hiçbir gerici çaba ve baskı engelleyemez.

DÜNYA İŞÇİLERİNDEN

PANAMA

1 Ekim'de Panama Kanalı'nın Panama Cumhuriyetine devredilmesinden sonra yapılan anlaşma uyarınca Kanal'ın denetimi 2000 yılına dek Amerikan emperyalistlerinde kalacak ve ABD Kanal çevresindeki 4 askeri üssü aracılığıyla "gerektiğinde" buraya müdahale edebilecek. Bu anlaşma metni Panama'nın her yanında yoğun protestolarla karşılandı. Anlaşmayı protesto etmek için 23 000 Panamalı öğretmen bir günlük bir genel grev yaptı.

PERU

Peru emekçileri genel grev hazırlığını sürdürüyor. 3 aydır süren öğretmen grevini desteklemek amacıyla geçtiğimiz günlerde 32 siyasal örgüt yöneticisinin de içinde bulunduğu 300 kişinin açlık grevine başlaması Peru egemen sınıflarını telaşlandırdı. Grevi bastırmak için azgınca saldıran polis Peru emekçilerinin haklı mücadelesini durduramadı. Bu çetin mücadele sırasında 10'dan fazla kişi öldü, yüzlerce emekçi yaralandı ve 2 000'den fazla emekçi tutuklandı. Geçtiğimiz ay içinde çeşitli sendikaların görüşmeleri sonunda bu grevi desteklemek için siyasal bir genel greve gidilmesi amacıyla hazırlıklar hızlandırıldı. Peru emekçileri ve işçi sınıfı egemen sınıfların tüm baskısına karşın zafere ulaşacaktır.

BREZİLYA

Brezilya şeker fabrikalarında çalışan 25 000 işçinin sürdürdüğü grev başarıyla sonuçlandı. Yapılan anlaşmayla şeker işçileri birçok ekonomik hakların yanında, iş koşullarının düzeltilmesi yolunda başarılar kazandılar. Brezilya şeker işçileriyle birlikte mücadeleye atılan 1 800 şeker kamışı kesen işçi de önemli haklar elde etti.

KOSTARİKA

Kosta Rika'da Amerikan emperyalizminin sahip olduğu bir fabrikada 3 000 işçi güç yaşam koşullarını ve Amerikan emperyalizmini protesto etmek için greve başladılar. Binlerce kişinin katıldığı sınıf mücadelesinin bugünkü dalgası, işçi sınıfının kapitalist baskı ve sömürüyü ortadan kaldırmak için izlemeleri gereken yolun bilincine vardıklarını gösteriyor.

İTALYA

İtalya'nın en büyük tekellerinden biri olan FİAT'ta "terör hareketlerinin şiddetlenmesi" bahanesiyle işçilerin işten atılmaları FİAT çalışanlarının yoğun protestolarıyla karşılaştı. İşçiler işten çıkarma bahanesinin kapitalizmi sarsan bunalımı gözlerden saklamanın bir yolu olduğunu belirtiyor ve mücadeleyi sürdüreceklerini ifade ediyorlar.

Sendika ağaları işçilerin çıkarını savunamaz

MESS patronlarıyla Maden-İş'in sendika ağaları arasında 50 bin işçiyi kapsayan toplusözleşme görüşmeleri 26 Ekim'de başladı. Bir süreden beri karşılıklı olarak sahte bir biçimde birbirlerine "savaşım" açan MESS patronları ile Maden-İş'in işçi düşmanı sendika ağaları nihayet görüşme masasına "gönül rahatlığı huzur içinde" oturdular.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarlarını savunmak ve devletin yıpranmasına, alaşağı edilmesine yol açacak eylemleri engellemek üzere işçi sınıfı içinde görevlendirilmiş sendika ağaları daha baştan işçileri satmaya hazır olarak masaya oturdular. İşçi düşmanı Kemal Türkler, bu konuda baştan itibaren MESS patronlarına güvence verdi. O şöyle diyor:

"Biz işçi sendikası olarak her sorunun görüşme masasında tartışılarak anlaşmaya varılmasını savunuyoruz. Yani önemli olan anlaşmaya varabilmetir."

Önemli olanın anlaşmaya varmak olduğunu iddia eden işçi düşmanı sendika ağası, elbette işçi sınıfının çıkarlarını savunmak, bu konuda kararlıca mücadele etmek işçi kitlesini patronların karşısına dikmek, işçilerin haklarını alabilmeleri için mutlak olan aktif mücadeleleri örgütlemek perspektifine sahip değildir. Sendika ağaları, işçi haklarının kararlı savunucusu olarak patronların karşısına çıkıp, direnemez, ve patronlara boyun eğdiremezler. Çünkü onlar, işçilerin değil, burjuvazinin çıkarlarını savunmatadırlar. Maden-İş ağalarının yaptığı da MESS patronlarına "biz işçileri satmaya hazırız" şeklinde göz kırpmaktan başka bir şey değildir. Onların karşılıklı olarak paslaştığı MESS patronları adına konuşan Turgut Özal da bu konuda sendika ağalarından gerekli teminatı almanın verdiği rahatlık içinde "iyi bir çalışma ortamı, yarına güvenle bakan işverenleri yeni yatırımlara yöneltecek"tir diyerek "çalışma barışının" sağlanmasından yana olduklarını, "grevsiz ve lokavtsız toplusözleşmeye gidilmesini" istediklerini belirtmektedir.

SENDİKA AĞALARI İŞÇİLERİ ALDATAMAZ

Maden-İş ağaları bu toplusözleşmeye işçilerin taleplerini esas alarak oturduklarını ve işçiler arasında demokrasi temelinde Toplusözleşme Komiteleri oluşturduklarını, bunun da sendikal demokrasinin göstergesi olduğunu reklam edip duruyorlar.

Maden-İş ağalarının bütün bu iddiaları kuru gürültüden başka bir şey değildir. Maden-İş'in sendika ağalarının işçilerin kendi taleplerini sendikal demokrasi tamelinde bizzat kendilerinin belirlemesine, işçilerin toplusözleşme görüşmelerine katılarak patron karşısında kendi taleplerini kararlıca savunmasına, taleplerini patrona kabul ettirmek için grev silahına başvurmasına vb. ne tahammülleri yoktur. Onların bu konudaki kuru gürültüsü işçi sınıfı önünde İşçi düşmanı yüzlerini gizlemeyi amaçlamaktadır. Toplusözleşme taslağı işçiler tarafından değil, birkaç sendika ağası tarafından hazırlanmaktadır ve patronların "kabul edemiyeceği" talepler bu taslağa konmamaktadır. Onlar, işçileri aldatmayı amaçlıyor. Ancak işçiler buna izin veremez, vermemelidir.

MADEN-İŞ AĞALARI İŞTEN ATILMALARA EVET DİYOR

Toplusözleşme taslağında sendika ağaları işten atılmaları açık bir biçimde kabul etmektedirler. Onlar "İş Güvenliği Üst Kurulu taraflardan eşit sayıda temsilcinin katılması ile kurulur. Kararlar oy çokluğuyla alınır... işyerinin kapanmasını gerektirecek ekonomik nedenleri incelemek, tespit etmek ve kararlaştırmakla görevlidir.

"İşyerinin bir bölümünün, 10 işçiden fazla sayıda işçinin hizmet akdinin feshini gerektirecek şekilde tasfiyesini gerektiren ekonomik ve teknolojik nedenler, İş Güvencesi Üst Kurulu'nda karara bağlanır" demektedirler.

MESS patronlarının öteden beri savundukları da bundan farklı bir şey değildir. Onlar da işçileri sokağa atarken "ekonomik ve teknolojik nedenler"den söz etmekte, bunun kaçınılmazlığı üzerine yemin billah etmektedirler. Sendika ağaları daha baştan işçilerin, patronlar tarafından işten atılabileceğini kabul ediyor, hem de bunu bir toplusözleşme maddesi haline getirerek altına imza koyuyorlar. MESS patronları bunlardan iyi uşak bulamazlar doğrusu.

Komprador tekelci burjuvazi, ücretlerin dondurulmasını, işten atılmaların hiçbir engelle karşılaşmadan kabul edilmesi, işçilerin iş barışını bozacak eylemlere başvurmamasını yani mücadele etmemesini istemektedir. Bu konuda uşağı sendika ağalarından güvence istemektedir. Ve Maden-İş ağaları bu konularda burjuvaziye güvence vermeye çoktan hazırdır. Onlar, bütün yaygaralarına ve "işçi sınıfı savaşımı" üzerine ettikleri bir yığın lafa karşın buna hazırdırlar. İşçi sınıfından burjuva yararına fedakarlıkta bulunmasını isterken de onlar bütün bu işçi düşmanı istekleri işçilere kabul ettirmeyi amaçlamaktadır.

İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİ MESS PATRONLARINI DA, MADEN-İŞ AĞALARINI DA DİZE GETİRECEKTİR

Bugün bütün yaygaralara karşın, sendika ağaları ve MESS patronları işçilere karşı birleşmiş durumdadırlar. Sendika ağalarının işçilerden yana pozlar takınmalarının nedeni işçileri aldatarak mücadeleden alıkoymaktır. Bütün sahte keskin lafların hedefi işçilerin sendika ağalarına karşı mücadelesini engellemek ve işçi sınıfının sınıf sendikalarında burjuvaziye ve sendika ağalarına karşı örgütlenme mücadelesini sabote etmektir. Maden-İş'in sendika ağalarının işçi sınıfı düşmanı ve işçi sınıfının mücadelesinin ateş söndürücüsü olduğu bugüne kadar defalarca görüldü. İşçiler, bizzat kendileri bunu yaşayarak gördüler. Kemal Türkler, birçok kez işçilerin karşısına geçip, işçileri düzene ve orduya bağlı olmaya, sömürü ve zulmü kabul etmeye çağırdı. Bugün yapılan da bundan farksızdır. Sendika ağaları, işçilerin çıkarlarını burjuvaziye peşkeş çekmektedirler.

İşçi sınıfı iki cephede birden MESS patronlarına ve Maden-İş ağalarına karşı savaşmak durumundadır. İşçilerin birleşik, örgütlü gücü ve kararlı mücadelesi bu iki cephedeki işçi düşmanlarını dize getirecektir. MESS işyerlerinde çalışan işçiler, gerçek talepleri doğrultusunda mücadeleyi yükseltmeli, sendika ağalarının barikatlarını aşarak taleplerini patronlara dayatmaladırlar. İşçilerin aktif mücadelesi, sendika ağalarının işçi düşmanı yüzünü bir kez daha gösterecektir.

İşçi sınıfı sınıf sendikalarının burjuvaziye teslimiyeti ve uşaklığı değil, tersine, burjuvaziyle amansız ve kararlı bir mücadeleyi öngördüğünün bilinciyle hareket etmeli, sınıf sendikalarında birleşerek, sendika ağalarına ve burjuvaziye karşı aktif mücadeleye atılmalıdır. İşçilerin kararlı mücadelesi, egemen sınıfların her türlü baskı ve saldırısına karşı genel grevle birleşecek, aktif mücadele MESS patronlarını da, sendika ağalarını, gericiliği de dize getirecektir.

İşte sendika ağalarının MİTES'i

DİSK'in revizyonist sendika ağaları tarafından öve öve bitirilemeyen ve sendika ağalarının burjuvaziden yana işçilerin beynini yıkama merkezi olarak kullanmayı amaçladıkları MİTES örneğine ve bizzat revizyonist hainlerin MİTES hakkındaki reklamlarına bakıldığında burjuva sendikaların düzenle nasıl bütünleştikleri daha açık olarak görülecektir. Revizyonist sendika ağaları MİTES'i şöyle tanıtıyorlar.

"Ak yapılı, modern binaları, yeşil ve çiçekli bahçeleri, pırıl pırıl ışıklı durumu ile Marmara'nın incisi haline gelen MİTES'te; üyelerimizin insana yaraşır biçimde tatillerini geçirmesi için halen 116 odalı bungola tipi bir dinlenme evi ile bütün medeni ihtiyaçlara cevap verebilecek nitelikte modern bir eğitim merkezi binası yapılmıştır. 48 odası, her odada telefon, 96 yatak gömme banyo, kalorifer, radyo ve televizyon bulunan eğitim merkezi binasında, devamlı olarak sıcak ve soğuk su da mevcuttur. Ayrıca biri 100, diğeri 150 kişilik son sistem araçlarla donatılmış iki tane eğitim ve konferans salonu vardır... Modern kültür fizik salonu ve kütüphaneleri de mevcut olan eğitim merkezi binasında, ayrıca dakikada 12 kişiye servis yapabilecek ve 2000 kişiye kadar yemek verebilecek nitelikte büyük bir yemekhanesi bir haftalık yemek maddelerini bozulmadan muhafaza edebilecek soğuk hava depoları ve büyük çapta yiyecek maddelerinin stok edildiği özel ambarları(!) vardır.

"MİTES'te inşaatı tamamlanan bu ana binalardan başka, tavukhane binası, arı binası, marangozhane, malzeme ambarı, üç yem deposu ve jeneratör binası, tavşan binası, büyük ve küçükbaş hayvanlar için de birer modern ahır binalarının yapılmasına başlanmıştır.

"Bunların arkasında da tesisleri birbirine bağlayacak olan beton yollar, spor alanları açık hava sineması, çocuk bahçesi, diskotek, elektrik ve sulama tesisatı ile 250-300 odalı tatil köyü yapımına başlanacaktır.

"MİTES bu durumu ile üyelerimizin hem insanca dinlenme ve eğlenme, hem de insanca beslenme yeri haline gelmiştir."(Maden-İş Sendikası Çalışma Sistemi s.45-46-47)

MİTES, Maden-İş ve DİSK ağalarının eğlence ve kumar merkezidir.

İşçilerin "insanca beslenme ve dinlenmesi" iddiası revizyonist bir demagojidir. Revizyonist ağalar bizzat kendileri işçilerin bu tesislerden yararlanma olanaklarının olmadığını itiraf ediyorlar. Onlar şöyle diyor:

"Hal böyle iken, *her ne kadar ekonomik durumları müsait değilse de,* daha ziyade *dinlenmenin önemini idrak edememiş* olan bazı işçilerimiz(!) izinli bulundukları günlerde de ya evinde ya da köyünde çeşitli işlerde çalışmaktadırlar.

"Bunun yanında gerçekten *dinlenmenin faydasını anlayan* ve özellikle MİTES'te çoluk çocuğu ile tatil yapmak arzusunu duyan *bir kısım işçilerimiz de, maalesef ekonomik yetersizlik nedeniyle* tatillerini bulundukları çevrede geçirmek zorunda kalmaktadırlar." (agb. s.47-48) (abç)

Söylenenler gayet açık. Revizyonist sendika ağaları Amerikalı hotel krallarına taş çıkartıyor doğrusu. Mallar ancak böyle reklam edilebilinir. "İşçilerin hizmetinde" olduğu iddia edilen MİTES gerçekte sendika ağalarının kumar ve eğlence merkezidir. Ayrıca ağalar tarafından aldatılan işçilerin burada beyinleri yıkanır ve yoz burjuva ideolojisi ile eğitilirler.

Ekim devriminin yolu sosyalizme giden tek yoldur

24 EKİM 1917. SİLAHLI İŞÇİLERDEN OLUŞAN KIZIL MUHAFIZLAR ARTIK ONUN, PARTİNİN İŞARETİNİ BEKLİYORLAR. UZUN VE ÇETİN MÜCADELELERDEN GEÇMİŞ RUSYA HALKI ARTIK BU SÖMÜRÜ VE ZULÜM DÜZENİNE BİR SON VERMEK İÇİN HAREKETE GEÇMEYİ BEKLİYOR. PETROGRAD SOKAKLARINDA KIZIL BAYRAKLAR DALGALANIYOR. BARİKATLARDA ELLERİNDE SİLAHLARI, YÜREKLERİNDE DEVRİM ATEŞİYLE KIZIL MUHAFIZLAR BEKLİYOR. SAAT 11.oo "RABOÇİ PUÇİ"DE YAYINLANAN TEK SLOGAN BİNLERCE KİTLEYİ HAREKETE GEÇİRİYOR: "GEÇİCİ HÜKÜMET YIKILSIN, TÜM İKTİDAR SOVYETLERE!" PARTİNİN BU DİREKTİFİ BİR ANDA PETROGRAD SOKAKLARINDA YANKILANIYOR. YÜREKLERDEKİ DEVRİM ATEŞİ BİR ANDA HAREKETE GEÇİYOR.

TARİHİN GELECEKTEKİ ÇAĞLARINA DAMGASINI VURAN VE İNSANLIK TARİHİNDE BİR DÖNÜM NOKTASI OLAN İLK PROLETER DEVRİMİ, EKİM SOSYALİST DEVRİMİ İŞTE BÖYLE BAŞLADI.

25 EKİM (7 KASIM) 1917 İNSANLIK TARİHİNDE BİR DÖNÜM NOKTASI

"Ekim Devriminin dünya çapındaki önemi, onun yalnızca, tek bir ülkenin emperyalizmin sisteminde bir gedik açmakla yaptığı büyük bir başlangıç oluşturmasında ve emperyalist ülkeler okyanusu içinde sosyalizmin ilk merkezi olmasında değil; fakat aynı zamanda, dünya devriminin ilk aşamasını ve dünya devriminin daha da gelişmesi için güçlü bir üs oluşturmasında yatmaktadır.

Bu nedenle, yanılanlar, yalnızca, Ekim Devriminin uluslararası niteliğini unutan ve sosyalizmin tek bir ülkede zaferinin salt bir ulusal ve sadece bir olgu olduğunu ilan edenler değildir; fakat Ekim Devriminin uluslararası niteliğini akılda tutmalarına karşın, bu devrimi pasif, yalnızca dışardan yardım almak zorunda kalacak olan bir şey gibi görmeye yatkın olanlar da yanılmaktadırlar. Gerçekte yalnızca Ekim Devrimi diğer ülkelerdeki devrimlerden destek almaya ihtiyaç duymakla kalmamakta, fakat bu ülkelerdeki devrimler de, dünya emperyalizmini devirme davasını hızlandırmak ve ilerletmek için Ekim Devriminin desteğine ihtiyaç duymaktadır." (Stalin, Dünya Devrimibin Başlangıcı ve Önkoşulu Olarak Ekim Devrimi)

Stalin'i savunmak

Dünya emperyalist sisteminin cephesinde ilk gediği açan, dünya proletaryasının ilk proleter devrimi olan Ekim Sosyalist Devrimi, Bolşevik Partisinin, Lenin ve Stalin'in adından bağımsız olarak, ayrı olarak düşünülemez. Daha doğrusu, Ekim Devrimi ile Lenin ve Stalin'in adları yan yana yazılmaktadır.

Ekim Devrimi ile Bolşevik Partisini, dünya proletaryasının büyük öğretmenleri Lenin ve Stalin'in birbirinden ayırmak sadece büyük bir yanılgı değil, aynı zamanda adi bir oportünizmdir de... Çünkü, Lenin'in en yakın çalışma arkadaşı ve Sovyet proletaryasının yüce bir önderi olan Stalin yoldaş, Ekim Devriminin başarıya ulaşması için, Çarlık otokrasisinin Rusya'da kapitalizmin yıkılması için bitmez tükenmez bir enerji ile çalışmış, parti içinde oportünist-burjuva unsurlara karşı uzlaşmaz bir mücadele yürütmüş ve Lenin'in yanında devrimin gerçekleşmesine en büyük katkıyı yapmıştır.

Dahası Stalin yoldaş, Lenin'in ölümünden sonra, Sovyet proletaryasının ve şanlı Bolşevik Partisinin başında proletarya diktatörlüğü koşulları altında sosyalizmin inşası ve burjuva unsurların tasfiyesi için, var gücü ile çalışmış, Lenin'in yolundan yürümüştür. Proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmış ve pekiştirmiştir. Parti içinde, kapitalizmi geri getirmek Rusya'yı tekrar kapitalizmin cephesine dahil etmek isteyen Troçki, Buharin, Zinovyev vb. gibi burjuva unsurlara karşı amansız bir mücadele yürütmüş, burjuva unsurları partiden ve Sovyet devletinden tasfiye etmiştir. Sovyet proletaryasının ve devrimin çıkarlarını tavizsiz bir şekilde savunmuştur.

Stalin, Lenin'in öğretisini uzlaşmaz bir şekilde savunduğu ve hayata geçirdiği için proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmüş, Ekim Sosyalist Devriminin yolundan sapmamıştır. Stalin, sadece sosyalist Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşasını sürdürmekle kalmamış, aynı zamanda, büyük bir enternasyonalist olarak Ekim Devriminin tarihi tecrübelerinin ışığında, Marksizm-Leninizmi yaratıcı bir biçimde geliştirmiş ve dünya proletaryasına ve ezilen halklara yol göstermiştir. Ekim Devriminin tarihi tecrübelerinin ve evrensel özelliklerinin en büyük yayıcısı olmuştur.

Stalin, emperyalist haydutluğun doruk noktasına çıktığı, Hitler faşistleinin dünyayı kana boyadığı, dünya halklarına ve sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı vahşi bir saldırıya geçtiği İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı döneminde, Sovyet proletaryasının ve ezilen halkların büyük bir önderi ve yol göstericisi olarak çalışmıştır. Stalin'in ve şanlı Sovyet proletaryasının önderliği altında dünya halkları ve ezilen uluslar, emperyalist haydutları dize getirmiştir. Dünya halkları ve ezilen uluslar, kendi öncü örgütlerinin önderliği altında, anavatan sosyalist Sovyetler Birliği'ni emperyalist haydutlara karşı büyük bir cesaretle savunmuştur.

Stalin, İkinci Emperyalist Paylaşım Çatışmasında, dünya proletaryasının ve ezilen halkların anti-faşist savaşının büyük bir yol göstericisi olmuştur. O'nun adı, emperyalist haydutlar için bir korku, ezilen insanlar için sevinç, umut ve cesaret kaynağı olmuştur.

İşte bunun için, sosyalist Sovyetler Birliği'ni sosyal-emperyalist bir ülkeye çeviren Kruşçev ve Brejnev revizyonistleri ve onların çeşitli ülkelerdeki hempaları, ve aynı zamanda da, bugün yeni bir süper devlet olarak dünya sahnesine çıkmak isteyen Çinli revizyonistler işte bunun için Ekim Devriminin tarihi tecrübelerini, onun dünya proletaryasına ve ezilen halklara yol gösteren evrensel özelliklerini unutturmaya, karalamaya çalışıyorlar.

Bunun için Stalin'e saldırıyorlar, Stalin'in nezdinde Marksizm-Leninizme saldırıyorlar.

Ama dünya proletaryası ve ezilen halklar, Ekim Devrimini, onun tarihi rolünü ve bunun içinde Stalin yoldaşın yerini unutmamıştır; unutmayacaktır.

Çünkü Stalin savunulmadan Ekim Devrimini savunulamaz. Stalin savunulmadan Ekim Devriminin izinden gidilemez.

Ekim Devrimi, Dünya Proletaryasına ve Ezilen Halklarına Yol Gösteriyor

Yeni bir çağ, dünya proleter devrimleri çağını açan Ekim Devrimi, dünya proletaryası ve ezilen halklarına eşi bulunmaz dersler sunmuş, onların yolunu aydınlatmış ve aydınlatmaya devam etmektedir.

Lenin ve onun sadık öğrencisi, takipçisi ve eserlerinin devam ettiricisi Stalin'in başında bulunduğu Bolşevik Partisi yönetiminde gerçekleşen Ekim Devrimi, her şeyden önce sömürülen ve ezilen emekçi yığınların köleliğinin kader olmadığını, ama kurtuluş için burjuvaziyi devirerek, sermayenin iktidarına son vermenin gerekli ve mümkün olduğunu, gericileşen burjuvazinin artık gelişmeyi temsil edemeyeceğini ve onun sınıf olarak tasfiyesinin üretici güçlerin önündeki köstekleri kaldırarak muazzam bir gelişmenin yolunu açacağını gösterdi.

Onun en önemli tecrübelerinden birisi, bütün bu gelişmenin sağlanabilmesi için şiddete dayanan devrimin gerekli olduğunu, burjuva (ya da burjuva-feodal) devlet mekanizmasının devrimci şiddetle parçalanıp kırılmasının zorunluluğunu ortaya koymasıdır. Ekim Devrimi, Marks ve Engels'in öngörüsünü, Paris Komünü yenilgisinden sonra pratik olarak doğrulayan, silahlanmış ve yönetici sınıf olarak örgütlenmiş proletaryanın emekçi köylülükle ittifakına dayanan Sovyet biçimiyle proletarya diktatörlüğüne yol açmıştır.

Dünyada ilk proletarya diktatörlüğü devletinin kurulması nasıl mümkün oldu?

Bu, doğru bir stratejik ve taktik önderlik sağlayan Bolşevik Partisinin yönetiminde proletaryanın, burjuvaziyi tecrit ederek onun yedeği olmaktan çıkardığı köylülükle ittifakını, emperyalist savaşın sonuçlandırılmasını ve demokratik köylü hareketini proleter devrimiyle birleştirme gibi elverişli şartlarda küçük burjuvaziyi tecrit ederek emekçi köylülükle ittifak olarak geliştirebilmesiyle mümkün olmuştur. Menşevik ve Sosyalist-Devrimci partilerin emekçi köylülüğe hiçbir gelecek sağlayamayacağının pratikte ve Bolşeviklerin izledikleri doğru taktiklerle görülür olmasıyla Bolşevik stratejinin temel bir kuralı olan proletaryanın emekçi köylülükle ittifakı, burjuva düzenin ve devletin sonunu getirmiştir.

Bu temelde Ekim Devrimi, yalnızca öncü bir partiye değil, sınıfın azınlığına değil, çoğunluğuna dayanarak, onun emekçi köylülükle ittifakına dayanarak geniş sömürülen ve ezilen kitlenin zoruna dayanarak zafer kazanmıştır. Proletaryanın şehirlerdeki ayaklanmaları, köylülüğün kabaran ve hızla yayılan ayaklanmalarıyla birleşerek, iktidarı eline alan proletaryanın bu iktidarı sağlamlaştırmasına, direnen burjuvazi ve gericiliğin direnişlerinin ezilmesine ve devrimin ilerletilmesine temel teşkil etmiştir.

1905 Devriminin derslerinden de yararlanarak, Bolşevik Partisi, ayaklanma ve iktidarın ele geçirilmesi, gerici burjuva hükümetin tutuklanması vb. zamanını doğru olarak belirlemiş; kitlelerin çoğunluğunun devrim için savaşmaya hazır olduğu tereddütlü unsurların tarafsızlaştırıldıkları ve burjuva gericiliğin tecritinin en çok gerçekleştirildiği bir anda, silahlı olarak ayaklanan proletaryanın önünde saldırı çağrısı yaparak, merkezi iktidarı ele geçirilmesinin yolunu göstermiştir. Bu çağrı, kuşkusuz doğruydu ve doğruluğu Ekim Devriminin zaferiyle görülmüştür. Ülke çapında yükselen devrim dalgası ve devrim durumunun varlığı koşullarında birkaç oldukça geri bölge dışında tüm Rusya devrimci bir çalkantı içindeyken, şehirleri ele geçiren ve emekçi köylülükle ittifakını geliştirerek ve demokratik köylü hareketini destekleyip ilerlemesine yardım ederek, köylülüğün taleplerini, barışı, toprağı, özgürlüğü sağlayarak, proletarya iktidarını kırlara doğru yayabilmiş ve Kolçak, Denikin ve Vrangel'in karşıdevrimci direnişlerini ezebilmiştir. Bütün ezilen ve sömürülen kitlelerin genel ve topyekun ayaklanmasına dayanarak proletaryanın sınıf önderliğinde başarıya ulaşan Ekim Devrimi ve uzun yıllar süren iç savaş, dünya proletaryası ve ezilen halklarına gerçek bir halk devriminin büyük ve zorlu bir halk savaşının unutulmayacak bir örneğini sunmuştur.

EKİM DEVRİMİ VE BURJUVAZİNİN İKTİDARININ YIKILMASI

Burjuva gericiliğiyle birarada yaşamayı sözde "bloksuzluk teorisi" yoluyla savunan "özyönetimci" Yugoslav, burjuva düzen ve devlet koşullarında sosyal reformlar, "yapısal reformlar" yoluyla sosyalizme geçişi proletarya diktatörlüğü ve onun özünü oluşturan şiddete dayanan devrim fikrinin lafını bile etmeden sözde savunan "Euro Komünist", yine burjuvaziyle birliği gerek "kapitalist olmayan yol" ve "barışçıl geçiş", gerekse "burjuvazinin sosyalizmle bütünleşmesi" ve işçi-köylü diktatörlüğünün burjuvaziyi de kapsayacak şekilde genişletilmesi tezleriyle savunan Sovyet ve Çin revizyonistleri, tümü birden Stalin'e ve eserlerine kara çalarak Ekim Devriminin gösterdiği kurtuluş yolunu karartmaya, proletarya ve ezilen halklara köleliği kabul ettirmeye çalışıyorlar. Tümü proletarya devrimi ve diktatörlüğünün teorisini inkar etmektedirler. Yalnız şimdiki "üç dünyacı" Çin revizyonizmine teori ve pratiğiyle kaynaklık eden Mao Zedung, şiddete dayanan devrim konusunda diğerlerinden bir farklılık göstermektedir. O, Çin halk devriminin başında bulunarak da ortaya koyduğu gibi, genel olarak devrimci şiddeti reddetmemekte, onu proletaryanın sınıfsal bakış açısından kopararak ve köylülüğe ve kırlara dayanmayı iktidarı parça parça almayı mutlaklaştırarak bir köylü devrimcisi olarak savunmaktadır. Fakat o, devrimci şiddetin kabulünü hiçbir zaman proletarya devrimi ve diktatörlüğünün savunulması ve uygulamasına kadar götürmemiş, burjuva devlet makinasını parçalamaya girişmeyi önermemiş, aksine burjuva devletin biçim değişiklikleriyle sınırlı bir perspektife sahip olmuştur.

EKİM DEVRİMİ VE PARTİ

Tüm revizyonistlerin çarpıttığı bir başka sorun, Ekim Devriminin ortaya koyduğu devrimde subjektif etkenin, birleşmiş, doğru bir ideolojik-siyasi çizgiye sahip, sınıfla kaynaşmış proletarya partisinin rolü sorunudur. Lenin'in önceden belirttiği gibi, devrimin zaferi için elverişli objektif şartların bulunması yeterli değildir. Bir devrim kendiliğinden patlak verse de, onun zafere ulaşması için mutlaka doğru bir önderlik sağlanması, proletarya devrimi için proletarya ve ezilen ve sömürülen emekçi kitlelerin proletarya partisinin yönetimi altında birleştirilmiş olması şarttır. Bolşevik tipte bir parti olmadan, ne proletarya diktatörlüğünden ne de başarıyla ilerleyen bir sosyalist devrimden kalıcı olarak bahsedilemez. Paris Komünü ve Ekim Devrimi tecrübelerinin gösterdiği gibi, kitleler sosyal kurtuluş için ileriye atılsalar ve hatta burjuvaziyi iktidardan devirseler bile Marksist-Leninist bir önderlik olmadan devrim yolunu bulamazlar; kitleler özlemini çektikleri yolda ilerleyemezler.

Modern revizyonistler, onların çeşitli türleri bu gerçeği her zaman çarpıtmışlar, burjuva reformcu, gerici partiler ve onların temsil ettikleri burjuvazinin çeşitli katmanları önderliğinde sosyalist bir devrimin zaferinin mümkün olduğu hayalini yaymışlardır. Proletarya diktatörlüğü altında birçok partinin karşılıklı birbirini denetleyerek varlığını sürdürmesi Maocu tezinden, "kapitalist olmayan yol"dan sosyalizme geçiş Kruşçevci tezine kadar proletarya ile sosyalizm arasındaki bağı ve devrimde subjektif etkenin rolünü muğlaklaştıran revizyonist fikirler, Ekim Devriminin tecrübeleri karşısında tamamen değersizdirler. Yine devrimde subjektif etkenin iradeci temelde abartılması, örneğin, mücadele biçimlerinin bir grup adam tarafından ortaya konabileceği ve silahlı mücadelenin istenildiği zaman başlatılabileceği Maocu görüşü ve görünüşte zıt bir noktadan kalkınan —oysa ikisi de proletarya ve partisinin devrimdeki konumunun reddinden kaynaklanır— kendiliğindencilik biçimindeki eski tez, Ekim Devriminin tecrübeleri ışığında dünya proletaryasının yere çalmakta olduğu sahtekarlıklardır. İradeciliğin kendiliğindencilikle eklektik bir tarzda yoğrulduğu Maocu revizyonizm bu konuda tam bir karmaşa yaratırken, "Euro Komünistler", Sovyet revizyonistleri sosyalist devrimin kendiliğinden gerçekleşeceğini, bunun kapitalizmin kendi gelişmesinin sonucu olarak kapitalizm şartlarında, burjuvazi eliyle sağlanabileceği, bilimsel teknik devrimin, tekelci devlet kapitalizminin gelişmesinin buraya götürdüğü hayallerini yaymaktadırlar. Onlara göre Marksist-Leninist bir parti ve onun tarafından kitlelerin yolunun aydınlatılması gereksizdir; sosyalist devrim, örneğin "kitlelerin bilgeliği" temelinde, kitlelerden öğrenilerek, kendiliğinden bir süreç olarak gerçekleşebilir. Oysa, sosyal reform partileri karşısında sosyal devrim partilerine olan ihtiyaç ve bu partilerin devrim sürecindeki rolleri üzerine Lenin ve Stalin'in fikirlerinin pratikte doğruluğunu gösteren Ekim Devrimi bütün bu tür saçmalıkların kesin bir mahkumiyetidir. Gerçek Marksist-Leninist partiler, Ekim Devriminin tecrübeleriyle kuruluyorlar ve kitlelere kurtuluşun gerçek yolunu gösteriyorlar.

EKİM DEVRİMİ VE ULUSAL SORUN

Kapitalizmin eşitsiz ve sıçramalı gelişim kanununa dayanarak devrimin tek tek ülkelerde, önce emperyalist zincirin en zayıf halkasından koparak gerçekleşmesinin ve tek bir ülkede zafere ulaşmasının mümkün olduğunu ispatlayan Ekim Devrimi ve onun 30 yılı aşkın gelişmesi tüm dünya proletaryasının özlemlerinin gerçek temsilcisi olurken; aynı zamanda ezilen halkların yolunu da aydınlatmış, onlara kurtuluşlarının gerçek yolunu gösteren paha biçilmez bir örnek sunmuştur. Gericileşen burjuvazinin ezilen, sömürge ulusların kurtuluşu için artık hiçbir şey yapamayacağını, onun ulusun haklarını ve değerlerini sermaye karşılığı trampa ettiklerini bütünüyle kanıtlayan ve burjuva iktidarına karşı yürütülen mücadeleyle Rusya'nın ezilen uluslarını kurtuluşa götüren Ekim Devrimi, ulusal sorunun ele alınışı ve çözümüne de yeni bir muhteve kazandırdı. O, ulusal sorunun dünya çapında bir sorun, ezilen ulus ve sömürgelerin emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluşu sorunu haline geldiğini ortaya koyup, Batının proletarya hareketiyle Doğu'nun ulusal hareketi arasında bir köprü kurarak iki devrimci hareketin ittifakını ve tek bir dünya proleter devrimi süreci içinde birleşmelerini gerçekleştirerek emperyalizme büyük bir darbe vurdu. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının soyut bir formülasyon değil, her ulusun ayrı devlet kurma hakkı olduğunu Finladiya'nın ayrılmasıyla kanıtlayan ve çeşitli uluslardan halkın tamamen gönüllü birliğini gerçekleştiren Ekim Devrimi, ezilen halklara burjuva milliyetçiliğinin karşısında enternasyonalizmin yolunu, proletaryanın bayrağı altında toplanarak gerçek kurtuluşun mümkün olduğunu pratikte kanıtladı. Bugün de dünya proletaryası ve ezilen halkları Ekim Devriminin yolunda ulusal ve sosyal kurtuluş için ortak düşmana karşı birbirlerinin hareketlerini güçlendiren bir mücadele yürütüyorlar ve bu mücadele ulusal sorunun tümüyle çözümlendiği dünya proletarya diktatörlüğü kurulana kadar sürecektir.

İşte Ekim Sosyalist Devriminin bazı tarihi tecrübeleri bunlardır.

Ekim Devrimi tüm alanlarda dünya proletaryası ve halklarının yolunu aydınlatıyor ve aydınlatmaya devam edecektir.

BİR DEVRİM PARTİSİNİN DOĞUŞU

RUSYA'da kapitalizmin 19. yüzyıl sonlarına doğru gelişimi, feodal emperyalist Rusya'ya aynı zamanda kapitalist emperyalist bir nitelik kazandırdı. Kapitalist ilişkilerin gelişmesi proletarya sınıfının gelişmesini ve onun sınıf hareketinin yaygınlaşmasını beraberinde getirdi. Bu dönemde Marksizm Rusya'ya henüz yeni girmeye başlıyordu. Kapitalizmin Avrupa'daki bunalımı Rusya'yı da etkiliyor, işsizlik, pahalılık ve sefalet artıyordu. Kitle hareketleri yükseliyor, grevler patlak veriyor, köylüler toprak ağalarının topraklarını işgal ediyorlardı.

Böyle bir dönemde proletaryanın ihtiyaç duyduğu ve merkezi bir parti inşa etmek üzere 1898'de Minsk'te Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin I.Kongresi toplandı. Ancak Kongre ortak bir program ve tüzükten yoksundu.

RSDİP'in II.Kongresi (1903) bu duruma bir son verdi. Gerçek anlamda bir Marksist parti kuruldu. Oportünist görüşlere büyük darbeler indirildi. İkinci kongre sonunda Parti, Lenin'in görüşlerini savunan Bolşevikler ve oportünist görüşleri savunan Menşevikler diye ikiye ayrıldı. Menşeviklerin partiyi şekilsiz bir örgüt olarak görmelerine karşın, bolşevikler onu bir devrim örgütü olarak görüyorlardı.

1905 DEVRİMİ

ÇARLIK kitlelerin uyanışını engellemek ve onları başka sorunlara yöneltmek için girdiği 1904 savaşından yenik çıktı. Bu durum Rus ekonomisini daha da kötüleştirdi. Bu dönemde Stalin'in önderliğinde Bakü'de gerçekleştirilen büyük grev, ülkenin diğer yerlerindeki grevlerin ilk kıvılcımı oldu. 3 Ocak'ta Putilov silah fabrikası'nda başlatılan grev kısa zamanda bir genel grev hareketine yol açtı. 9 Ocak'ta Petersburg'da ajan papaz Gapon, kitlelerin yükselen hareketini pasifize etmek ve bir kitle katliamı gerçekleştirmek için Çar'a rica dilekçesi vermek üzere büyük bir işçi kitlesini Çar'ın askerlerinin ateşinin önüne attı. İşçiler bu olayda Çar'ın gerçek yüzünü gördüler ve "kahrolsun çarlık" sloganı altında sonraki mücadelelere atıldılar.

Kitleler gün geçtikçe devrimin zorunluluğunu kavrıyor, işçiler grevleri, köylüler toprak işgallerini gerçekleştiriyorlardı.

Nisan 1905'te RSDİP III.Kongresi Bolşevik bir kongre olarak toplandı. Bolşeviklerin nüfuzu artık askerler arasında da yayılmaya başlamıştı. 1905 Ekiminde Bolşeviklerin başlattığı siyasal grev, iki milyon işçiyi kapsayarak tüm Rusya'da hayatı felce uğrattı. Mücadelenin bu aşamasında İşçi Temsilcileri Sovyetleri kuruldu. Bolşevikler, sovyetleri gelecekteki iktidarın çekirdeği olarak görüyorlardı. Yönetimde Bolşevikler'in bulunduğu Moskova Sovyetleri Aralık 1905'te genel grev kararı aldı. Genel grev kısa bir süre içinde silahlı ayaklanmaya dönüştü. Binlerce işçinin silahlı olarak katıldığı bu hareket dokuz gün süren silahlı çatışmalar sonunda yenildi. İşçilerin bu mücadele biçiminde tecrübelerinin olmaması, ayaklanmanın diğer kentlere yayılmaması ve Menşeviklerin ayaklanmaya karşı tavırları bu hareketin yenilgisinin şartlarını hazırladı.

ŞUBAT DEVRİMİ VE PARTİNİN ÇELİKLEŞMESİ

DEVRİMİN yenilgisini baskı ve zulmün arttığı bir dönem izledi. Bu dönemde Parti ağır illegalite koşulları altında çalışmak zorunda kaldı ve kadrolarını ancak bu sayede koruyabildi. Bu dönemde Parti'yi yasallığa davet eden tasfiyecilere ve yalnızca illegal çalışmayı hedefleyen Otzovistlere karşı mücadele edildi. RSDİP'in 1912 Ocak Konferansı'nda Menşevikler partiden atıldı. Parti, böylelikle güçlenmiş oldu.

1914 yılında Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Çarlık, Almanya cephesinde savaşa girdi. Savaşın uzayıp gitmesi Rus ekonomisini tam yıkıma götürürken, kitlelerin çarlığa karşı hoşnutsuzluğu giderek artıyordu. Ülkede giderek bir devrimci durum olgunlaşmaktaydı. Şubat ayı içinde kitlelerin eylemleri genel bir direnişe doğru gitmekteydi. Petersburg'daki yerel grevler giderek birleşiyor ve bir genel greve, oradan bir ayaklanmaya doğru gidiyordu. "Kahrolsun Savaş!", "Kahrolsun Çar!" sloganları altında ayaklanan işçiler asker ve polise silahlı çarpışmalara girdiler. Artık çarlık yıkılmış, burjuva demokratik devrim zafere ulaşmıştı.

Bolşevik Partisi'nin önderliğindeki Şubat Devrimi mücadelelerinde kitleler kendi örgütlerini, yani İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetleri'ni yaratmışlardı. Ama siyasal iktidar henüz bütünüyle işçilerin ve köylülerin elinde değildi. Sovyetlerin yanısıra, başında toprak sahibi Lvov'un bulunduğu bir "Geçici Hükümet" de varlığını sürdürmekteydi. Sovyetlerin bir kısmında hala Menşevikler'in ve Sosyalist Devrimciler gibi uzlaşmacı hainlerin bulunması bu hükümetin varlığını meşrulaştırıyordu. Böylece Rusya'da ikili bir iktidar ortaya geliyordu. Ama Lenin'in dediği gibi "bir devlet içinde iki devlet gücü olamaz"dı. Sorun, iktidar, burjuvazinin mi elinde kalacak, yoksa sovyetlere mi geçecek şeklindeydi. Bu sorunun cevabını Lenin sürgünden döndüğünde kendini karşılayan topluluğa yaptığı konuşmada şöyle cevaplandırdı: "Tüm İktidar Sovyetlere!"

EKİM DEVRİMİNE DOĞRU

İKTİDARI esas olarak elinde tutan burjuva hükümet halkın hiçbir acil sorununu çözmedi, zaten çözemezdi. Hükümetin savaşı sürdürme siyaseti ortaya çıktığında Bolşevikler başkentte kitleleri gösteriye çağırdılar. Gerçekleşen büyük kitle hareketleri karşısında Dışişleri Bakanı geri çekilmek zorunda kaldı. Geçici hükümet açık bir bunalıma düşmüştü. Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler yeni kurulan hükümete katıldılar, açıkça burjuvazinin yanında saf tuttular. Ancak kitlelerin akımını durduramıyorlardı. 18 Haziran'da 400000 Petrogradlı işçi ve asker sokaklarda gösteri yapıyor ve Bolşevik sloganları haykırıyorlardı. Uzlaşmacıların kitlelerin önderliğini ele geçirme çabaları boşunaydı. 3 Haziran'da 500000'e yaklaşan bir kitle artık Petrograd'da hareket içinde idi ve on kapitalist bakanın geri çekilmesini talep ediyorlardı. Sosyalist bakanların maskesi artık düşmüştü. Gericilik, kitle hareketine azgınca saldırmaya başladı. Amaçları Bolşevik Partisini yok etmekti. Beyaz terör azgınca saldırıyor, yüzlerce gösterici gericiliğin silahlı saldırısına hedef oluyordu. Bu koşullar altında RSDİP'in VI.Kongresi toplandı. Stalin, Lenin adına Parti raporunu okudu. Kongre yayınladığı manifestoda şunları vurguladı: "Yeni mücadele için silahlanın!", "Güçlerimizi toparlayıp partinin bayrağı altında birleşelim!". Parti bu arada yalnızca işletmelerde değil kırda ve cephede de ajitasyon ve propagandasını artırıp yeni hücreler kuruyordu.

Bu sırada Geçici Hükümet'in "sosyalist" bakanlarının yapamadıklarını General Kornilov yapmak üzere birliklerini toplayıp Petrograd'a doğru yürüyordu. Amacı ülkede kanlı bir askeri diktatörlük kurmaktı. Bolşevik Partisi illegalite koşullarında Kornilov'a karşı mücadeleyi örgütlüyordu. Sanayi işçilerinden oluşan Kızıl Muhafız birlikleri kuruldu, savunma için bütün önlemler alındı. Demiryolu işçileri Kornilov birliklerinin Petrograd cephesine sevkiyatını reddettiler. Kornilov, Petrograd'da gerekli cevabı almıştı.

AYAKLANMAYA DOĞRU

BU zafer sonucunda Ağustos ve Eylül aylarında aralarında Moskova ve Petrograd sovyetlerinin de bulunduğu sovyetler birer birer Bolşeviklerin eline geçiyordu. Lenin 7 Kasımda başkente dönmesinden üç gün sonra Merkez Komitesi'nin tarihi oturumunda silahlı ayaklanmanın artık kaçınılmaz ve olgunlaşmış olduğunu belirtiyordu. Kamanev ve Zinovyev'in buna açıkça karşı gelmelerine karşı, Parti'nin çoğunluğu Lenin ve Stalin'in yanında yer aldı.

Petrograd Sovyeti'nde başında Stalin yoldaşın bulunduğu bir askeri devrimci komite oluşturuldu. Yerel komitelere gerekli direktifleri iletilmesi için kırlık alanlarda gerekli ilişkiler kuruldu.

Kitleler artık Parti'nin işaretini bekliyordu. Bu arada Kamanev ve Zinovyev MK'nın kararını bir Menşevik gazetede yayınladılar. Troçki de ayaklanma tarihini yaptığı bir konuşmada açıkladı. Karşı devrim bu açıklamaları değerlendirerek Petrograd'da önlemlerini artırdı. Amacı Parti'nin Smolni Enstitüsündeki genel karargahını çevirip yok etmekti. Ayaklanmanın erken bir tarihe alınması artık bir zorunluluk olmuştu. 24 Ekim saat 11.oo'de çıkan "Raboçi Puçi" gazetesi geçici hükümetin devrilme çağrısını yapıyordu. Ayaklanma artık başlamıştı. Kızıl Muhafızlar Kışlık Sarayı kuşattılar, istasyonlar, bankalar ve kentin diğer önemli mevzileri devrimciler tarafından ele geçirildi. 25 Ekimi 26 Ekim'e bağlayan gece tüm bakanlar tutuklanmıştı.

Kışlık Saray'ın ele geçirilmesinden birkaç saat önce Smolni'de II.Tüm Rusya Sovyet Kongresi toplandı. Kongre, savaşın hemen bitirilmesini, toprak ağalarının topraklarına el konulmasını vb. gibi tarihi kararlar aldı.

Devrim, Moskova'da da başarıya ulaştıktan sonra tüm ülkeye yayıldı.

Böylelikle Paris Komünü'nden bu yana; dünyada ilk kez proletarya, burjuvaziye karşı gerçekleştirdiği silahlı ayaklanma sonunda kendi iktidarını kuruyordu. Bu iktidar biçimi proletarya diktatörlüğü idi, yani emekçiler için en geniş demokrasi, eski sömürücüler için diktatörlük...

Ekim Devrimi ile herşey bitmemişti. Burjuvazinin yenilgiyi kabul etmeyeceği açıktı. Daha devrimden birkaç hafta sonra, Kerenski yeni birlikler toplayarak Petrograd'a doğru yürümeye hazırlanıyordu. Bu daha başlangıçtı. Sovyet iktidarının eski toplumun güçleriyle çatışması üç yıl boyunca sürdü. Kızıl Ordu, Parti'nin yönetimi ve Lenin ve Stalin'in önderliği altında karşı devrimci Kolçak, Denikin, Krasnov vb. gibi generallerin ordularına karşı tüm Rusya çapında uzun çarpışmalar sonunda sovyet iktidarını koruyarak bu güçleri yok etti.

İşte Sosyalizm, İşte

Kuruluşunun 35. yılında Arnavutluk

BUNDAN TAM 35 YIL ÖNCE, ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİ HALK İKTİDARININ KURULUŞUNU İLAN ETTİĞİ ZAMAN, ARNAVUTLUK HER ALANDA TARTIŞMASIZ AVRUPA'NIN EN GERİ ÜLKESİYDİ. ARNAVUTLUK TÜM EKONOMİSİ TARIMA DAYANAN, DÖRT BİR YANINDAN EMPERYALİSTLER VE KAPİTALİSTLER TARAFINDAN KUŞATILMIŞ ÇOK AZ NÜFUSLU KÜÇÜK BİR ÜLKEYDİ.

AMA ARNAVUTLUK'UN YÜZYILLAR BOYUNCA EMPERYALİST İŞGALCİLERE VE ONLARIN UŞAKLARINA KARŞI YILMADAN, SİLAH ELDE MÜCADELE ETMİŞ KAHRAMAN YİĞİT BİR HALKI, DEVRİMLERDE BÜYÜMÜŞ VE ÇELİKLEŞMİŞ ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİ VARDI. VE İŞTE 35 YIL İÇİNDE, BU KÜÇÜK ÜLKENİN FEDAKAR HALKI VE ŞANLI EMEK PARTİSİ, TÜM DÜNYANIN CAN ÇEKİŞEN GÜÇLERİNİN YÜREĞİNE KORKU SALAN, TÜM DÜNYANIN ÖZGÜRLÜĞE AŞIK HALKLARININ SOSYALİZME OLAN İNANCINA İNANÇ KATAN MUAZZAM BİR SOSYALİST ÜLKE YARATTI.

BAŞINDA ENVER HOCA YOLDAŞ BULUNAN ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİ ÖNDERLİĞİNDE ARNAVUTLUK HALKI, YAŞAMIN HER ALANINDAKİ ACILARI SEVİNCE, YENİLGİLERİ ZAFERE DÖNÜŞTÜRDÜ. EMPERYALİSTLERİN VE REVİZYONİSTLERİN KUDURMUŞ SALDIRILARINA KARŞIN, YEPYENİ, APAYDINLIK BİR ÜLKE, YÜKSELEN YENİ DÜNYANIN SİMGESİ BİR ÜLKE YARATTI.

TÜM BUNLARI ARNAVUTLUK İŞÇİ SINIFI VE HALKI, SOSYALİZMİN SAYESİNDE PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN SAYESİNDE ELDE ETTİ.

ARNAVUTLUK HALKININ 35. KURULUŞ YILINI KUTLADIĞI BU GÜNLERDE SOSYALİST ARNAVUTLUK'UN BAŞARILARINI VE SOSYALİZMİN ARNAVUTLUK İNSANINA SAĞLADIĞI KAZANÇLARI SAYMAK OLANAKSIZ OLDUĞU İÇİN, BİZ BURADA YALNIZCA BAZILARINA DEĞİNMEKLE YETİNECEĞİZ.

Tarım

Kurtuluştan önce bir tarım ülkesi olmasına karşın, Arnavutluk tarımı gene de çok geriydi. Tarım, kol gücüne dayanıyor, kimyasal gübrenin adı bile bilinmiyor, hiçbir sanayi bitkisi ekilemiyordu. Kurtuluştan sonra, AEP, toprak devrimini gerçekleştirdi; bunu tarım kooperatiflerinin kurulması izledi. Kırsal alandaki bu iki köklü devrimle birlikte, Arnavutluk tarımının yarı-sömürge, yarı-feodal özellikler taşıyan niteliği birdenbire değişmeye başladı.

1938'de ülkedeki traktör sayısı, iki elin parmaklarını geçmezken, bugün artık traktör, modern Arnavutluk tarımının ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir. Bugün ekilebilen topraklar, kurtuluş öncesine oranla 2,5 kat daha fazladır. Toplam tahıl üretimi ise 4,5 kat daha fazladır. 1938'de toprakların % 10'u sulanabilirken, bugün % 65'i sulanmaktadır. Beş yıllık plan sonunda ise bu oran % 80'e ulaşacaktır.

35 yılda elde edilen büyük başarılar sonucu ihmal edilen kırsal bölgeler de büyük bir hızla gelişmiştir ve kırla kent arasındaki eşitsizliği gidermeyi bir görev olarak kabul eden ASHC, 1961 – 71 arasında işçi ve memurların kişi başına gelirlerini % 19,5 oranında artırırken, köylülerin gelirlerini % 26,6 oranında artırmıştır. Bugün artık sosyalist Arnavutluk köyünün yaşam biçimi tümüyle değişmiştir.

✱ İşsizlik diye bir olayın olmadığı tek ülke: ASHC

Arnavutluk'ta bütün köyler elektriğe kavuşmuştur

35 yıl önce Arnavutluk, Avrupa'nın en geri kalmış ülkeleri arasında yer alıyordu. Ve bu geri kalmışlık enerjiyi de kapsıyordu.

Bağımsızlıktan hemen sonra AEP, ülkenin daha çabuk kalkınması ve halka daha yüksek bir yaşam seviyesi sağlamak için bu konuya önemle eğildi. İlk olarak da, faşist işgal yıllarında önemli hasarlar görmüş olan elektrik sanayini kalkındırdı ve yeni üretim kaynaklarının kurulmasına başlandı. 1951-1960 yıllarında birçok kentte hidroelektrik, termik santrallar kuruldu ve üretime başlandı. Bütün bu santralların enerji gücü 1938'deki toplam enerji gücünün 17 katıydı.

Bağımsızlıktan önce Arnavutluk elektrik enerjisi üretiminde de en geri kalmış ülkelerden biriyken, bugün, bu üretim, tüm sanayi yapılarının gereksinmelerini karşılayacak düzeye ulaşmıştır ve Arnavutluk birkaç seneden beri de elektrik enerjisi ihraç eden bir ülkedir.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti tüm ülkenin elektriklendirilmesi için büyük yatırımlar yapmaktadır. Bugün Arnavutluk'ta ışıklandırılmamış hiçbir köy ve kent yoktur.

Arnavutluk'ta tek bir işsiz bile yoktu

Devrim öncesi Arnavutluk'ta, emekçilerin sayısı, bugüne oranla 22 kez daha azdı. Buna karşın yine de emekçilerin yarıdan fazlası sürekli olarak işsizdi. Bir işe sahip olanların aldıkları ücret ise karınlarını doyurmalarına bile yetmiyordu.

İşçiler, patronların en azgın sömürüsüne maruz kalmalarına karşın, yine de işten atılma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar. İşsizlik dev gibi büyümekte ve "çözülmesi olanaksız bir sorun ve Arnavutluk'un değişmez bir yazgısı" olarak görülmekteydi. ASHC kurulduğunda halk iktidarının karşısına dikilen en büyük sorunlardan biri kuşkusuz işsizlikti. Oysa bugün, kuruluşunun 35. yılında, Arnavutluk'ta bir tek işsiz bile yoktur. İşsizliğin hüküm sürdüğü dönemlerde emekçilerin bir kurtuluş yolu olarak sarıldıkları köyden şehre ya da şehirden şehire göçün ise adı bile unutulmuştur artık. Arnavutluk'ta herkese iş vardır. Çünkü sosyalizmde, işgücünü metaya dönüştüren üretim ilişkileri, üretim anarşisi, işletmelerin kapanmasına ve binlerce işçinin sokağa atılmasına neden olan ekonomik bunalımlar yoktur.

1944'den bugüne

29 Kasım 1944, Arnavutluk'un tamamen kurtulduğu ve Halk Devriminin zafere ulaştığı gündür. AEP ve Enver Hoca yoldaşın etrafında kenetlenmiş Arnavutluk proletaryası ve halkı, 1979'un 29 Kasım'ında bugün, bağımsızlığa kavuşmanın 35.yıldönümünü büyük bir devrimci coşkuyla kutluyor.

35.yıl AEP önderliğinde, işçi sınıfının, kooperatifçi köylülüğün, gençliğin ve kadınların ve tüm halkın bütün alanlarda seferber edildiği yıldır. 35.yıl kutlamaları, kendi özgücüne güven ilkesinin ve çelikten proleter disiplininin hayata geçirilmesine, proletarya diktatörlüğünün, sosyalizmin inşasının, halk ordusunun ve partinin öncü rolünün güçlenmesine, yeni bir insan yaratma ve eğitmeye, bütün emekçileri Parti'nin siyaseti ve ideolojisi ile silahlandırmaya hizmet ediyor.

AEP 35.YILA ÇOK BÜYÜK ÖNEM VERMEKTEDİR

AEP Merkez Komitesi bu konuyla ilgili olarak şöyle kararlar aldı:

* Ülkenin kurtuluşu ve halk iktidarı dönemindeki dönüşümleri tanıtmak, sosyalizmin inşasında ve anavatanın savunulmasında kitleleri seferber etmek için emekçi kitleler arasında kültürel, ideolojik ve siyasal bir çalışmayı gerçekleştirmek,
* Bütün ulusal, tarihi olayları, partinin kuruluşunu, Berat'ta yapılan Ulusal Anti-faşist Kurtuluş Konseyi'nin 2.Toplantısı'nı, Permet Kongresi'nin 35.yıldönümünü, Kadın ve Gençlik Örgütü'nün 1.Kongresi'ni, bütün şehir ve köylerin kurtuluş yıldönümlerini, mücadele ve savaştan sonraki bayramları aynı coşkuyla kutlamak,

Konferanslar, geceler, düzenlemek, müzelerden yararlanmak, onları zenginleştirmek, bütün olayları basın, televizyon ve radyodan yansıtmak,

* Bilim Akademisi, Marksist-Leninist İncelemeler Enstitüsü ve Tiran Üniversitesinin, sosyalist inşanın sorunları üzerine konferanslar düzenlemesi,
* Spor gösterileri ve sergiler düzenlemek,
* Parti örgütleri ve komiteler, devlet organları, kitle örgütleri, sanat ve kültür kuruluşlarının siyasal, kültürel ve eğitsel bir faaliyet düzenlemeleri için gerekli önlemler almak ve örgütlemek.

ZAFER KAÇINILMAZDI

Kurtuluştan önce yarı-feodal bir tarım ülkesi olan Arnavutluk'ta, Arnavutluk proletaryası ve halkı, İkinci Emperyalist Savaş döneminde ülkelerini işgal eden faşist İtalyan ve Alman istilacılarına karşı beş yıl süreyle bir Ulusal Kurtuluş Savaşı verdikten sonra, İtalyan ve Alman istilacıları ile birlikte Arnavutluk yerli gericiliğini de altetti. 29 Kasım 1944'de bağımsız ve demokratik bir Arnavutluk yarattı. Arnavutluk halkı burjuvazinin ve toprak ağalarının siyasal iktidarını yıktı. onun yerine proletaryanın önderliğinde demokratik halk iktidarını kurdu.

Barutunu kuru tutan, parmağını tetikten ayırmayan Arnavutluk halkının zaferi kaçınılmazdı. Zafer kaçınılmazdı; çünkü, Milli Kurtuluş Savaşı'nda önder rolü işçi sınıfı oynadı, işçi sınıfı bu rolü, Arnavutluk Komünist Partisi vasıtasıyla oynadı.

Zafer kaçınılmazdı; çünkü, köylülük, Milli Kurtuluş Savaşı'nın temel silahlı gücü işçi sınıfının ve AKP'nin en sağlam dayanağı oldu.

Zafer kaçınılmazdı; çünkü, tıpkı köylülük gibi, şehirlerdeki küçük ve orta burjuvazi de acil siyasi taleplerinin tek savunucusu AKP'ne sıkıca sarılarak savaşa katıldı.

Zafer kaçınılmazdı; çünkü, Arnavutluk aydınları genel olarak yurtsever ve anti-faşist tavır takındılar.

Zafer kaçınılmazdı; çünkü, gençlik, Milli Kurtuluş Savaşı'nın en faal gücü oldu.

Zafer kaçınılmazdı; çünkü, kadınlar, anti-faşist savaşta önemli bir rol oynadı

Zafer kaçınılmazdı; çünkü, Milli Kurtuluş Savaşı'nda Arnavutluk Halkı üstün bir fedakarlık ve yüce bir kahramanlık gösterdi.

Zafer kaçınılmazdı; çünkü, Arnavutluk Komünist Partisi, Milli Kurtuluş Savaşı'nın rehberi, örgütleyicisi ve önderi, zaferin mimarıydı.

Zafer kaçınılmazdı; çünkü, Arnavutluk halkının zaferinin tayin edici dış etkeni başında Stalin yoldaşın bulunduğu şanlı Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin faşist kampa karşı Büyük Yurtsever Savaş'ı ve faşizme karşı büyük zaferi gibi bir olgu vardı.

ZAFERLE DOPDOLU 35 YIL

Arnavutluk proletaryası ve halkı, Milli Kurtuluş Savaşı'nın ateşi içerisinde çelikleşen ve başında Enver Hoca yoldaşın bulunduğu AEP'nin öncülüğünde, devrimi kesintisiz olarak sürdürdü. Emperyalist baskıya, revizyonist kuşatmaya, oportünist ihanete rağmen kendi gücüne güvenerek bağımsızlık, proletarya diktatörlüğü ve sosyalizm mücadelesini adım adım ilerletti ve bugünkü Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ni yarattı.

Dünya ve Türkiye'li komünistlerin, 35. kurtuluş yıldönümünde yürekleri sevinçle atıyor, gururla dimdik durabiliyor, "proletarya diktatörlüğünün ne olduğunu merak ediyorsanız Arnavutluk'a bakın", "Arnavutluk savunulmadan komünist olunamaz" diyebiliyorlarsa bunun nedeni, "bir elde kazma, bir elde tüfek" zaferle dopdolu 35 yıldır.

35 yıl, yabancı emperyalistlerle olan her türlü iktisadı ve siyasi bağımlılığa son verilmesi ve tam milli bağımsızlığın elde edilmesidir.

35 yıl, halk devriminin anti-emperyalist demokratik aşamadan durmaksızın sosyalist aşamaya ilerletilmesidir.

35 yıl, işçi sınıfının emekçi köylülük ve diğer halk kitleleriyle çelikten ittifakın kurulması ve bu kitlelerin partinin etrafında ve önderliğinde ortak bir cephede birleştirilmesidir.

35 yıl, proletarya diktatörlüğünün bir biçimi olarak halk demokrasisi devletinin kurulması, sağlamlaştırılması ve sürekli olarak mükemmelleştirilmesidir.

35 yıl, ülkenin yıllardır süregelen iktisadi, sosyal, kültürel, teknolojik, geriliğe son verilmesi ve yarı-feodal durumdan sosyalizme geçilmesidir.

35 yıl, halk ekonomisinin yönlendirici gücü olarak sosyalist sanayinin kurulması ve geliştirilmesidir.

35 yıl, tarımın kollektifleştirilmesi, geliştirilmesi ve makinalaştırılmasıdır.

35 yıl, insanın insan tarafından sömürülmesinin ve toprak ağası ve burjuva sınıflarının kalıntılarının ortadan kaldırılması, şehirlerde ve köylük bölgelerde sosyalizmin ekonomik temelinin inşasıdır.

35 yıl, ekonomi ve kültürün çeşitli dalları için yeni kadroların yetiştirilmesi ve sosyalist aydınların yaratılmasıdır.

35 yıl, işçilerin birer devrimci olarak eğitilmesi ve onlara Marksist-Leninist dünya görüşünün kavratılması; ideoloji ve kültür alanında devrimin kesintisiz geliştirilmesidir.

35 yıl, sosyalist anavatanın, emperyalistlerin, revizyonistlerin ve onların uşaklarının düşmanca emellerine ve faaliyetlerine karşı konulmasıdır.

35 yıl, Marksizm-Leninizm temelinde saygın bir dış politika yürütülmesidir.

35 yıl, Parti saflarında bölünmez örgütsel ve ideolojik birliğin korunmasıdır.

35 yıl, AEP ile diğer kardeş komünist ve işçi partileri arasında proleter enternasyonalizmi temelinde kardeşçe ilişkinin kurulması ve bu ilişkilerin tutarlılıkla sürdürülmesi; Yugoslavya, Rus ve Çinli Maocu revizyonistlerin büyük millet şovenizmi emelleri ve girişimlerine karşı Parti'nin bağımsızlığının korunmasıdır.

35 yıldır Arnavutluk Emek Partisi, sosyalist toplumun inşasının tamamlanmasında ve sosyalist devrimin siyasi, iktisadı, sosyal, ideolojik, kültürel bütün alanlarda sonuna kadar sürdürülmesinde ve revizyonizme karşı Marksizm-Leninizmi, kapitalizme karşı sosyalizmi dünya çapında nihai zafere ulaştırma mücadelesinde Arnavutluk halkına kararlılıkla ve sarsılmaz bir güvenle önderlik ediyor.

AEP VE ARNAVUTLUK HALKI MARKSİZM-LENİNİZM BAYRAĞINI HER ZAMAN YÜKSEKLERDE TUTTU

Arnavutluk proletaryasının ve halkının öncü müfrezesi AEP, bir yandan ülke içerisinde proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesini sürdürür ve sosyalizmi inşa ederken, bir yanda proletarya enternasyonalizminin güçlü dayanaklarından biri olurken, bir yanda da her dönemde Marksizm-Leninizmin sadık bir izleyicisi oldu. O, Marksizm-Leninizmden her sapmanın dünya devrimine ve proletarya diktatörlüğüne indirilmiş bir darbe olduğu, revizyonizme karşı mücadele edilmeden emperyalizme karşı başarılı bir mücadele verilemeyeceği, uluslararası komünist hareketin birliğinin sağlanamayacağı ilkesine sadık kaldı. AEP ve Arnavutluk halkı Marksizm-Leninizmin kızıl bayrağını her zaman yükseklerde tuttu.

Emperyalizmin ajanı Tito ve Yugoslav revizyonistleri, kurtuluştan önce ve sonra Arnavutluk halkını köleleştirme, kendi boyunduruğu altına sokma, Parti'yi Koçi Çoçe gibi ajanlarıyla dağıtma faaliyetini hiçbir zaman durdurmadılar. Kurtuluştan sonra kurulan diplomatik ilişkileri ve yoldaşça yaklaşımları kötüye kullandılar. Tito revizyonistlerinin karşı-devrimci niyet ve faaliyetleri, başında Stalin bulunan SBKP (B) ve başında Enver Hoca bulunan AKP tarafından açığa çıkarılarak, dünya komünist hareketinden teşhir ve tecrit edildiler.

Stalin yoldaşın ölümünden sonra şanlı SBKP (B)'yi ve devlet organını ele geçiren karşı-devrimci Kruşçev ve şürekası revizyonistler, diğer şeylerin yanı sıra bir yandan Marksizm-Leninizme saldırır, bir yandan kapitalizmin restorasyonunu gerçekleştirirken, bir yandan da ülkeyi dünya gericiliğinin bir kalesi haline getiriyorlardı.

AEP, Kruşçev revizyonistlerine karşı Marksizm-Leninizme sarılarak ilkeli bir mücadele sürdürdü. Kruşçev revizyonistlerinin AEP ve Arnavutluk halkına karşı 1961 yılında yürüttükleri azgın saldırı, AEP tarihinde şöyle anlatılmaktadır:

"Partinin ve emekçi kitlelerin, 3. Beş Yıllık Plan görevlerini gerçekleştirmeye henüz başladıkları sırada, Sovyet yöneticileri Arnavutluk Halk Cumhuriyetine karşı siyasi ve iktisadi alanlarda genel bir saldırı başlattılar.

Sovyet yöneticileri, iki ülke arasında usule uygun bir şekilde yapılmış olan anlaşmaları tek taraflı olarak bozdular. Yapılan anlaşmalar uyarınca Arnavutluk Halk Cumhuriyetine 1961 - 1965 döneminde vermekle yükümlü oldukları kredileri tamamen kestiler. Bütün ticari, teknik - bilimsel ve kültürel ilişkilere son verdiler. Kibirli ve tehdit edici bir tavırla, bütün Sovyet uzmanlarını Arnavutluk'tan geri çektiler."

"Bunun hemen arkasından Varşova Paktı gereğince üstlendikleri yükümlülükler konusunda yürürlükteki ikili anlaşmaları keyfi bir şekilde geçersiz saydılar ve Arnavutluk Halk Ordusunun ihtiyacı olan bütün silah ve diğer techizatın gönderilmesini tamamen durdurdular. Bütün dünyanın gözleri önünde gemilerini Vlora Deniz Üssünden çektiler ve Sivastopol tersanelerine tamire gönderilmiş olan sekiz Arnavutluk denizaltısına ve diğer savaş gemilerine elkoydular. Bütün bunlar, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin ve sosyalist kampın savunma gücünü zayıflattı, Amerikan emperyalistlerinin Yunan Kralcı faşistlerinin ve Yugoslav revizyonist komplocularının iştahını kabarttı."

"Kruşçev'in başını çektiği Sovyet yöneticileri bu şekilde sosyalist Arnavutluk'u iktisadi, siyasi ve askeri bakımlardan azgınca bir abluka altına aldılar ve bu ablukayı her türlü açık ve gizli düşmanca faaliyetlerle pekiştirdiler. Bunun amacı, Arnavutluk Halk Cumhuriyetinde bir güvensizlik ortamı yaratmak, AEP'yi ve Arnavutluk halkını diz çökmeye zorlamak, onları Marksist-Leninist yoldan saptırmak, Kruşçev diktatoryasına boyun eğdirmek ve onlara revizyonist çizgiyi benimsetmekti."

Arnavutluk halkı ve onun çelikten öncüsü AEP, Kruşçev revizyonistlerinin azgın saldırısı karşısında kahramanca direndi ve Marksizm-Leninizmin ilkelerinden taviz vermeden ve kendi gücüne güvenerek ve dayanarak sosyalizmin inşası yolunda kararlılıkla ilerledi.

1976'da yapılan AEP 7. Kongresinde Enver Hoca yoldaş tarafından okunan raporla birlikte, dünya yeni bir saflaşmaya daha,şanlı AEP'nin ilkeli önderliğinde giriyordu. Dünya gericiliğine ve revizyonizme karşı sürdürülen bu ilkeli tavır, AEP Merkez Komitesi Yayın Organı Zeri i Popullit'in 7 Temmuz 1977 tarihli sayısında "Devrimin Teori ve Pratiği"nin yayınlanıp, revizyonist, kötü ünlü "üç dünya teorisi" anti-Marksist, karşı-devrimci bir teori olarak mahkum edilmesiyle sürdü. Makale, devrim yolunda ilerleyen proletaryanın ve halkların mücadelesine ışık tutar, devrimcilere ve komünistlere yol gösterirken; Çin'i dünya gericiliğinin bir kalesi haline getiren Çinli Maocu revizyonistler, Marksizm-Leninizmin ve proletarya enternasyonalizminin bütün ilkelerini ayaklar altına alarak ASHC'ne ve AEP'ye bir nota vererek, "iki ülke arasındaki anlaşmaları tek taraflı olarak bozduklarını, bu anlaşmalar gereğince ÇHC'nin ASHC'ye vermesi gereken ekonomik ve askeri kredileri kestiğini, Arnavutluk'ta bulunan Çinli uzmanları geri çektiğini" açıkladı.

Çinli Maocu revizyonistler, ikiz kardeşleri Kruşçev revizyonistlerinin izinden yürürken, bu kalleşçe saldırı karşısında AEP ve Arnavutluk halkı yılmamış, boyun eğmemiş, Marksizm-Leninizmden vazgeçmemiştir.

AEP ve Arnavutluk halkı, bütün gerici engelleri göğüsleyerek, kendi gücüne güvenerek, bütün dünya komünistlerinin, dünya proletaryası ve özgürlük için mücadele eden halkların tam desteğini alarak mücadelesinde zaferler kazandı, kazanıyor, kazanacaktır.

AEP VE ARNAVUTLUK HALKI SAVUNULMADAN KOMÜNİST OLUNAMAZ

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti, bugün sosyalizmin parıldayan bir kalesidir. Arnavutluk halkının şanlı AEP'nin önderliğinde ve proletarya diktatörlüğü altında yürüttüğü mücadele ve sosyalizmi inşa faaliyeti bugün dünya proletaryasına ve ezilen halklara ışık tutmaktadır. Bugün, dünya halkları için geleceği temsil eden Arnavutluk'a ve AEP'ye karşı takınılan tavır, komünist olup olmamanın temel kıstaslarından biridir. AEP'nin ve Arnavutluk'un yanında olanlar dünya halkları ve komünistlerdir. Karşısında olanlar emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve dünya gericiliğinin yanındadırlar. Sosyalist Arnavutluk ve AEP savunulmadan komünist olunamaz. Bilinmelidir ki, Arnavutluk dünya proletaryasının ve ezilen halkların anavatanıdır.

KOMÜNİZM DAVASI ZAFERE ULAŞACAKTIR

Bütün devrimciler ve komünistler inanmaktadır ki, emperyalist-revizyonist sistemin ve dünya gericiliğinin hiçbir baskı ve şantajı Arnavutluk halkını ve şanlı AEP önderliğinde komünizme doğru büyük yürüyüşünü engelleyemeyecek, Enver Hoca yoldaş önderliğindeki AEP'yi Marksizm-Leninizmi kararlılıkla savunmaktan alıkoyamayacaktır. Marksizm-Leninizmin gösterdiği yoldan kararlılıkla ilerleyen AEP ve Arnavutluk halkı, kendi gücüne güvenerek ve uluslararası proletaryanın ve halkların enternasyonalist yardımına dayanarak, devrimini, proletarya diktatörlüğü altında kesintisiz olarak sürdürecek, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin en büyük destekçesi olmaya devam edecektir.

Türkiyeli komünistler ve Türkiye halkı, kurtuluşun 35. yıldönümünde şanlı AEP'nin ve Arnavutluk halkının yanındadır. AEP'nin taşıdığı Marksizm-Leninizm bayrağı her zaman kızıl kalacak, Marksizm-Leninizm yenilmeyecek, komünizm davası mutlaka zafere ulaşacaktır.

Fiyat artışlarının olmadığı bir ülke

Sosyalist Arnavutluk, dünyada fiyatların düzenli bir biçimde düştüğü ve fiyat artışı diye bir şeyin bilinmediği tek ülkedir. Bugün sosyalist Arnavutluk'ta bir işçi ortalama 650 lek kazanmakta, ailelerin çoğunda kadınlar da çalışmaktadır. Kira ortak gelirin yalnızca % 2,3'ünü oluşturmaktadır. Dana eti 12,14; ekmek 2 lektir. Ve bu fiyatlar her yıl düzenli olarak düşmektedir. Örneğin 1966'da bir radyonun fiyatı 500-2400 lek arasındayken, 1978'de bu fiyat 400-800 lek'e düşmüştür.

Yalnızca bu örnekler bile, emperyalist ve revizyonist burjuvazinin "enflasyonun kaçınılmaz bir olgu" olduğu biçimindeki iddialarını yerle bir etmektedir. Sosyalist Arnavutluk ardı arkası gelmeyen bunalımların, kapitalist ve revizyonist dünyayı sarstığı günümüzde de Sovyet revizyonistlerinin ve Çinli revizyonistlerin tüm yardımları kestikleri günlerde de sosyalizm sayesinde üretimi artırmayı, fiyatları düşürmeyi sürdürmüşlerdir.

Arnavutluk dünyada vergiyi kaldıran ilk ülkedir

Arnavutluk'ta üretim ve ulusal gelirin artışı, nüfus artışından üç kat daha fazladır. Sosyalist üretimin bu denli hızlı yükselmesi, toplumun gereksinmelerinin gittikçe daha iyi bir biçimde karşılandığının ve sosyalizmin tam inşası için devamlı ilerlediğinin göstergesidir.

Arnavutluk'ta 1971 - 1975 yılları arasında kişi başına düşen gelir, 1966 - 1971 yıllarına oranla şehirde % 8,7, köyde ise % 10,5 artmıştır. 1980 yılında ise kişi başına düşen gelirin 1975 yılına oranla % 11,4 daha yüksek olacağı belirtilmektedir.

Arnavutluk, dünyada vergiyi kaldıran ilk ülkedir. Gıda ve sanayi maddelerinin fiyatlarının hiç artmadığı, tersine devamlı düşüş kaydettiği tek ülke Arnavutluk'tur.

Arnavutluk'ta en düşük ücretle en yüksek ücret arasındaki oran 1 : 2'dir. Bu oran, sosyalizmin inşa süresi ilerledikçe daha da düşecek ve kafa ile kol emeği arasındaki farklılık ortadan kalkacaktır.

Herkese öğrenim hakkı ve parasız eğitim

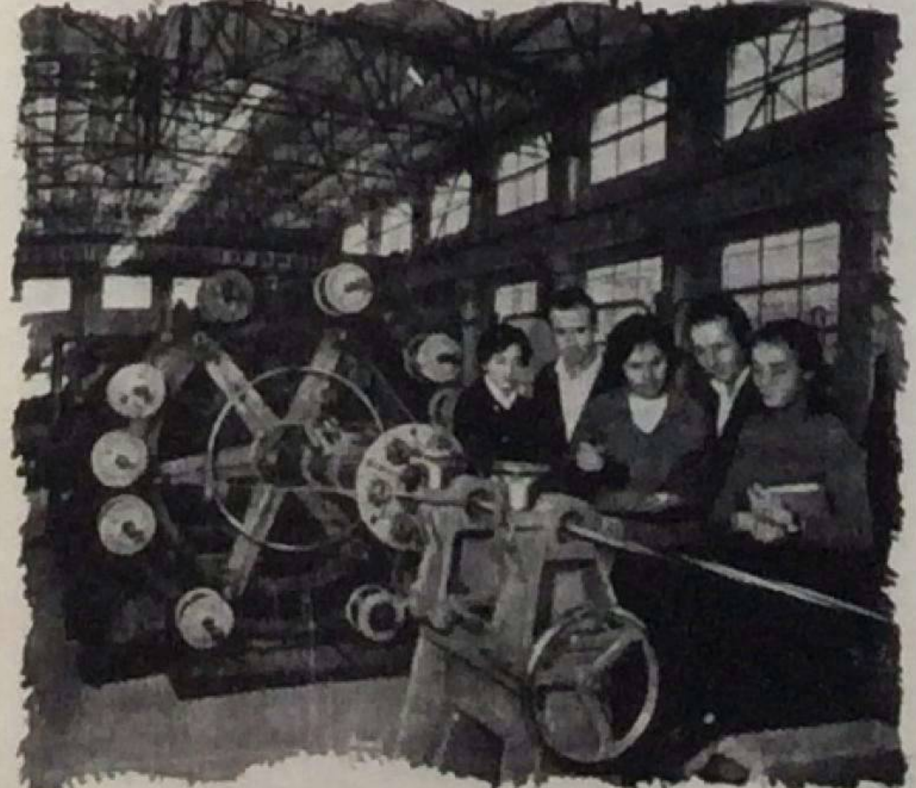
Kurtuluştan önce Arnavutluk'ta halk kitlesel cehaletin karanlığındaydı. Eğitim sistemi halk düşmanı ve geri bir sistemdi ve hiçbir bilimsel ölçüte dayanmıyordu. Nüfusun % 80'inden fazlası okuma-yazma bilmiyordu. Kırsal bölgelerde ise bu oran % 90 - 95'e kadar yükseliyordu. Kurtuluştan sonra ise okuma-yazma bilmezliğe karşı kampanya bütün köy, kasaba ve şehirlerde okuma-yazma kurslarının açılmasıyla geniş çapta sürdürüldü. Eğitim sistemi hem biçim, hem de içerik olarak kökten dönüşümlere uğradı.

Bugün eğitim, işçilerin, köylülerin malı haline gelmiştir. Sosyalist ilkelere dayanmış, Marksist-Leninist ideoloji ile donatılmıştır. Öğrenim, akademik eğitim, üretim çalışması ve fiziksel ve askeri eğitim arasındaki organik bağlara dayanmaktadır. Sosyalist okul ve öğrenim herkesin üretici çalışmaya katılabileceği bir tarzda örgütleniyor ve böylece üretimde çalışanın halkın kurtuluşunun bir aracı haline gelmesi için yolu açarak, eski işbölümünü, kafa ve kol emeği, şehir ile köy, sanayi ile tarım, işçi sınıfı ve köylülük arasındaki farklılıkları derece derece daraltıp sonunda yok etmede de önemli bir rol oynuyor.

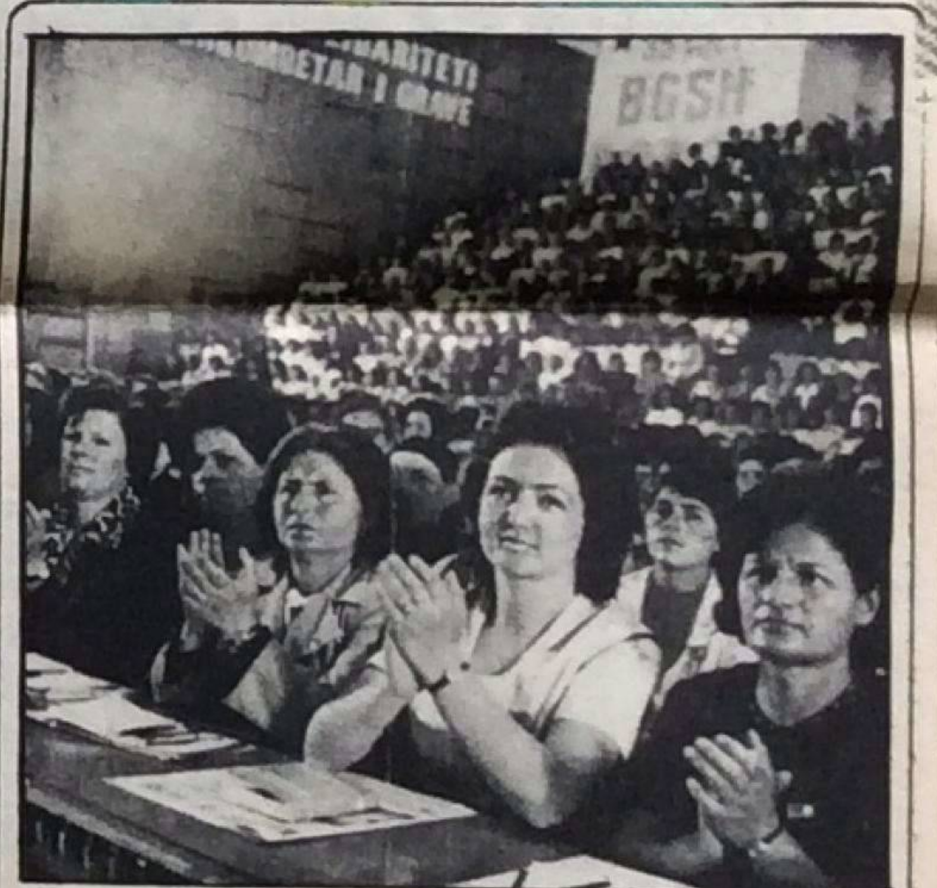
Bugün Arnavutluk'ta nüfusun 1/3'ü okula devam etmektedir. 8 yaşından büyük olan nüfusun yaklaşık % 40'ı öğrenim görmektedir. Bu oran 1938'dekinin 11,7 katıdır.

Bugün Arnavutluk'ta herkesin okumasını sağlamak amacıyla gençlik için tam günlük, işçiler ve köylüler için de yarım günlük okullar vardır. Eğitim, bütün düzeylerde parasızdır ve masrafları devlet tarafından karşılanmaktadır. Kapitalist ve revizyonist ülkelerde önemli bir sorun olan mezun olduktan sonra iş bulmak, Arnavutluk öğrencisi için bir sorun değildir.

Bugün sosyalist Arnavutluk'ta öğrencilere ve gençliğe ilişkin önemli olup da çözülmemiş bir tek sorun kalmamıştır.

✱ En yüksek ücretle en düşük ücret arasındaki oran 1/2

Dünyada kadınların kurtulduğu tek ülke Arnavutluk

Özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla birlikte tüm dünyada kadınlar, çocuk bakıcılığına, ev kadınlığına, erkeğin kölesi olmaya mahkum edildiler. Arnavutluk da bu ülkelerden birisiydi. Kadınlar, "babaları tarafından satılan kocaları tarafından satın alınan" birer metaydılar. Okula gönderilmemek, horlanmak, en ağır işlere koşulmak ve sonuç olarak hiç yaşamamış gibi ölmek Arnavutluk kadınının geleneksel alınyazısıydı."

Ama 1944'de Arnavut kadınının alınyazısı birdenbire değişiverdi. Kadınların gerçek kurtuluşunun vazgeçilmez koşulu olan kapitalist sömürünün yıkılması, uzlaşmaz sınıfların ortadan kalkması ve büyük özel mülkiyetin tasfiyesi gerçekleştirildi.

Nüfusun yarısını oluşturan kadınların etkin katılımı olmaksızın halk iktidarının kurulması ve yaşaması elbette ki düşünülemezdi. Salt sosyalizmde çıkarlarının sözde değil, eylemde de savunulduğunu gören Arnavut kadını geleneksel özverisiyle kendini halk iktidarının güçlenmesine adadı ve böylece erkek ve kadın emekçiler omuz omuza muazzam bir sosyalist ülke yarattılar.

KADIN, ANCAK ÖZGÜR BİR TOPLUMDA ÖZGÜR OLABİLİR

Bu muazzam sosyalist ülkede bugün kadınlar özgür ve mutlu yaşamaktadırlar. Kapitalist ve revizyonist dünyada yer alan hiçbir ülkede kadın, sosyalist Arnavut kadını kadar özgür değildir; çünkü ekonomik bağımlılık ilişkilerinin, özel mülkiyetin ve kapitalist sömürünün var olduğu hiçbir toplumda kadının özgür ve mutlu olması düşünülemez.

Bugün, dünyadaki "en demokratik" ülkelerde bile kadın, Arnavut kadını kadar siyasal yaşama katılamamakta ve ülkesinin kaderi hakkında söz sahibi olamamaktadır. Sosyalist Arnavutluk'ta kurtuluştan önce siyasal hayatta kadının lafı edilmezken, bugün parti üyelerinin % 27'si, parti forumlarına seçilenlerin % 29,4'ü kadındır. Halk Meclislerinin yaklaşık % 33'ü ve bütün seviyelerdeki halk konseyleri üyelerinin % 40,4'ünü kadınlar oluşturmaktadır. Kitle örgütlerine seçilenlerin % 41,2'si kadındır. Hakim ve yardımcı hakim olarak seçilenlerin ise % 33,8'i yine kadındır. Ve bu oran sürekli olarak artmaktadır.

1938 yılında ev kadınlığından başka bir iş yapan kadınların sayısı 668 iken, daha 1971 de bu sayı kentlerde 167 621'e, kırsal bölgelerde ise 189 081'e ulaşmıştır. Bugün ise kadınlar etkin nüfusun yarısını oluşturmakta ve her türlü işi yapabilmektedir. Yüksekokul öğrencilerinin % 44,1'i, ortaokul, 8 yıllık ilkokul öğrencilerinin ise % 55'ini kız öğrenciler oluşturmaktadır. Bugün 12 bini aşkın kız öğrenci, tarım meslek liselerinde kısmi eğitim görmektedir. Arnavutluk'ta yüksek ya da ortaöğretim görmüş işçilerin % 42,4'ü kadındır.

Devrim öncesinde kadınların % 94'ü okuma-yazma bilmezken, 1944 sonrasında parti önderliğinde ve "şimdi kadınların sorunu daha çok ideolojik cephede bir sınıf mücadelesidir" şiarı temelinde başlatılan mücadele, meyvelerini vermekte gecikmedi. Dünün "cahil" Arnavut kadını, bugün ülkedeki orta ve yüksek kadroların % 47'sini oluşturmaktadır.

Kadınlar, böylelikle yalnızca ekonomik özgürlüğe kavuşmakla, her türlü aşağılanmadan kurtulmakla kalmadılar, aynı zamanda, yüzyıllardır mahkum edildikleri, eğitsel, kültürel, teknik, mesleki, siyasal açılardan da kendilerini geliştirebilme olanağını kazandılar.

Arnavutluk'ta kadının gelişimini yüzyıllar boyunca engelleyen diğer bir kurum ise kuşkusuz ataerkil ilişkilerin temelinde yükselen aile idi. Bugün ise aile, bireyleri arasında gerçek eşitliğin kurulduğu aile içi sosyalist demokrasinin egemen olduğu bir kuruma dönüştürülmüştür.

Bugün Arnavutluk'ta işçi sınıfının % 46'sından fazlasını oluşturan kadınlar, sosyalizm ve proletarya diktatörlüğü sayesinde, toplumda horlanan, geri kalmaya mahkum edilen bir varlık olmaktan çıkmıştır ve yaşamın her alanında erkekle aynı hak ve ödevlere sahiptir. Arnavutluk kadını 35 yılda yüzyıllardır süregelen baskıyı, horlanmayı ve geri plana itilmeyi ortadan kaldırmak için mücadele etmiştir. Ve Arnavutluk erkek ve kadın emekçilerin yarattığı Arnavutluk deneyi, her geçen gün daha fazla çıkarlarının sosyalizmde olduğunu kavrayan emekçi kadınların elinde, kadını aşağılayan gerici düşünceye ve sosyal düzene karşı güçlü bir silah olmaktadır.

Proletarya Diktatörlüğü

✱ Arnavutluk'ta vergiler kaldırılmıştır

Konut sorunu

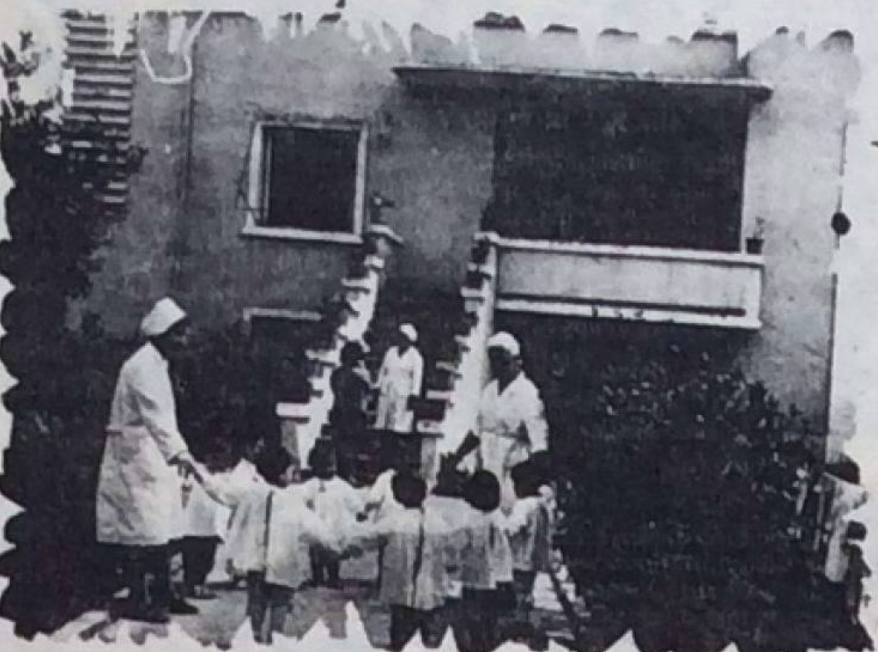
Geçmişte konut sorunu Arnavutluk'un önemli sorunlarından biriydi. Kentlerde bir tek katlı konforsuz evler, köylerde ise kulübeler vardı. Bu durum, Nazi faşistlerinin, işgal sırasında 62475 evi yakıp yıkmasından sonra daha da ciddileşti.

Kurtuluştan sonra, tüm emekçi kitleler savaşın yaralarını sarmak üzere bu soruna devrimci bir ruhla eğildiler. Savaştan 5 sene sonra yıkılan evler onarıldı ve ayrıca yeni 1100 apartman inşa edildi. 1969'da köylü ailelerin yarısından fazlası için konut sorunu çözülmüştü.

Bugün Arnavutluk'ta konut sorunu kökten çözülmüştür. Her aile bir konuta sahiptir. "Birimiz, hepimiz, hepimiz birimiz" için sloganıyla ayağa kalkan kitleler kendi güçlerine güvenerek kendi evlerini inşa etmişlerdir.

Bugün Sosyalist Arnavutluk, binlerce evin yıkılmasına ve binlerce insanın evsiz barksız kalmasına neden olan deprem zararlarını bile en kısa zamanda giderebilmektedir. Binlerce ev, hatta köy ve kasabalar yeniden inşa edilmektedir.

✱ Arnavutluk'ta temel tüketim maddelerinin fiyatları sürekli olarak düşmektedir

Halk sağlığı

Devrim öncesi Arnavutluk'ta geniş halk kitleleri sağlık sorunlarıyla başbaşa bırakılmışlardı. ASHC'nin kurulmasıyla birlikte sağlık alanında kişi başına düşen harcama, devrim öncesine kıyasla % 99 oranında artırıldı. Hastanın doktor tarafından amansız sömürüsü temelinde yükselen doktor-hasta ilişkileri kökten değiştirildi. Devrim öncesinde halkın yakasını bir an olsun bırakmayan salgın hastalıkların kökü kazınırken, azami kâr hırsı yüzünden her yıl yüzbinlerce kişinin ölümüne neden olan ilaç tekellerinin gaspettiği ilaç sanayi sosyalist devletin denetimi altına sokuldu. Sağlık kurumlarının sayısı 1938'de 10, yatak sayısı 805 doktor başına düşen insan sayısı ise 8527 idi. 1975'e gelindiğinde ülkedeki sağlık kurumlarının sayısı 148'e, yatak sayısı 14286'ya yükseltilmişti. Doktor başına düşen insan sayısı ise 870'e düşürüldü.

Tüm sağlık giderlerini karşılamayı görev sayan devlet, kentlerde işçi bölgelerinde acil sağlık merkezleri açtı, sağlık kampanyalarını aralıksız sürdürdü. Bugün Sosyalist Arnavutluk'ta halk sağlığı sosyalist devletin güvencesi altındadır ve artık Arnavutluk halkı için insanların ölüme terk edildiği, salgın hastalıkların kol gezdiği günler çok uzakta kalmıştır.

Sosyal adalet

"Herkesten yeteneğine göre, herkese emeğine göre", "eşit işe eşit ücret", işte sosyalist Arnavutluk'ta sosyal adalet bu ilkeler temelinde gerçekleştiriliyor.

Bugün Arnavutluk'ta büyük özel mülkiyet kalmadığı gibi, eşitsizlik, insanın insan tarafından sömürülmesi Arnavutluk halkı için yalnızca acı bir hatıradır.

Sosyalist Arnavutluk'ta bütün devlet iktidarı emekçi halktan doğar ve ona aittir. Halk Konseylerinin en alt kademelerinden proletarya diktatörlüğünün en yüksek organlarına kadar işçi sınıfının denetimi sözkonusudur.

Arnavutluk'taki ücret farklılıkları proleter adaletin gerçek bir belirtisidir. İşçi ücretleri ile en yüksek düzeyden memur arasındaki oran 1/2'dir. Köy ile kent arasında farklılık giderilmiştir.

Arnavutluk halkı demokratik hak ve özgürlüklere sahiptir. Her alanda ekonomik, sosyal, siyasal, tam bir eşitlik içindedir.

Arnavutluk'ta birçok azınlık bulunmasına karşın, onlar her türlü hakka sahiptirler ve üzerlerinde hiçbir baskı sözkonusu değildir.

Erkekle kadın arasındaki eşitlikte Arnavutluk sosyal adaletin canlı bir belirtisidir. Proletarya diktatörlüğü devleti kadını ekonomik ve siyasal baskıdan kurtarmış ve onun sosyalist inşaya ve ülke savunmasına katılması için tüm koşulları hazırlamıştır.

Böylesine bir demokrasi ancak halkın iktidarda olduğu bir ülkede sağlanabilir.

Sosyal güvenceler

Kurtuluştan önce, Arnavutluk sosyal güvenceler konusunda Avrupa'nın en geri kalmış ülkesiydi. Hasta olan bir işçi tüm sağlık giderlerini cebinden ödemek zorunda olduğu gibi işinden de olmaktaydı. Çalışma gücünü yitiren işçinin ailesi yoksulluğun kucağına atılmaktaydı. Tüm Arnavutluk halkı çocuk yaşta iş gücünü satmaya başlamakta ve ölene kadar patronların en acımasız, baskı ve sömürüsüne maruz kalmaktaydı.

Oysa bugün, yaşlıların ve tüm Arnavut emekçilerinin yaşamı, hiçbir sosyal güvencesinin olmadığı geçmişteki feodal-burjuva düzenden tümüyle değişiktir.

Şehirde ve kırda emekçi kadınlar 45-55, erkekler ise 50-60 yaşından sonra emekli maaşı almaya başlarlar. Emekli maaşları devlet bütçesinden ve işletmelerin kârlarından sağlandığı için emekçilerin ücretlerinden herhangi bir kesinti yapılmamaktadır. Hastalık, sakatlık, iş kazası durumunda emekçilerin tüm sağlık giderlerini ve ailelerinin bakımını sosyalist devlet üstlenir.

Sosyalist Arnavutluk'ta dinlenme hakkı doğrudan doğruya çalışma hakkından doğar. İşte bu yüzden Arnavut emekçilerinin haftada bir 36 saatlik zorunlu ücretli dinlenme izinleri vardır. Yıllık izinlerini ise, ülkenin tabiat bakımından en güzel ve en sağlıklı yerlerinde inşa edilmiş dinlenme merkezlerinde eşleri ve çocuklarıyla geçirirler.

İşçi sınıfının ve emekçi halkın mutluluğundan başka hiçbir şey gözetmeyen sosyalist devletin kuruluşunun 35. yılında, Arnavutluk halkı, en gelişmiş kapitalist ülkelerin emekçilerinin düşlerinde bile göremeyecekleri eksiksiz sosyal güvencelere sahiptir.

İki dünya, iki sistem

Kapitalist, revizyonist dünya ardı arkası kesilmeyen ekonomik bunalımlardan birini daha yaşıyor; bunalımdan kurtulmak için bir yandan fiyatları artırırken; diğer yandan işçi ücretlerini dondurarak dengeyi sağlamaya çalışıyor. Salt bu amaçla 1978'de fiyatlar İtalya'da % 11.6, Fransa'da % 9.7, İspanya'da % 16.5, ABD'de ise % 10.4 arasında artırıldı. Ülkemizde ise kısa aralıklarla "zam paketleri" açılmakta ve tüm tüketim maddeleri zam üzerine zam görmektedirler. Bu oran 1978'de % 70'i aşmıştır. Bunalımın pençesi altında kıvranan doğunun revizyonist devletlerinden Macaristan'da ise fiyatlar aynı yıl içinde % 27.7, Polonya'da % 36.1 ve Yugoslavya'da % 39.4 oranında bir artış gösterdi. Ama burjuvazi, bununla da kalmayıp, "ücretleriyle yetinmeyen aç gözlü işçileri" suçlayarak, ücretleri dondurmaktadır. Ülkemizde, İngiltere'de ve daha dünyanın sayısız ülkesinde işçilere zorla imzalatılan "toplumsal anlaşmaların' ardı arkası gelmemektedir.

Ama buna karşın kapitalist dünyada bunalımın derinleşmesi engellenememekte, böylece halk kitlelerinin yaşam düzeyi daha da kötüleşmekte, işsizlik ise çığ gibi büyümektedir. Halen Amerika'da toplam işgücünün % 6'sı, yani 6 milyon emekçi işsizdir. Bu sayı İngiltere'de 1.5 milyonu, Fransa'da 1.3 milyonu, Japonya'da 1.5 milyonu aşmaktadır. Latin Amerika kıtasının toplam nüfusunun % 11'ini oluşturan 35 milyon emekçi de açık ya da gizli işsiz durumdadır. Çin ise, 20 milyonluk işsizler ordusuyla işsizlikte dünya şampiyonluğunu elinde tutmaktadır. Ülkemizde ise resmi verilere göre 2 milyonu aşkın emekçi halen açık işsizdir. Bu sayıya gizli işsizleri de eklersek, ortaya muazzam bir işsizlik ordusunun çıktığı görülmektedir. Burjuvazi, bir yandan da yeni yeni vergiler icat ederek, halkın cebindeki son kuruşlara da göz dikmektedir. Diğer yandan ise kendi has adamlarına milyonlarca liralık "vergi iade" etmekten çekinmemektedir.

Bunalımın şiddeti karşısında paniğe düşen burjuvazi, bunalımın gerçek niteliğini gözlerden kaçırabilmek için "enflasyonun, işsizliğin, yoğun vergilerin yazgı olduğunu, hiçbir ülkenin bundan yakasını kurtaramayacağını" söylemekte ve şöyle demektedir: "Bakın işte komünizm de kurtuluş değil, işte Sovyetler, işte Doğu Avrupa, işte Çin".

Dünya burjuvazisi bile bile gerçekleri tahrif ederek Sovyet sosyal-emperyalistlerini, kapitalizmin tüm onarılmaz yaralarını bağrında taşıyan ekonomisini, Çin'in geri kalmış, emperyalistlere bel bağlayan ekonomisini sosyalist ekonomi olarak yutturmaya çalışmaktadır. Ama, aynı dünya burjuvazisi Sosyalist Arnavutluk gerçeği karşısında, sosyalist ekonominin zaferi karşısında sessizliğe gömülmektedir. Enflasyonun bilinmediği, işsizliğin görülmediği, verginin olmadığı bir ülke yüreklerine korku salmaktadır.

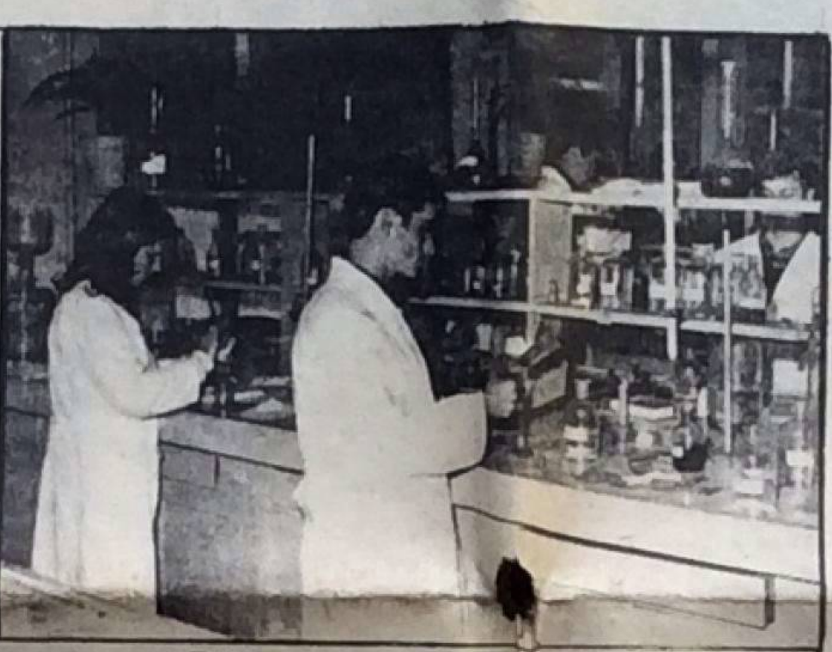
FARKLILIĞIN KAYNAĞI

Kapitalist dünya ile bugün sosyalizmi temsil eden Arnavutluk arasında tek tek alanlarda bir karşılaştırma yapıldığında görülecektir ki, sosyalist Arnavutluk, tüm yönleriyle kapitalist, revizyonist dünyadan ayrılmaktadır. Çünkü orada burjuvazi ve toprak ağaları iktidardan alaşağı edilmiş, kapitalist devlet aygıtı parçalanmış, kapitalist üretim ilişkileri kaldırılmış ve büyük üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet tasfiye edilmiştir. Arnavutluk'ta proletarya diktatörlüğü ve sosyalizm kurulmuştur. İnsanın insan tarafından sömürülmesinin, kula kulluk etmenin yasalarla da yasaklandığı sosyalist bir toplum kurulmuştur. İşte bu yüzden sosyalist Arnavutluk, kapitallist, revizyonist dünyaya benzememekte, onun yaşadığı bunalımları yaşamamaktadır.

KURTULUŞ YOLU: SOSYALİZM

Bilindiği gibi ülkemizde bunalımların ardı arkası kesilmemekte, işsizliğin, enflasyonun önüne geçilememektedir. Faşistinden, reformistine, modern revizyonistinden, Maocı revizyonistine kadar, düzenin girdiği çıkmazı gören her türden burjuva klik, halk kitlelerine kurtuluş yolunun çeşitli reçetelerini sunmaktadır. Sözde aralarında kıran kırana bir mücadele sürdüren bu burjuva klikler ortak bir çözüm bulmakta hiç de zorluk çekmiyorlar ve düzene karşı tepkisi çığ gibi büyüyen emekçi halka hep bir ağızdan şunu öğütlüyorlar: "Aksaklıklarına karşın yine de bu düzen iyidir, kurtuluş yolu ve çözüm bu düzenin sınırları içinde olmalıdır."

Komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının tam da çarpıtmaya çalıştıkları nokta budur. Onların tüm sahtekarlıklarının ve demagojilerinin tersine, çözüm bu düzenin sınırları dışındadır. Çözüm, burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarının halkın silahlı ayaklanmasına dayanan devrim yoluyla, burjuva-feodal militarist devlet aygıtlarının parçalanmasında ve işçilerin köylülerin bağımsız ve demokratik Türkiyesinin kurulmasında ve kesintisiz olarak sosyalizme geçilmesindedir. Sömürü ve baskı düzeninden ve onun bunalımlarından, enflasyondan, işsizlikten kurtulmanın tek yolu UDHD ve sosyalizmden geçmektedir. Türkiye işçi sınıfının ve Türkiye halkının çıkarları sosyalizmdedir. Sosyalist Arnavutluk örneğinin de gösterdiği gibi, salt sosyalizm tüm dünya halklarını ve Türkiye halkını sonsuza dek sömürü ve baskıdan kurtarabilir; toplumların özgürce gelişimini sağlayabilir ve tüm insanlığın mutluluğu demek olan komünizmin gerçekleştirilmesine hizmet edebilir.

Bilim ve teknik devrim

ASHC'inde, bilimsel ve teknolojik gelişme kurtuluştan bu yana büyük başarılar elde etmiştir. Halkın refah düzeyinin yükseltilmesi ve sosyalist inşanın daha da gelişmesi için bilimsel ve teknik devrim bir araç olarak kullanılmaktadır. Marksist-Leninist partinin önderliğindeki bu devrim sosyalist toplumda sanayinin gelişmesini hızlandırmakta, kafa ve kol emeği arasındaki farklılığın ortadan kaldırılmasına hizmet etmektedir.

Yeni tekniğin gelişimi sosyalist ekonomiye önemli katkılarda bulunmaktadır. Teknik ve bilim devriminin derinleşmesi ve üretimde yeni tekniğin düzeyinin yükselmesi, sanayinin özellikle mekanik ve kimya sanayinin hızla gelişmesine, elktrifikasyonun hızlandırılmasına vb. katkıda bulunmuştur.

Ayrıca kurtuluştan önce hiçbir bilimsel araştırma enstitüsü bulunmayan Arnavutluk'ta bugün sosyal kültür ve bilimsel araştırmalar gelişmektedir. Bunun sonucu olarak 1972 yılında ASHC Bilimler Akademisi kurulmuştur. Bu akademinin kurulmasıyla birlikte merkezileşen bilimsel araştırmanın yönetimi ülke yaşamını ilgilendiren tüm konulara el atmıştır.

Bilim ve teknik devrimi, sadece teknikte değil, aynı zamanda, sosyalist üretim ilişkilerinin, kültür ve ideolojik devrimin gelişmesine ve derinleşmesine neden olmuştur.

Kültür ve spor

Kurtuluştan önce Arnavutluk'ta kültürün amacı kitleleri uyutmak, siyasal ve toplumsal mücadeleden uzaklaştırmak, onları anlamsız ve sefil bir yaşama itmekti, Oysa bugün Arnavutluk'ta kültür, yeni insanın sosyalizm ülküleri ve komünist ahlak ölçüleri ile eğitilmesinde güçlü bir silahtır.

Kurtuluştan önce yalnızca halk düşmanı, rejimin sesi olan 6 gazete vardı. Bugün ise, Drita günde 6000 basarken, "Zeri i Popullit" günde 105000 basmaktadır. Bugün kent ve kırda ülkenin her yanında dağıtımı yapılan gazetelerin sayısı, kurtuluş öncesine oranla 2020 kat fazladır. Bugün yayınlanan dergi sayısı, kurtuluş öncesine oranla 9 kat, 1950'ye oranla 3 kat ve 1960'a oranla da 2 kat daha fazladır. Dergi ve gazetelerin yanı sıra her yıl 500'ü aşkın değişik kitabın 8.5 milyona ulaşan kopyası basılmaktadır. Bugün yayınlanan farklı kitap sayısı kurtuluş öncesine oranla 100 kat daha fazladır.

Sabah 5'ten akşam 24'e kadar, 17 yabancı dilde her gün düzenli yayın yapan Tiran Radyosu, dünyanın her yerinde dinlenebilir güçlü bir istasyondur. Arnavutluk TV'si yeni olmasına karşın hem kentte, hem kırda çok yaygın bir şekilde izlenebilmektedir.

Bugün Arnavutluk kitaplarının 34 ülkede, Arnavutluk dergi ve gazetelerinin ise 60 ülkede dağıtımı yapılmaktadır. Arnavutluk sineması kısa bir sürede "çocukluğunu" aşmış ve yılda bazısı renkli olmak üzere 12'yi aşkın film yapmayı başarmıştır.

1938'de spor yapanların sayısı 500 iken, bugün Arnavutluk toplam nüfusunun 1/7'si sporla uğraşmakta, genç kuşağın tümü ise spor yapmaktadır. Devrimden önce yalnızca bir-iki spor sahası ve park varken, bugün Arnavutluk'un en uzak dağ köylerinde bile, kültür merkezleri, futbol sahası, atış ya da güreş takımı bulunmaktadır.

Arnavutluk'ta toplumun siyasal örgütlenmesi

Arnavutluk bir Sosyalist Halk Cumhuriyetidir.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti tüm emekçilerin çıkarlarını temsil eden ve savunan bir proletarya diktatörlüğü devletidir. Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti halkın birliğine dayanmaktadır ve işçi sınıfının önderliği altında işçi sınıfının kooperatifçi köylülükle ittifakındadır.

İşçi sınıfının öncü müfrezesi olan Arnavutluk Emek Partisi, devletin ve toplumun tek siyasal önder gücüdür. Emek Partisi dışında, Arnavutluk'ta başka bir siyasal parti yoktur. Arnavutluk işçi sınıfı ve emekçi halkı kapitalizmi yeniden geri getirmeyi amaçlayan güçlerin siyasal örgütlenmesine izin vermemektedir. ASHC'nde egemen ideoloji Marksizm-Leninizm'dir. Tümüyle sosyalist toplumsal düzen onun ilkeleri temelinde yönetilmektedir.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti, sınıf mücadelesini elden bırakmayarak devrimi kesintisiz olarak ileriye götürmektedir ve sosyalist yolun kapitalist yol üzerinde nihai zaferini güvence altına almak ve sosyalizmin ve komünizmin bütünüyle inşasını gerçekleştirmek hedefine sahiptir.

TEMSİLCİ ORGANLAR

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde tüm devlet gücü halktan kaynaklanmaktadır ve ona aittir.

İşçi sınıfı kooperatifleşmiş köylülük ve diğer emekçiler güçlerini temsilci organları aracılığıyla ve doğrudan uygularlar.

İşçi temsilcileri halk tarafından genel eşit, doğrudan ve gizli oyla seçilirler.

Seçmenler, temsilcilerini, kitlelerin siyasal desteğini yitirdiği ya da verilen görevleri yerine getirmekte başarısız olduğu ya da yasalara aykırı davrandığı zaman, her zaman için görevlerinden alınma hakkına sahiptirler.

Diğer çalışan kitlelerin yanı sıra toplumun yönetici sınıfı olarak işçi sınıfı, devrimin kazançlarını korumak ve sosyalist düzeni sağlamlaştırmak amacıyla, ekonomik ve toplumsal örgütlerin ve onların işçilerinin, devlet organlarının faaliyetleri üzerinde doğrudan ve örgütlü denetim uygular.

18 yaşındaki ve daha yukarı yaşlardaki yurttaşlar devlet organlarına seçme ve seçilme hakkına sahiptirler. Seçme hakkına sahip olmayan kişiler yalnızca akli dengesi bozuk olup mahkeme tarafından durumları belirlenenlerin yanı sıra mahkeme kararıyla bu haktan yoksun bırakılanlardır.

Temsilci organlar devlet organları sistemi içinde en büyük öneme sahip olanlardır. Merkezde Halk Meclisi'ne ve tabanda Halk Konseylerine dayanan bu organlar ülkede Devlet Gücünü oluşturan tek organlardır. Onlar devlet aygıtının tüm kurumlarını oluştururlar, diğer tüm devlet organları onlara dayanır ve onlara hesap verir.

Temsilci organlar gerçek çalışma kurumları, yasama ve aynı zamanda yürütme organlarıdır. Marks ve Lenin'in proletaryanın yönetici sınıf durumuna geldiği zaman kuracağını belirttikleri temsilci kurumlar gibi, Arnavutluk'taki temsilci kurumlarda çalışan, kararlarını uygulayan, yapılanları denetleyen ve seçmenlerine hesap veren kişilerden oluşmaktadır.

Arnavutluk'un en yüksek temsilci organı, ulusun ve devletin egemenliğini temsil eden ve Anayasa temelinde tüm egemenlik haklarını uygulayan Halk Meclisi'dir. Halk Meclisi'nin Temsilcileri her dört yılda bir seçilirler ve faaliyetlerini toplantılarla yürütürler.

Halk Meclisi toplantı halinde olmadığı zamanlarda, yüksek devlet görevlileri Halk Meclisi Prezidyumu tarafından kendisine Anayasa'nın tanıdığı yetkinin sınırları içinde uygulanır. Halk Meclisi Prezidyumu aynı zamanda devletin yönetici organıdır. Prezidyumun kendisi Halk Meclisi'nin bir organıdır, onun tarafından seçilir ve tüm faaliyetlerinde ona cevap verir.

Halk Konseyleri üç yılda bir seçilirler ve faaliyetlerini sürdürdükleri birimler içinde sosyalist inşanın tüm sorunlarında önemli yetkilere sahiptirler.

YÖNETİM VE YARGI ORGANLARI

Yönetim görevleri ASHC devletinin faaliyetlerinin özel bir biçimini oluşturur ve Bakanlar Konseyi Devlet İdaresinin en yüksek organıdır ve tabanda bu görev Halk Konseyleri Yürütme Komiteleri tarafından yerine getirilmektedir. Bu organlar temsilci organlar tarafından seçilirler ve onlara hesap verirler. Bakanlar Konseyi Halk Meclisi tarafından ve Yürütme Komiteleri Halk Konseyleri tarafından seçilirler.

Halk mahkemeleri adaleti uygulamakla yükümlüdürler. Faaliyetleriyle onlar yalnızca mahkeme önüne çıkartılan kişilere değil, aynı zamanda herkese büyük eğitici etki yaparlar.

HALK ORDUSU

Arnavutluk Emek Partisi anayurdun savunulması sorununa her zaman büyük önem vermiştir, çünkü bu olmazsa halk iktidarı da olamaz, sosyalizm de... Anayurdun savunulması için ülkenin tüm kaynaklarının ve güçlerinin yönlendirilmesi, örgütlenmesi ve harekete geçirilmesi için Parti Merkez Komitesi'nin direktiflerine göre hareket eden Savunma Konseyi oluşturulmuştur. parti Merkez Komitesi 1.Sekreteri, Savunma Konseyi'nin Başkanı, aynı zamanda Başkumandanıdır. Proletarya diktatörlüğünün bir ordusu olarak Halk Ordusu, ülkenin bağımsızlığını ve özgürlüğünü, sosyalizmi ve barışı, halk iktidarı döneminde Arnavutluk halkının başarılarını korumakla görevlidir. Yeni tipte sosyalist ordu, hiçbir ülkeyi tehdit etmemekte, ama sosyalizm ve barışın çıkarlarına gelecek saldırılara karşı koymaktadır. Ordu, gücünü halkta bulmaktadır. Her emekçi, hem sosyalizmin kurucusu, hem de askerdir. Halk ve ordu tam bir birlik içindedir.

Son olarak, Başsavcılık organları ASHC devlet organlarının dördüncü çeşitidir. Onlar herkesin devlet organlarının toplumsal organların ve vatandaşların yasalara tam anlamıyla uymalarını denetlemekle görevlidirler.

İşte Arnavutluk'ta toplumun siyasal örgütlenmesinin en temel hatları...

Bu yapı kitleleri siyaset dışı tutan, onların yalnızca seçimden seçime belirlenmiş burjuva ya da burjuva-feodal adaylarına oy vermeye zorlayan ve kitleler üzerinde burjuva devlet mekanizmasının baskısını artıran kapitalist ve revizyonist siyasal yapı ile sosyalist bir devletin siyasal örgütlenmesini temelden ayırmaktadır. İşte bunun için egemen sınıflar ve onların borazanları sosyalizme, toplumun sosyalist örgütlenmesine ve proletarya diktatörlüğüne azgınca saldırmaktadır.

Sosyalist Arnavutluk'un dış siyaseti

Lenin, her ülkenin ekonomik, kültürel, askeri siyaseti gibi, dış siyasetinin de sınıfsal bir nitelik taşıdığını, iç siyasetinin uluslararası plandaki uygulaması olduğunu, iktidardaki sınıfın amaçlarının damgasını taşıdığını belirtmiştir.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin dış siyaseti, ülkede sosyalizmin inşasında izlenen siyasetin uluslararası platformda uygulanmasıdır. Devletin sınıf niteliği, ülkenin dış siyasetine de damgasını vurmuştur. Ülke içinde sosyalizmin zaferi için verilen mücadele, uluslararası alanda da sürdürülmektedir. Enver Hoca yoldaş şöyle diyor: "Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin dış siyaseti, Emek Partisi önderliğindeki proletarya diktatörlüğünün iktidarda olduğu, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerinden esinlenen, ve bu öğretilere sadık kalan sosyalist bir ülkenin dış siyasetidir. Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin dış siyaseti uluslararası arenada ülkemizin çıkarlarını savunur; sosyalist, demokrat ve ilerici ülkelerle birlikte tüm dünyada özgürlük, ilerleme ve gerçek demokrasiyi, kolu ve kafası ile çalışan tüm insanların özgürlüğünü savunur ve bunun için mücadele eder."

Ülke içinde sömürüyü ortadan kaldıran Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti, uluslararası alanda da her tür sömürünün ortadan kalkması için mücadele ediyor. Kendi ülkelerinde proletaryayı, emekçi halkı iliğine kadar sömüren Amerikan emperyalizmine, Sovyet ve Çin sosyal-emperyalizmine karşı, onların öteki ülkelerin halklarını sömürmek, ezmek için hazırladıkları oyunlara karşı kararlılıkla mücadele ediyor.

Ulusal kurtuluş hareketlerinin dünya devriminin bir parçası olduğunun bilincinde olan Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti, halkların mücadelesini koşulsuz olarak, kararlılıkla destekliyor. Bu siyasetinin bir parçası olarak, Filistin halkının ulusal haklarının tanınması, İsrail'in işgal ettiği topraklardan çekilmesi için mücadele ediyor.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti, uluslararası komünist hareketin birliği için mücadele ediyor. Marksist-Leninist parti ve örgütlerin emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı mücadelesinde onları destekliyor, onlara yol gösteriyor.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti, öteki ülkelerle olan ticari ilişkilerinde, karşılıklı çıkar ilkesini temel almakta ve onu ekonomik olarak başka bir devletle bağımlılığa götürecek her tür anlaşmayı reddetmektedir. O, emperyalistlerin ve revizyonistlerin, can düşmanları olan sosyanzmin inşası için kredi vermeyeceğini çok iyi biliyor. "Sosyalist bir ülke, kapitalist, burjuva ya da revizyonist bir ülkeden kredi alamaz" ilkesini kararlılıkla uygulayarak, kendi gücüne güveniyor; sosyalist inşada başarıdan başarıya koşuyor.

Tüm devletlerle iyi ilişkiler kurmaktan, barış içinde birarada yaşamaktan yana olan Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti, bu ilişkilerin karşılıklı yarar, eşitlik, içişlerine karışmama temelinde olması gerektiğini savunmaktadır. ASHC, farklı toplumsal sistemlerde yaşayan ülkelerle de diplomatik ilişki kuruyor, ama her zaman devrimin ve sosyalizmin çıkarlarını gözeterek... Bu ülkelerle diplomatik ilişki kurmak, onlara karşı ideolojik mücadeleyi kesmek anlamına gelmez. ABD, Sovyetler Birliği, İspanya, İsrail ve halkların nazarında tecrit olmus, yüzü açığa çıkmış faşist yönetimlerle ve ırkçıların yönettiği ülkelerle ilişki kurmamaktadır.

Emperyalistler ve revizyonistler, bugün 82 devletle diplomatik ilişkisi olan, kitapları 34 ülkede, gazete ve dergileri 60 ülkede dağıtılan Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin "tecrit olmuş küçük bir devlet" olduğu konusunda propaganda yapıyorlar. Oysa tecrit olan ASHC değildir; çünkü o, devrim ve sosyalizm için, ulusal kurtuluş için mücadele eden halkların dostluğuna ve desteğine sahiptir. Asıl tecrit olan emperyalistler ve revizyonistlerdir; çünkü onlar, halkların devrimci mücadelesiyle kuşatılmışlardır.

Halkların özgürlüğü ve gerçek barış için mücadele eden Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti, bunun için büyük bir tehlike oluşturan NATO ve Varşova Paktı gibi askeri paktlara, iki süper devletin elinde halkları sömürmenin bir aletinden başka bir şey olmayan Ortak Pazar ve Comecon'a karşıdır. Birleşmiş Milletler'i ise, emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin ve her türden gericiliğin teşhiri için bir kürsü olarak kullanmaktadır.

Sosyalist Arnavutluk'un dış siyasetinin en belirgin özellikleri işte bunlardır.

ASHC Anayasası'ndan

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti, sosyalizmin inşasında esas olarak kendi gücüne dayanır. (ASHC Anayasası, Madde: 14)

Dış ilişkilerinde, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi ilkelerinden yola çıkar: sosyalist devletlerle dostluk, işbirliği ve karşılıklı yardım siyasetini izler, işçi sınıfının devrimci hareketini ve halkların özgürlük, bağımsızlık, toplumsal ilerleme ve sosyalizm için mücadelesini destekler ve onların dayanışmasına güvenir.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti, barıştan ve iyi komşuluk ilişkilerinden yanadır. tüm devletlerle eşitlik, egemenliğe saygı, içişlerine karışmama ve karşılıklı yarar temelinde ilişkilerden yanadır.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti, herhangi bir biçimde saldırganlığa, sömürgeciliğe, vesayete, dikta ve hegemonyaya, ulusal baskı ve ırk ayrımına karşı çıkar; halkların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesini ulusal egemenliğin tümüyle uygulanmasını ve uluslararası ilişkilerde tüm ülkelerin eşit olmasını savunur. (ASHC Anayasası, Madde: 15)

Yabancı ekonomik ve mali şirket ya da kurumlara, ya da burjuva ve revizyonist kapitalist tekel ve devletlere ayrıcalık tanımak ya da ortak şirket kurmak, onlardan kredi almak Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde yasaklanmıştır. (ASHC Anayasası, Madde: 28)

Dünya proletaryasının öncü müfrezelerinden biri

7. Kongre'den bugüne

AEP 7.Kongresi 1 Kasım 1976'da toplandı. 7.Kongresinde AEP ve Enver Hoca yoldaş, kapitalist-revizyonist dünyanın içinde bulunduğu durumu özlü bir biçimde ortaya koydu. Dünyanın, "halkların devrim ve milli kurtuluş davasının sadece bir emel ve geleceğe ait bir imkan değil, çözülmek için ele alınmış" olduğu bir safhada olduğu belirtildi.

Enver Hoca yoldaş 7.Kongre'de Marksizm düşmanı her çeşit revizyonist "teorinin" uluslararası işçi sınıfı ve komünist hareket içindeki tahribatlarına dikkati çekerek revizyonizmin her çeşidine karşı uzlaşmaz kararlı ve ilkeli mücadelenin önemini vurguladı.

Uluslararası komünist hareket saflarında kargaşalık yaratan, Marksizm-Leninizmi açıktan tahrif eden ve sınıf mücadelesi yerine sınıf işbirliğini geçiren "ÜDT", AEP 7.Kongresinde açıkça eleştirildi. 7.Kongre Sovyet revizyonizmine karşı mücadelenin bugün belirleyici bir önem taşıdığını belirtirken, Titocu, "Eurokomünist"çi, revizyonizmin saptırıcı rolüne dikkat çekti.

AEP 7.Kongresi'nde Marksizm-Leninizm yeniden vurgulandı. Proletaryanın ve halkların emperyalist-kapitalist köleliğe boyun eğmeyeceği ve eğmemesi gerektiği, proletaryanın ve halkların önünü karartan ve devrimi erteleyen, devrimin yerine sınıf işbirliğini geçiren sahte tezlerin proletaryanın ve halkların yolunu karartmasına gerçek Marksist-Leninistlerin, devrimci komünistlerin izin vermemesi gerektiği önemle belirtildi.

7. Kongrenin ortaya koyduğu tahliller ve Marksizm-Leninizmi yeniden vurgulaması, bütün gerçek devrimcilere, devrimci komünistlere cesaret verdi. Bütün gerçek devrimciler, proletaryanın ve halkların önünü karartan "Üç dünya teorisi"ni derinlemesine inceleme ve onu mahkum etme, Marksizm-Leninizme daha sıkı sarılma doğrultusunda önemli adımlar attılar. 7. Kongrede vurgulanan ilkeler temelinde "Üç dünya teorisi"nin "Devrimin Teori ve Pratiği"yle bütünlüklü bir biçimde mahkum edilmesi, bu konuda daha da geliştirici oldu.

"Devrimin Teori ve Pratiği" adlı makale, "Üç dünya teorisi"nin karşıdevrimci özünü ortaya koydu. O, Onun Marksizm-Leninizme nasıl saldırdığını, emperyalist sömürü ve soygunu nasıl kutsal gösterdiğini, devrimi yasaklayarak kapitalist-revizyonist boyunduruk altında yaşamayı proletarya ve halklara nasıl bir kader olarak gösterdiğini açık ve net olarak ortaya koydu.

7. Kongrede ortaya konan tezler temelinde "Üç dünya teorisi"nin mahkum edilmesi, "Devrimin Teori ve Pratiği" makalesinde bunun daha da netleştirilmesi, ardından Çin revizyonizminin Arnavutluk'a –tıpkı Kruşçev revizyonizminin yaptığı gibi– yardımı kesmesi üzerine kaleme alınan AEP MK'nın ÇKP MK'ya mektubu birbirini izledi. AEP, "Üç dünya teorisi"nin "Mao Zedung Düşüncesi"yle ilişkisi üzerinde durarak "Üç dünya teorisi"nin köklerinin "Mao Zedung Düşüncesi"nde yattığını vurguladı. Kötü ünlü "Mao Zedung Düşüncesi"nin uluslararası komünist hareket içindeki tahribatına dikkat çekti ve bu düşüncenin, anti-Marksist, revizyonist, küçük-burjuva bir teori ve pratiğin ifadesi olduğunu belirtti.

7. Kongre ve sonrasında AEP –geçmişten bu yana vurguladığı gibi– enternasyonalizmin bayrağının kaldırılmasının bütün gerçek devrimci komünistlerin Marksizm-Leninizmi savunma, revizyonizmi mahkum ederek, enternasyonalist dayanışmayı geliştirmesinin, devrim ve kurtuluş mücadelesine önderlik ederek mücadeleyi geliştirmesinin önemi üzerinde durdu.

Bütün bunlar dünyanın çeşitli ülkelerindeki bütün gerçek komünistlere ışık tuttu. Küçük-burjuva revizyonist, anti-Marksist "Mao Zedung Düşüncesi"nin mahkum edilmesinde onlara güç kattı. Bu konudaki çalışmalarını olumlu yönde hızlandırdı.

Enternasyonalizmin önündeki gerici, şoven, baltalayıcı ve parçalayıcı Çin engelinin yıkılmasını, Marksist-Leninist parti ve örgütlerin ikili ve çok taraflı görüşmeler ve enternasyonalist toplantılarla birlik ve dayanışmalarını geliştirmelerini sağladı.

AEP 38 YAŞINDA

AKP, İkinci Dünya Savaşının ve işgalci emperyalistlerin dünya halklarını yutmaya çalıştığı bir dönemde, Arnavutluk halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin ateşi içinde, 8 Kasım 1941'de komünist grupların Tiran'da yaptığı illegal bir toplantı ile kuruldu. AKP'nin doğuşu Arnavutluk halkının İtalyan işgalci birliklerine karşı mücadelesinin güçlü bir önderliğe kavuşmasını sağladı. İşgalcilere karşı mücadelesinde halk komünist partisinin önderliğine kavuştu.

AKP, anti-faşist milli kurtuluş mücadelesine önderlik ederek geniş halk kitlelerini Milli Kurtuluş Cephesi içinde örgütledi. O, işçi ve köylülerin demokratik iktidarını ve proletaryanın sosyalist iktidarını hedefleyerek İtalyan işgalcilerine ve Zogo gericiliğine karşı halkın topyekun genel ayaklanmasını gerçekleştirmeye, parti önderliğinde genel silahlı ayaklanmayla eski devlet mekanizmasının parçalanması ve yerine devrimci demokratik halk diktatörlüğünün kurulması çalışmalarına girişti.

AKP önderliğinde Arnavutluk işçi ve emekçilerinin mücadelesi giderek gelişti ve 1944'te emperyalist işgalcilerden ve yerli gerici sınıfların hegemonyasından kurtarılmış demokratik Arnavutluk Cumhuriyeti gerçekleştirildi.

Bugün AEP olan AKP o tarihten bu yana emperyalist kuşatmaya ve devrilmiş gerici sınıfların kalıntılarının eski cennetlerini geri getirme çabalarına karşı kararlılıkla mücadele etmektedir.

AEP'nin kuruluşundan bu yana 38 yıl geçti. Bu 38 yıl AEP'nin Enver Hoca yoldaş önderliğinde her türlü gericiliğe karşı Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde mücadele tarihidir.

AEP, İŞÇİ SINIFININ KOMÜNİST PARTİSİ OLARAK KURULDU

AEP, işçi sınıfının sayıca az olduğu, yarı-feodal geri bir tarım ülkesinde işçi sınıfının Marksist-Leninist partisi olarak kuruldu. AEP, Arnavutluk işçi sınıfı hareketi ile komünist hareketi birleştirdi. İşçi sınıfının sayıca azlığı AEP'yi işçi sınıfının devrimdeki önderliğini inkara götürmedi. Tam tersine AEP, işçi sınıfının devrimdeki önderliğini vurguladı. İşçi sınıfı içinde çalışmaya ağırlık verdi. Köylülüğü örgütlemeyi ve köylük alanlarda çalışmayı ihmal etmedi. Köylülüğün devrimdeki önemini ve işçi-köylü ittifakını yadsımadı.

İşçi sınıfının devrimdeki önderliğini esas alan ve köylülüğün devrimci potansiyelini, parti önderliğiyle birleştiren AEP, aynı zamanda diğer emekçi tabakaları da işgalcilere ve yerli gerici diktatörlüğe karşı seferber etmeye büyük bir önem verdi. Milli Kurtuluş Cephesi ve Milli Kurtuluş Ordusu'nu parti önderliği altında kurdu. Şehirde ve kırda halkın silahlı ayaklanmasını örgütledi ve ayaklanmaya önderlik etti. Mücadelenin en başında yürüdü.

AEP, HER ZAMAN REVİZYONİZMİN KARARLI BİR DÜŞMANI OLDU

AEP tarihi, aynı zamanda revizyonizmin her çeşidiyle mücadele tarihidir. AEP, her zaman, Marksizm-Leninizm silahına sarıldı. Marksizm Leninizmin saflığını korudu ve ona toz kondurmadı. Proletaryanın ve halkların devrim ve kurtuluş davasına, yüce komünizm davasına zarar veren, proletaryanın ve halkların saflarında dağınıklık yaratan, proletaryanın önünü karartan her türlü revizyonist, oportünist sapma ve ideolojiyle kararlılıkla mücadele etti.Bunda hiçbir zaman en ufak bir tereddüte kapılmadı.

Titocu emperyalizm ajanlığına karşı mücadeleyi sürekli yürüten AEP, Stalin'in ölümünden sonra Sovyet devletinin başını gasbeden ve sosyalist Sovyetler Birliği'ni hızla sosyal-emperyalist bir devlet haline getirmeye başlayan Kruşçevci modern revizyonizme kararlılıkla karşı koydu. Revizyonist tehditler ve kötü ünlü ÇKP'nin teslimiyetçi ve yalpalamalarla dolu tavırları, AEP'yi bu mücadelede kararsızlığa düşürmedi. O modern revizyonistlerin Stalin'e saldırılarına kararlılıkla direndi. Stalin'i, Marksizm-Leninizmi savundu. Kruşçevci revizyonistlerin bu mücadele sırasında Arnavutluk'a yardımı keserek, onu emperyalist kuşatma altında "dize getirme" şeklindeki iğrenç emelleri Arnavutluk'u, AEP'yi geriletmedi. Tersine AEP daha da kararlı bir biçimde revizyonistlerin karşısına dikildi.

Enver Hoca yoldaş, "...Arnavutluk halkı ve onun partisi gerekirse ot da yer, ama kendisini asla üç kuruşa satmaz. Diz çökerek utanç içinde yaşamaktansa, dimdik ayakta şerefle ölmeyi yeğ tutar" diyerek AEP-nin kararlılığını ve tehditlere boyun eğmez tavrını vurguladı.

AEP, Çin revizyonizmine karşı da ilkeli bir mücadele yürüttü. Çin yönetiminin, ÇKP'-nin anti-Marksist düşüncelerine ve tavırlarına karşı sürekli mücadele etti. O'nun Sovyet modern revizyonizmi karşısındaki tutarsız ve teslimiyetçi tutumunu eleştirdi. Sürekli olarak başta Mao olmak üzere ÇKP'nin diğer revizyonistlerden devraldığı ve geliştirdiği revizyonist tezlerle mücadele etti. Karşıdevrimci "ÜDT"nin ve ona kaynaklık eden "MZD"ni mahkum etti. Bu konuda bütün gerçek komünist devrimcilere güç kattı. ÇKP'nin tıpkı Kruşçev'in yaptığı gibi Arnavutluk'la ilişkilerini kesmesi, AEP'in ilkeli Marksist-Leninist tutumunu sarsmadı. AEP sarsılmadı. Güçlendi ve direndi.

AEP HİÇBİR ZAMAN HİZİPLERE HAYAT HAKKI TANIMADI

AEP kuruluşundan itibaren bir tek çizgide, Marksist-Leninist çizgide birliği savundu. Partinin çelikten birliği ilkesiyle hareket etti ve bunu gerçekleştirdi. Parti saflarında hiziplerin varlığına hiçbir zaman izin vermedi. Hiziplerin varlığının partiyi felce uğratacağını, ayrı ayrı eğilimlerin ve ayrı ayrı hareketlerin doğmasına yol açacağını, hizipleri barındıran bir partinin bolşevik partisi olamayacağını ve düşmanlarını alt edemeyeceğini her zaman gözönünde bulundurdu ve bu konuda da ilkeli Marksist-Leninist bir hat izledi.

AEP, Titocuların, Kuruşçevcilerin, Maocuların hizipçi faaliyetleriyle amansızca mücadele etti. Maocu "Yüz çiçek açsın, yüz fikir yarışsın" safsatasını mahkum ederek yere çaldı. Hizipçileri saf dışı etmekten kaçınmadı ve bunun partiyi güçlendireceğini, partinin çelikten birliğini, Bolşevikleşmesini sağlayacağını dikkate aldı. Parti saflarında hiziplere izin vermenin düşmanı koynunda

Devamı sayfa 10'da

Proletaryanın enternasyonalist birliğine doğru

Modern revizyonizmin ihaneti tek tek ülkelerde büyük tahribat yaparken, uluslararası alanda da benzer sonuçlara yol açtı. Burjuva klüpleri olarak yozlaşan, proletaryanın sınıf partileri olmaktan çıkan eski komünist ve işçi partileri, iktidarda oldukları ülkelerde burjuva diktatörlüğünün aletleri haline gelirken, muhalefette oldukları ülkelerde de bu diktatörlük koşullarını kabullenen karşı-devrimci sosyal reform partileri haline geldiler. Onlar, ülke içinde tamamen burjuvazinin çıkarlarının savunucusu partilere dönüşmelerinin yanı sıra uluslararası alanda da çeşitli uluslardan proleterlerin birliğini bölüp baltalayan, ezilen ulus ve halklarının emperyalizmin boyunduruğu altında kalmalarını kabullenip meşrulaştıran ve hatta ulusal ve sosyal baskının esas uygulayıcıları olan partilere dönüştüler. Onlar, çeşitli "ulusal sosyalizm" türleri vaazederek, işçileri ulusal çitlerle birbirlerinden ayırmaya, onların ortak sınıfsal çıkarlarının üstünü küllemeye ve çeşitli ulusların proletaryasını "kendi" burjuvazilerinin peşine takmaya yöneldiler. Farklı ulusların burjuvazilerinin çıkarlarını temsil etme temelinde birbirleriyle dalaşan ve aralarında giderilmesi mümkün olmayan çelişmeler bulunan revizyonist partiler, aralarında ne tam bir birlik oluşturabildiler ne de bu birlik, enternasyonalist proletaryanın birliği olabilirdi.

REVİZYONİZMİN TAHRİBATI

Browder ve Titocu ihanetle başlayan, Togliatti ve Kruşçevle devam eden, Maocu revizyonizmin de iyici karmaşık hale getirdiği uluslararası komünist hareketi bölen revizyonist ihanet, pratikte olduğu gibi teorik olanda da proletaryanın enternasyonalist birliği ve dayanışmasının karşısında, ona düşman bir konumdadır. Kendi aralarında birbirlerini sapmacılıkla, enternasyonalizmden uzaklaşmakla suçlayan Yugoslav, "Euro Komünist", Sovyet, Çin vb. revizyonist partilerinden hiçbiri ne proleter ve ne de enternasyonalist bir teorik ve pratik bir temele sahip değillerdir. Birbirlerini eleştirirken Marksizm-Leninizmden ödünç aldıkları lafları sahtekarca kullanan bu partiler, öte yandan sıra işe geldi mi aynı ya da benzer şeyleri kendileri yapıyorlar; gerek ülke içinde gerekse ülke dışında proletarya ve ezilen halkların karşısında, onların mücadelelerinin bastırıcısı bir rol oynuyorlar. Sovyet revizyonistlerine göre, enternasyonalizm, kendi uşaklıklarını kabul etmek demektir. Bu temelde ister gerici ister faşist, ister reformcu olsun,onlar her türden yozluğu enternasyonalizm olarak lanse ediyor,sosyal-faşist partileri proletaryanın enternasyonalist partileri olarak gösteriyorlar. Çinli revizyonistlerin yaptıkları da farklı değildir. Kendi ülkelerinde ulusları ezen, Rusya'yı tekrar milletler hapishanesine döndüren Sovyet revizyonistleri, ezilen milletlerin hamisi pozunda dört bir yanda caka satarak, enternasyonalizm adına darbelerden işgallere kadar karşı-devrimci emellerini gerçekleştirmeye çalışıyorlar. "Üç dünyacı" Çinli revizyonistler, yine enternasyonalizm adına metropol ülkeler proletaryasına devrimi yasaklar ve onlara kendi burjuvazileriyle birlikte sözde Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı cephe oluşturmaları gerektiğini vaazederken, ezilen ulus ve halklara örneğin Şilili Pinoşe cellaflarının, Şah'ın vb. zulmünü methediyorlar. Sömürge sisteminin dağıldığını, artık sömürgeciliğe karşı mücadele diye bir meselenin kalmadığını, olsa olsa ekonomik bağımsızlığın –sosyal reformlar ve emperyalistlerin yardımlarıyla– gerçekleştirilmesi gerektiğini ileri süren "Euro Komünist"ler doğrudan burjuvazinin yolunu izliyor, ona akıl hocalığı yapmaya çalışıyorlar. Titoci revizyonizmin yaptığı, yine emperyalizme karşı ezilen uluslar ve halkların yolunu karartmak, dünya proletaryasını burjuvaziye karşı mücadeleden alıkoymak için burjuvazinin ajanı rolünü oynamaktır. Bunda sözde "bloksuzluk" teorisine dayanıyorlar.

Sovyet revizyonistleri, enternasyonalizm adına oldukça ilginç tezler de ileri sürmüşlerdir "Sınırlı egemenlik" doktrini olarak tanımladıkları biri en ilginçlerindendir. Sözde uluslararası proletarya diktatörlüğü, tek tek sosyalist ülkelerin tek bir sosyalist devlet çatısı altında birleşmeleri ve dünya proletarya diktatörlüğü amacının sahte bir propagandasını yaparak, onlar örneğin Çekoslovakya işgalini sosyalizmin sağlamlaştırılması hareketi olarak göstermeye çalışıyorlar. Halklara tankla topla saldırılmasının, Lenin'in Finlandiya'nın ayrı devlet olarak örgütlenip, Rusya'dan ayrılmasını onaylamamasına rağmen, kabullenmesiyle ne ilgisi olabilir? Leninist gönüllü birlik ve dayanışmayı, proletarya ve ezilen halkların kardeşleşmesini, zora dayanan birliğinin propagandasında malzeme olarak kullanmaya çalışan bu revizyonistler kimi aldatabilirler?

ENTERNASYONAL BİRLİK ZAFER KAZANACAKTIR

Modern revizyonist ihanet, kuşkusuz uluslararası komünist hareket içinde büyük tahribatlara yol açmasına karşın, alanı boş bulmadı. Arnavutluk Emek Partisi ve Brezilya Komünist Partisi gibi gerçek Marksist-Leninist partiler, ihanete boyun eğmediler ve başeğmez bir tutum aldılar. Çeşitli türleriyle modern revizyonizme karşı gelişen mücadele tek tek her ülkede yeni ve gerçek Marksist-Leninist partilerin ortaya çıkıp gelişmesine yol açtı. Bu partilerin gelişmesi için maddi şartlar şüphesiz ki vardı. Devrimci bir sınıf olarak proletarya var olmaya devam ediyordu ve onun tüm ülkelerde çıkarları ortaktı. Burjuvaziye ve modern revizyonizme karşı mücadele temelinde militan, mücadeleci, sosyal devrim partileri olarak kurulan ve kurulmaya devam eden gerçek Marksist-Leninist partiler, yine bu mücadele içinde birlik ve dayanışmalarını güçlendiriyorlar. Böyle bir mücadele enternasyonalist birlik ve dayanışmanın gerçekleştirilip, derinleştirilmesinin en temel koşuludur. Çıkarlarının özü ülkeden ülkeye farklılaşmayan proletarya, hiç şüphe yok ki tek bir uluslararası komünist harekete, tek bir çizgi izleyen birlik halinde davranan uluslararası bir harekete ihtiyaç gösterir. Ve günümüzde böyle bir hareket, çeşitli ülkelerin proletaryası arasında bir dayanışma ve bu ülkelerin gerçek Marksist-Leninist partileri arasında işbirliği, enternasyonalist birlik gelişmektedir. Bu birlik burjuvazi ve revizyonizme, her türden sapmaya karşı uzlaşmaz mücadele temelinde daha gelişecek ve ilerleyecektir. Bu, Bolşevik partisinin açtığı yolda ilerlemek, uluslararası proleter devrim için bütün ülkelerin proleterlerinin ve komünistlerinin güçlerini birleştirmek demektir. İkili ve çok taraflı görüşmeler ve ortak eylemler içinde gelişen enternasyonalist birlik, uluslararası burjuvazi ve her türden revizyonizme karşı zaferle ilerleyecek, şu veya bu biçimde ama mutlaka proletaryanın yıkılmaz enternasyonal birliği zafer kazanacaktır. Enternasyonal birliğin en ileri biçiminin ise tek bir dünya komünist partisi olduğu açıktır. Ve böyle bir partinin, Komünist Enternasyonal'in yeniden kurulmasının şartları günümüzde giderek gelişmektedir. Böyle bir örgüt, tüm dünya proletaryasının, bu arada Türkiye proletaryasının özlemini çektiği ve uğruna mücadele ettiği bir örgüttür.

Üçüncü Enternasyonal'in öğreti ve tecrübeleri, dünya proletaryasının yolunu aydınlatıyor.

Yaşasın enternasyonalist birlik ve dayanışma !

İSTANBUL'DA Bayrampaşa katliamı protesto edildi

SIKIYÖNETİM BİRLİKLERİ HALKA ATEŞ AÇTILAR

Çember daha da daraltılmalıdır

"MHP'li faşist çeteler, özellikle son günlerde İstanbul'un birçok yerinde halka ve devrimcilere saldırılarını artırdılar. Seçimlerle birlikte saldırılarına hız verdiler. Bayrampaşa'da bir kahveyi basarak 6 kişiyi kurşuna dizdiler; Çeliktepe'de, Gülbağ'da ve daha birçok yerde peşpeşe saldırıya geçtiler. Çeliktepe'de 12 yaşındaki bir çocuk katledildi. Gülbağ'da 4 kişi yaralandı.

Elbette MHP'li katillerin resmi faşist güçler desteğinde halka ve devrimcilere karşı yürüttüğü saldırılar, katliamlar yeni değildir. MHP'li faşistler bugüne kadar halkı baskı ve terörle sindirme yöntemiyle tutunmaya ve güçlenmeye çalıştılar. Ancak, işçi sınıfı ve emekçi kitleler, faşist çetelere boyun eğmedi. Proleter devrimciler ve devrimciler önderliğinde direndi.

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin anti-faşist mücadelesi sonucu bir çok yerden faşist katiller sökülüp atıldı. MHP'li cinayet çeteleri geniş ölçüde teşhir ve tecrit oldular. İstanbul'un birçok semti faşist çeteler için barınamayacakları bir yer haline geldi. Resmi ve sivil faşist çeteler, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin mücadelesini engelleyemedi. Sıkıyönetim zulmü, grev, boykot ve direnişleri önleyemedi. Halk boyun eğmedi.

İşte MHP'li katillerin son günlerde saldırılarını yoğunlaştırmalarının nedeni budur. Onlar, etraflarındaki tecrit çemberini kırmaya çalışıyorlar. Faşist elebaşıların demagojik propagandaları eşliğinde saldırılarını artırıyor ve bulundukları yerlerde, sıkıştıkları küçük birimlerde tutunmaya çalışıyorlar. Egemen sınıfların yeni bir faşist hükümet oluşturma yönündeki girişimi de katil çetelerini bu konuda cesaretlendiriyor.

Ama ne var ki, faşist çetelerin tecrit çemberini kırmak için çırpınmaları daha da kudurarak halka ve devrimcilere saldırılarını artırmaları, onları tecritten kurtarmayacaktır. Sivil ve resmi faşistlerin saldırı ve katliamları, yükselen anti-faşist mücadele karşısında boşa çıkmaya mahkumdur.

Bugün emekçi kitleler, her zamankinden daha fazla devrim alternatifine yönelmiştir. İşçi sınıfı ve halk kitleleri anti-faşist mücadeleye atılmakta ve devrimcilerle birleşmektedir. Bu durum İstanbul açısından daha da belirgindir. Sıkıyönetim zulmü, sivil ve resmi faşist terör, İstanbul işçilerini ve emekçilerini yıldıramamakta ve mücadeleden alıkoyamamaktadır. Kitlelerin anti-faşist mücadelesi yükselmekte ve faşist çeteler tecrit edilmekte, çembere alınmaktadır. Bugün görev, bu çemberin daha da daraltılmasıdır.

Çember daraltılmalıdır. Kitle mücadelesi yükseltilmeli, mevziler korunmalı ve geliştirilmeli, sağlam örgütlenmeler kitleler, faşizmin üzerine yürütülmelidir. Faşist çeteler barınacak yer bulamamalıdır.

30 Ekim günü 1000'in üzerinde devrimci ve emekçi proleter devrimciler önderliğinde yasa dışı bir gösteri düzenliyerek Bayrampaşa'daki MHP katliamını protesto etti.

Bilindiği gibi 27 Ekim günü MHP'li faşist cinayet çeteleri İstanbul Bayrampaşa Devrim Mahallesinde, devrimcilerin yoğun olarak oturdukları bir kahvehaneyi basarak, otomatik tüfeklerle kahvede oturanları kurşuna dizmiş, 6 emekçiyi katletmişlerdi. Faşist saldırı sırasında 6 emekçi de ağır biçimde yaralanmıştı.

Bayrampaşa katliamı semt halkının nefretiyle karşılandı. Proleter devrimciler yoğun bir propaganda faaliyeti yürüterek faşist cinayet çetelerini teşhir ettiler ve halkı faşist diktatörlüğe karşı mücadeleye çağırdılar. Teşhir faaliyeti yasadışı gösteriyle birleştirildi.

30 Ekim günü proleter devrimciler yasa dışı bir gösteriyle katliamın yapıldığı kahvenin önünde toplandılar. Polis saldırısına karşı canlı barikat oluşturuldu. "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "MİT, MHP, Kontrgerilla Dağıtılsın", "Yaşasın TDKP" sloganlarının haykırıldığı gösteriler sırasında bir proleter devrimci bir konuşma yaparak faşist katliamları teşhir etti.

Gösteri bittikten sonra jandarma ve polis birlikleri halka saldırıya geçti. Göstericilere ateş eden polis ve jandarma 60'ın üzerinde devrimciyi gözaltına aldı.

Bayrampaşalı emekçiler polis ve jandarma saldırısını nefretle karşıladılar. Birçok emekçi, devrimcileri evlerine alarak sıkıyönetim birliklerinin eline vermedi.

Bayrampaşalı emekçiler ve devrimciler, sivil ve resmi faşist katillerin saldırı ve baskılarına boyun eğmeyecektir. Proleter devrimciler önderliğinde yükseltiler anti-faşist mücadele sivil ve resmi faşistlerin saldırılarını boşa çıkaracaktır.

Bazı yörelerde seçim sonuçları

14 Ekim 1979 tarihinde yapılan Kısmi Senato ve Milletvekilliği Ara Seçimlerinde bazı yörelerde halk seçimlere ya hiç katılmamıştır, ya da katılma oranı Türkiye ortalamasının da çok altındadır. Bazı yörelerle ilgili elimize ulaşan bu sonuçların bir kısmını aşağıda yayınlıyoruz.

İSTANBUL:

- 1 MAYIS MAHALLESİ:

Seçmen Sayısı:	9 500
Kullanılan oy:	2 397
Seçime katılma oranı:	% 25

- KAYNARCA:
(Yol Üstü Bölgesi-3 Mahalle)

Seçmen sayısı:	4 530
Kullanılan oy:	1 550
Seçime katılma oranı:	% 34

- TOPSELVİLER:

Seçime katılma oranı:	% 40

- ÇAYIROVA–KARAAĞAÇ GECEKONDU BÖLGESİ
Seçimlere hiç kimse katılmadı. Seçmenlerin tümü seçimleri boykot etti. Halk seçim sandığını mahalleye koydurtmadı.

TOKAT:

- NİKSAR-KIZILDEREKÖYÜ
663 seçmenin hiçbirisi oy kullanmadı. Kızıldere köylüleri seçimleri boykot etti. Seçim için köye gönderilen sandıkları, köylüler boş geri gönderdiler.

İstanbul'da faşist saldırılar yoğunlaştı

MHP'li faşist cinayet çeteleri İstanbul'un birçok yerinden tecrit edildi. Bu faşist katil sürüsü tecrit çemberini kırmak için halka ve devrimcilere saldırılarını artırdı. Geçtiğimiz günlerde MHP'li faşistler birçok semtte devrimcilere ve halka saldırıya geçtiler.

Çeliktepe

Çeliktepe'de barınamayan ve halkın nefretiyle karşılaşan MHP'li faşsitler Çeliktepe'li emekçileri terörle yıldırmaya çalışıyorlar. Bu amaçla saldırılar düzenliyor, emekçileri katlediyorlar.

Geçtiğimiz günlerde MHP'li faşistler GMMYO mezunu Mehmet isimli faşistin yönlendiriciliğinde saldırıya geçerek 11 - 12 yaşlarındaki bir çocuğu katlettiler. Olaydan sonra polis ve jandarma halk üzerindeki terörünü artırdı. İki emekçi gözaltına alınarak tehdit edildi. Polis bu emekçileri "pılınızı pırtınızı toplayıp burdan gidin, yoksa burda oturamazsınız" şeklinde tehdit ederek MHP'li katillerle birlikte çalıştığını gösterdi.

Çeliktepe halkı sivil ve resmi faşistlerin baskılarına boyun eğmemekte MHP'li katilleri semtinde barındırmamaktadır.

Mecidiyeköy

MHP'li faşistler Mecidiyeköy-Gülbağ'daki bir kahveyi tarayarak 4 kişiyi yaraladılar.

Mecidiyeköy halkının devrimciler önderliğinde yürüttüğü mücadele sonucu Mecidiyeköy-Dere, Gülbağ, Esentepe ve Gayrettepe'de barınamaz hale gelen MHP'li katiller bu kez de Mecidiyeköy meydanında, POL-BİR binasında üslenmişlerdir ve buralardan halka saldırmaktadırlar.

Faşist saldırıdan sonra Halkın Kurtuluşu taraftarları çevrede yoğun bir propaganda faaliyeti yürüttüler. Faşist saldırıyı teşhir eden ve halkı mücadeleye çağıran bir bildiri geniş bir şekilde dağıtıldı.

Derbent

Derbent halkının faşist diktatörlüğe karşı yürüttüğü mücadele sonucu kurulan halk derneğinin başına çöreklenmiş bulunan TSİP'li, İGD'li, Özgürlük Yolu'cu sosyal-faşistler, dışardan getirttikleri taraftarlarıyla birlikte halka saldırıya geçtiler.

Derbent halkı arsa spekülatörlerine karşı mücadele ederek ve spekülatörlerin arsalarını işgal ederek Derbent Halk Derneği'ni kurmuştu. Ne varki sosyal-faşistler derneğin yönetimini gaspettiler ve spekülatörlüğe başladılar. Toprakları parselleyip sattılar.

Derbent'li emekçilerin sosyal-faşist spekülatörlere karşı mücadele etmesi üzerine sosyal-faşistler halka saldırıya geçtiler. Ev yapmak isteyen emekçilere ateş ederek halkı sindirmeye çalıştılar.

Derbent'li emekçiler sosyal-faşist çeteleri semtlerinden söküp atmaya kararlıdırlar.

PTT emekçileri "Sicil Değerlendirme Kurulu" seçimlerini boykot ettiler

PTT Emekçileri 17-26 Ekim tarihleri arasında yapılan 'Sicil Değerlendirme Kurulu' seçimlerini boykot ederek, GTSSH mücadelesini yükselttiler.

Yurtsever devrimci PTT'liler, Tüm PTT-Der'in sahte sicil değerlendirme kurullarına hayır çağrısını hayata geçirmek için yoğun bir faaliyet örgütlediler. İstanbul, Ankara, Adana vb. yerlerde pullama, duvar gazeteleri ve sözlü propaganda ile PTT emekçilerine bu seçimlerdeki sahtekarlığı anlattılar, gerçekleri açıkladılar. TÜM PTT DER'in konuyla ilgili bültenini yaygın bir şekilde dağıttılar. Yurtsever demokrat adaylarla tek tek görüşerek İstanbul Arla'da 1, Ankara'da 2 adayın, adaylığını geri çekmesini sağladılar.

Bu arada PTT idaresi, seçimleri boykot edenleri cezalandıracağını söyleyerek, emekçilere baskı yapmaya çalıştı. PTT emekçileri, idarenin tüm baskılarına göğüs gererek oyunları boşa çıkardılar.

Ankara Etüd Planlama Proje dairesinde ve Ankara-İstanbul şehirlerarası telefon santralinde çalışanlar tek bir oy bile kullanmayarak tümden seçimleri boykot ettiler. İstanbul Arla, Tahtakale, Ankara, Adana vb. birçok yerde idari baskılara rağmen seçimler boykot edildi. Bunun sonucunda İstanbul'da seçimler 15 gün sonraya ertelendi.

Sosyal faşistlerin yanı sıra DY, DS, KSD taraftarları da ilerici demokrat adayları desteklemek adına seçimlere katıldılar. Ancak yurtsever devrimcilerin propagandası sonucu pek çok DY, DS, KSD taraftarı Yurtsever Devrimci PTT'cilerle birlikte seçimleri boykot ettiler.

Sosyal-faşistler, Tüm PTT-DER'in prestijinden yararlanabilmek için, Politika gazetesinde Tüm PTT-Der'in seçimlere katılacağı yalanını yaydılar. Oysa Tüm PTT-Der Genel Merkezi yayınladığı bültenlerle, seçimleri boykot ettiğini açıklamış, bu açıklama gazetemizin 180 Sayısında yer almıştı.

"Sicil Değerlendirme Kurulunu" Aklayanlar

Sosyal-faşistler, memurları, Sicil Değerlendirme Kurulu seçimlerine katmak için, çağrı üzerine çağrı yapıyorlar. 20 Ekim tarihinde yaptıkları basın açıklamasında: "...Bugün anti-demokratik de olsa, yapılacak seçimlere ve oluşturulacak olan değerlendirme kurullarına ilerici demokrat memurların girmesi için çaba göstermek bizler için kaçınılmaz görevdir" diyorlar. Sicil yönetmeliğinin 18. maddesinin değiştirilmesi; 10 yıllık memur olmak ve 1 - 4. dereceler arasında bulunmak zorunluluğunun kaldırılmasıyla her şeyin düzeleceğini vaazediyorlar.

Bütün amaçları faşist diktatörlük kurumları içinde biraz daha fazla yer kapmak olan sosyal-faşistlerden başka bir tavır beklenemezdi zaten. Onlar memur mücadelesinin önüne dikilen bu gerici barikatı memurların gözünde aklamaya çalışıyorlar. İlerici ve demokrat memurları aday olmaya, bu düzeni savunmaya çağırıyorlar. Kendi günahlarına ortak etmeye çabalıyorlar. Onlar TÜM–DER, TÜS–DER gibi örgütlerin yönetimini gasbederek geniş memur kitlesine düzene boyun eğmeyi empoze ediyorlar. Mücadelenin önüne dikiliyorlar.

DY, DS ve KSD gibi gruplar da, revizyonizmin etkisiyle bu seçimlere katılıyorlar. "Kurulda dönen dolapları öğrenmek", "güç denemek", "faşistleri seçtirmemek" gerekçeleriyle boykot kırıcılığı yapıyorlar. Ancak birçok taraftarları Yurtsever Devrimci Memurlarla birlikte tavır alarak boykota katılmaktadır.

DY, DS ve KSD taraftarları, ellerini revizyonistlerden çekmelidirler. Sicil Kurulu seçimlerini boykot, memurların GTSSH mücadelesini yükseltmektedir. Yüzbinlerce memurun talebi de budur. Memur taleplerini savunmanın yolu da buradan geçmektedir.

Balçova'da eylem birliği

Balçovalı Halkın Kurtuluşu taraftarlarının eylem birliği önerisi üzerine Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarları, Balçova'da seçimi boykot çalışmalarını birlikte yürütme kararı aldılar. Kahve toplantıları, otobüslerde konuşmalar, duvar afişleri ve duvar gazeteleri birlikte yapıldı. Daha sonra bu çalışmalar yasadışı bir gösteriyle birleştirildi.

Seçimlerden sonra yapılan bir toplantıda eylem birliğinin uzun süreli ve kalıcı olması üzerine tartışıldı. Bu konuda olumlu adımlar atıldı.

İhbarcılar Yorükselim Mahallesine giremiyor

Maraş Yörükselim Mahallesi halkı TİKP'li sosyal-faşist muhbirleri mahallerine sokmuyor.

TİKP'li sosyal-faşistler, Yörükselim Mahallesinden hızla tecrit olmaktadırlar. Onların karşı-dvrimci olduklarını giderek daha iyi kavrayan mahalle halkı, TİKP'lileri mahallesine sokmuyor.

Geçtiğimiz günlerde mahallede gerici propaganda yapan iki TİKP'li mahalle halkı tarafından dövülerek mahalleden atıldı. TİKP'liler hemen polis arabalarına binerek kahve baskınlarına katıldılar ve birçok emekçi ve devrimciyi polise ihbar ettiler. Bunun üzerine ihbarcı sosyal-faşistler, birkaç kez daha dövüldü. Aydınlık adlı paçavra, olaydan sonra 6 devrimciyi, isimlerini vererek polise ihbar etti.

Yörükselim Mahallesi halkı, TİKP'li sosyal-faşist çetelerden hesap sormaya kararlıdır. İhbarcılık ve polis saldırıları TİKP'li hainlerin tecritini önleyemez.

"Sicil Değerlendirme Kurullarının" içyüzü

Reformist CHP hükümeti, memurlar üzerindeki faşist baskıya sözde demokrat bir kılıf geçirdi. 26 Temmuz 1979 tarih ve 16708 sayılı Resmi Gazetede yayınlanan yeni "Devlet Memurları Sicil Yönetmeliği"ne göre, memurlar, gizli sicillerini tutan kişileri kendileri seçecekler!

657 sayılı yasayla, işyeri, müdür ya da amiri her yıl sonunda memurlar hakkında gizli bir tezkiye doldurmakta, bu tezkiyeler atama, yükselme vb. için temel alınmaktadır. Bugüne dek, tezkiyeler temelinde tutulan siciller, iktidar partisi yandaşlarının korunmasına, yurtsever demokrat ve devrimci memurların kıyılmasına sürülmesine vb. hizmet etti. Memurlardan gizli olarak tutulan bu siciller, memurların düzene yönelik eylemlerini engelleme aracı olarak kullanılmaya çalışıldı.

CHP reformistlerinin memur sicilleri konusunda getirdiklerini söyledikleri "demokratiklik" ise şöyledir:

– Önceleri sadece bir müdür ya da amirin doldurduğu tezkiyeler, bundan böyle "Sicil Değerlendirme Kurulu"nda son şeklini alacak. Böylece kişisel sürtüşmeler yüzünden yapılan haksızlıklar önlenmiş olacak (!)

– Memurlar arasından saçilecek iki kişi, yeni oluşturulacak "Sicil Değerlendirme Kurulu"nda yer alacak !

– Memur temsilcisi seçilebilmek için 1 - 4. dereceler arasında olmak, 10 yıl memurlar yapmak gerekecek. (Bu şartlara sahip olanlar sadece amirler ve müdürlerdir. Yüzbinlerce memurun seçilme hakları yoktur; sadece müdür ve amirlerini seçme hakları vardır).

– Seçimle gelen memur temsilcilerinin kararı ne olursa olsun 1. ve 2. sicil amirlerinin not ortalaması, memur hakkında verilen kararda esastır. (Kurulda bulunan 1. ve 2. sicil amirleri idare tarafından atanmaktadır. 1. sicil amiri, kurumun atanmış en üst sicil amiridir. 2. sicil amiri, özlük işleri birim amiridir ve son söz bunlarındır. Yurtsever, demokrat ve devrimci memurlar seçimle bu kurulda yer almış olsalar bile, memur hakkında söz hakları göstermeliktir.)

Görüldüğü gibi, yeni yönetmelik faşist diktatörlüğü daha da sağlamlaştırmak için getirilmiş bir önlemdir. Önceleri bir tek amir tarafından emekçiler üzerinde oynanan oyunlar, bundan böyle birden fazla egemen sınıf temsilcisi tarafından oynanacaktır. Reformist CHP hükümetinin getirdiği tek değişiklik budur. Siciller, yine gizliliğini korumakta, yine memurların ensesinden sivil polislerin pençesi düşmemektedir.

REFORMİZM, EMEKÇİLERİN TALEPLERİNİ YOZLAŞTIRMAKTADIR

Egemen sınıflar, egemenliklerini sürdürebilmek için, anti-demokratik yasalarına ek olarak özel tüzük ve yönetmelikler de çıkarmaktadırlar. Yasaların yetmediği yerde, tüzük ve yönetmelikler onların imdadına yetişmektedir. Ancak bütün gerici yasa ve yönetmeliklere, kıyımlara, sürgünlere, açığa alınmalara, resmi ve sivil faşistler tarafından katledilmelerine karşın, memurların mücadelesi durmak bir yana, her geçen gün yükselmektedir. Memurlar, ekonomik ve siyasi taleplerinin çözümü için, proleter devrimcilerin önderliğinde verilen mücadeleye aktif bir şekilde katılmaktadırlar. Reformist ve revizyonist yöntemlerle tüm yozlaştırma ve pasifize etme çabalarına karşın memurlar "sıkıyönetim" sopası altında da mücadeleye atılmakta, demagojik propagandalara aldanmamaktadır.

İşte reformist CHP hükümeti başta olmak üzere bütün gericileri korkutan da budur. "Toplumsal Anlaşma", "sıkıyönetim", "Yeni baskı yasaları" vb. uygulamalarıyla başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm emekçilerin yükselen mücadelesini bastırmak için çeşitli önlemler alan CHP hükümeti, bu arada özel olarak memurlar üzerindeki baskıyı artırmayı da unutmadı. "Memurların kendi temsilcilerini kendilerinin seçmeleri" haklı talebi reformist yöntemlerle yozlaştırıldı.

Reformistler, yeni sicil yönetmelikleriyle memurlara "demokrasi" getirdiklerini, bundan böyle memurların kendi haklarında değerlendirme yapabileceklerini, kendi kendilerine not verip, kadrolarını yükseltebileceklerini, ezilmeden, kıyılmadan, sürgünden kurtulabileceklerinin propagandasını yapıyorlar. Revizyonistler başta olmak üzere, her türden gerici bu yönetmeliğin özüne değil, kendilerince uygun bulmadıkları şu veya bu maddesine karşı çıkıyor. Bu demokratikleştirme güldürüsünün şakşakçılığını yapıyor.

Yeni Memur Sicil Yönetmeliği, yüzbinlerce memurun yaşamına hiçbir yenilik getirmemiş, üstelik onların en önemli taleplerinden birisi olan "kendi temsilcilerini kendilerinin seçmesi", "sicil değerlendirme kurullarının dağıtılması, memurların fişlenmesinin durdurulması talebini yozlaştırmıştır.

"GİZLİ SİCİL SİSTEMİ VE SİCİL DEĞERLENDİRME KURULLARINI" BOYKOT İÇİN BÜTÜN MEMURLARI SEFERBER EDELİM

Egemen sınıflar memurların GTSSH mücedelesinden alabildiğine ürkmektedirler. 1976 yılından bu yana proleter devrimcilerin önderliğinde verilen GTSSH mücadelesi reformist ve revizyonist saptırmalara karşın giderek yükselmektedir. Egemen sınıflar, yeni sicil yönetmeliğiyle bir yandan bu mücadeleyi engellemeyi, diğer yandan bu mücadeleyi yürüten devrimcileri hedeflemektedir.

Bugün oluşturulmaya çalışılan "Sicil Değerlendirme Kurulları", faşist diktatörlüğün işyerlerimizdeki uzantılarıdırlar. Bu kurulda yer alacaklar da 1 - 4. dereceler arasında olmak ve 10 yıl memurluk yapmak" şartları da aranmasa bu kurulda ilerici demokrat memurlar da yer alsa, bu kurumun gericiliğini değiştirmez. Bu haliyle bile bu kurul, memurlar yararına hiçbir önlem getiremez.

Yüzbinlerce memurun üzerinde baskı ve sindirmenin, onları siyasi faaliyetlerin dışında tutmanın aracı olan gizli sicil sistemi kaldırılmalıdır. Çalışanların özlük işlerini yürüten kurumlar, hiçbir şarta bağlı olmadan doğrudan çalışanlar tarafından oluşturulmalıdır. Siciller gizli değil, açık olmalıdır. Her memur, sicilinde yazılı olanlardan haberdar edilmelidir.

Yurtsever Devrimci Memurlar, GTSSH mücadelesini, "gizli sicil sistemi" ve "sicil değerlendirme kurullarını" BOYKOT eylemleriyle birleştirelim. PTT emekçilerinin İstanbul, Ankara vb. yerlerde yürüttükleri örnek mücadeleleri, işyerlerimizde yaygınlaştıralım.

Kurulların oluşturulması seçimlerini, işyerlerimizde militan ve kitlevi bir şekilde boykot edelim; memur kitleleriyle birleşelim. Bu seçimlerde egemen sınıf sözcülerini, kendi aldatmacalarıyla baş başa bırakalım. Memurları seçimlere katmak için uygulanmak istenen baskıları boşa çıkaralım.

– Sahte Memur Temsilcisi Seçimlerine Hayır !
– Gizli Sicil Sistemine Hayır !
– GTSSH İçin İleri !

İzmir'de Kamil Sağır katledildi

İzmir'de halka ve devrimcilere saldıran İGD'li sosyal-faşistler 24 Ekim günü Kamil Sağır adlı proleter devrimci işçiyi katlettiler.

Rus uşağı TKP'nin vurucu gücü İGD'liler, 23 Ekim günü Eşrefpaşa Lisesi öğrencilerine saldırdılar. Ancak devrimcilerin önderliğinde geniş öğrenci kitlesi, sosyal-faşist saldırıyı püskürterek İGD'lileri dağıttı. Bunun üzerine İGD'li emperyalist ajanları, 24 Ekim günü silahlı güçleriyle birlikte lisenin önüne yığıldılar. Amaçları bir provokasyon ortamı yaratıp, devrimcileri katletmekti.

Nitekim, kısa bir süre sonra İGD'liler, pusuya yattılar. O sırada okulun önünden geçmekte olan Kamil Sağır adlı işçiyi kurşun yağmuruna tutarak katlettiler. Kamil Sağır'ın proleter devrimci hareketin taraftarı olduğunu biliyorlardı. O, proleter devrimci hareketin Marksist-Leninist çizgisine inanan, Yeşilyurt ve Bahçelievler'deki çalışmalara, Belediye işçilerinin direnişine ve inşaat işçilerinin örgütlenme çalışmalarına katılan bir proleter devrimci işçiydi ve İGD'li hainler onu bunun için katlettiler.

Kamil Sağır'ın katledilmesi üzerine proleter devrimciler, cenaze törenini anti-faşist bir gösteriye dönüştürmek için hazırlıklara giriştiler. Polis, cenazeyi vermek istemedi. Ancak devrimcilerin kararlılığı karşısında gerilemek zorunda kaldı ve cenaze alındı.

Toplu halde cenaze töreninin yapılacağı yere yürüyen devrimcilere Bornova İGD binasına üslenen İGD'liler saldırıya geçtiler. Ancak sosyal-faşistlerin saldırısı püskürtüldü. İGD'liler saldırıların üssü olarak Hatay, Bornova, Konak İGD binalarını ve Maden-İş binasını kullanmaktadırlar.

İGD'li faşistlerin saldırının püskürtülmesinden sonra yapılan cenaze törenini polis engellemeye çalıştı. Ancak bunu başaramadı. Tören bitiminden sonra bir kavşakta pusu kuran polis, halka ve devrimcilere ateş etmeye başladı. Yeşilyurt Mahallesi halkına azgınca saldıran polis, 123 devrimci ve emekçiyi gözaltına aldı.

İzmir halkı ve işçi sınıfı her saldırıda TKP'li, İGD'li sosyal-faşistlerin, faşist diktatörlüğün bir parçası olduğunu görmektedir. Kamil Sağır'ın katledilmesi ve onun cenazesine elbirliğiyle yapılan saldırılar, bunu bir kez daha gösterdi.

Proleter devrimciler sömürü ve zulüm düzenini amansız düşmanı oldukları için saldırılara uğramaktadırlar. Proleter devrimcilere saldıran İGD'liler TİKP'liler, Apocular vb. sömürü düzeninin savunucuları, egemen sınıfların uşaklarıdır. Onlar, işçi sınıfına ve halka düşmandırlar.

İşçi sınıfı, ezilen halk kitleleri ve devrimciler bu halk düşmanlarından hesap soracaktır.

Çekin elinizi

Baş.ta.sa.1'de

dırıyı protesto eden Günboğazlı emekçi kadınlar ve genç kızlara saldıran faşist teğmen kadınlara ve çocuklara dipçikli tekmeli saldırıya geçti. Faşist teğmen Pertek ve Elazığ'da yaralı arkadaşa doktor müdahalesini engelleyerek arkadaşın ölümünü sağlamaya çalıştı. O, iğrenç amacını daha köy baskını sırasında "bırakın bu komünist ölsün" diyerek açıkladı. Ağır yaralı olan ve devamlı yarası kanayan arkadaş hiçbir doktor müdahalesi yapılmadan Diyarbakır'a götürüldü.

Nazi bozuntusu faşistler, elebaşıları K.Evren'in daha önce birkaç kez tekrarlıyarak Dersim halkına ve devrimcilere tehditler savurduğu 1938 Dersim katliamını sık sık hatırlatarak halka gözdağı vermeye çalışıyorlar. Onlar hergün köylere seferler düzenleyerek terör estiriyorlar. Daha önce işgal ederek askeri bir kışla haline getirdikleri Öğretmen Lisesi'nden sonra şimdi de ortaokul ve liseyi işgal etmeye çalışıyorlar.

Dersim merkezinde faşist Albay Nazi subayları pozunda okullarda sınıflara girerek öğretmen ve öğrencileri denetliyor. "Öğrencilerin neyle uğraştıklarını bana söyleyin" diyerek öğretmenleri tehdit ediyor. Öğretmen Lisesi lojmanlarında kalan öğretmenleri gözaltına alarak "Türküm, doğruyum, çalışkanım, deyin sizi serbest bırakayım" Şeklindeki konuşmalarıyla öğretmenleri ırkçı, faşist asimilasyoncu eğitimin basit bir piyonu haline getirmeyi amaçlıyor.

Faşist diktatörlüğün militarist güçleri Dersim'in Sihenk Mahallesi'nde 600 dönümlük meraya el koyarak işgal ettiler. Amaçları burayı yeni saldırılarını yürütmek için takviye gelecek birliklere kışla yapmaktır. Sıkıyönetim albayı komutasındaki jandarma birlikleri hergün yarı çıplak bir biçimde mahelle aralarında gösteri yapmakta, halka, özellikle kadın ve çocuklara gözdağı vermeyi amaçlıyorlar. Sıkıyönetim birliklerinin denetimi altında süngü zoruyla bayram gösterileri provası yaptırılıyor.

SIKIYÖNETİM MİLİSLERİ TİKP VE APOCULAR:

Militarizmin birlikleri tam techizat Dersim'e saldırırken en büyük desteği TİKP sosyal-faşistlerinden ve Kürdistan'ın MHP'si Apocular'dan almaktadırlar. TİKP sosyal-faşistleri sıkıyönetim birliklerine, isim listeleri sunarak devrimcileri ve emekçileri ihbar etmektedir. Pertek'in Arpalı Köyü'nde Kör Kazım adlı TİKP'li muhbirin ihbarı sonucu köy halkından biri muhtar üç emekçi köylü karakola çekilerek günlerce işkence edildi.

Öte yandan Apocu faşistler bir taraftan halka ve proleter devrimcilere saldırırken öte yandan ihbarları ve provokasyonları ile sıkıyönetim birliklerinin yanında yer almaktadırlar. Bu faşist çetelerin yarattığı bir provokasyonu fırsat bilen sıkıyönetim birlikleri Pertek'in Ulupınar Köyü'nü basarak terör estirdiler. Birçok devrimci ve emekçi tutuklandı.

DERSİM SUSMAYACAK

Faşist diktatörlük militarist-faşist güçlerini Dersim'de ve Türkiye Kürdistanı'nın diğer illerinde yoğunlaştırarak Kürt halkının toprak ve özgürlük mücadelesini kana boğmaya çalışmaktadır. Saldırılar ve tehditler halka gözdağı vermek içindir. Kürdistan'ın diğer yerlerinde olduğu gibi Dersim'de de köyleri basarak, emekçileri ve devrimcileri kurşunlayarak mücadeleyi bastırmayı hedefliyorlar.

Faşist diktatörlük öteden beri boyun eğdiremediği Dersim halkını sıkıyönetimle "dize getirmeye" çalışmaktadır. Ancak dize gelecek olan faşist diktatörlüğün militarist güçleri olacaktır. Kürt halkının, onun bir parçası olan Dersim'in yoksul köylülerinin özgürlük mücadelesinin atişeni faşist diktatörlük söndüremeyecektir.

Mazgirt'in yiğit emekçileri, kadınları ve genç kızları, sıkıyönetim jandarmasını 5 Haziran'da dize getirdi. Pertek Günboğazı emekçileri bir devrimciyi yakalamaya çalışan jandarmaların eline kelepçeleri vererek onları geldikleri yere geri gönderdi.

Mazgirt'in Lazvan (Aslan Yurdu) köylüleri köylerini basmaya gelen sıkıyönetim birliklerini köylerine sokmadılar. Yüzlerce emekçi köylü "kahrolsun faşist diktatörlük", "jandarma zulmüne son", "sıkıyönetim de sökmeyecek" sloganları ile sıkıyönetim birliklerinin üzerine yürüdüler. Onları püskürterek inlerine geri yolladılar. Dersim halkı bu mücadele örneklerine yenilerini ekleyecektir.

Dersim halkının mücadelesi faşist saldırı ve terörle bastırılamayacaktır. Okulları işgal edilen, jandarma terörü altında ırkçı-faşist ve asimilasyoncu ideoloji ile eğitilmeye çalışılan yiğit Kürt gençliği süngülü tehditlere boyun eğmeyecektir.

Dersim halkı proleter devrimciler önderliğinde birleşerek ve mücadele ederek sıkıyönetim terörünü yere çalacaktır. Adana halkının Proleter Devrimci Hareket önderliğindeki mücadelesi bu konuda Dersim halkına cesaret vermektedir. Dersim'i ne faşist diktatörlüğün militarist güçleri, ne de onların Apocu ve TİKP'li uşakları susturamaz.

Saldırıların üstesinden gelmek

ri her alanda halka artan ölçüde saldırmaya yöneltiyor. Onlar bu zor durumdan kurtulmanın yolunu krizin yüklerini emekçi halkın sırtına yıkmada ve buna uygun bir politik ortam yaratmaya çalışmada aramalarından daha doğal bir şey olamaz, olmuyor. İşte faşist AP ve onun şefi Demirel halka yönelen yeni ekonomik ve politik saldırılarla, sömürünün yoğunlaştırılması ve siyasi hayatın daha da faşistleştirilmesine yönelik tedbirlerle, bu zor duruma "çare" olacak bir hükümet kurmak için hazırlanıyor.

Şimdilik AP'nin MHP ve MSP tarafından destekleneceği faşist bir hükümet kurulması yanlısı olan gericilik, sıkıyönetim zulmünün de daha ağırlaştırılmasıyla ekonomik ve siyasi istikrarı arayacak. Bulabilecek mi?

AP'NİN SALDIRI PLANI

Başbakan olarak atanan ve ilk temaslarını yapan faşist şef Demirel, dışardan kendisini destekleyecek diğer faşist partilerin de onayını alacak hükümet programı niteliğinde bir belge oluşturmaya çalışıyor. AP yetkili kurullarında üzerinde çalışılan ve basına sızdırılan bu belge, tam bir faşist saldırı planıdır. O, halka yönelen çok yönlü saldırı planıdır. Demagojik karakterden dahi oldukça yoksun olan açık bir saldırganlık belgesidir.

51 maddeden oluşan bu planda hangi tedbirler yer alıyor?

Plan, belli başlı iki başlık altında toplanabilecek tedbirler dizisinden oluşuyor. Ekonomik ve siyasi istikrarsızlığa karşı tedbirler.

Faşist AP, kuracağı hükümetin ekonomik çıkmaza çare olacağı iddiasındadır. Kurulacak hükümet, "yoklukları ortadan kaldıracak", "enflasyon ve fiyat artışlarını kontrol altına alacak" "duran fabrikaları harekete geçirecek", "üretimi harekete geçirecek"miş! Bunlar mümkün müdür? Bütün bunlar, Demirel'in propagandasını yapmaktan pek hoşlandığı ve tüm gericilerin değişik suçlular göstererek propaganda ettikleri gibi sadece CHP veya bir başka hükümetin izlediği [illegible] politika sonucu ortaya çık[illegible] ki, tüm bunlar, üretimin düşmesi, fabrikaların kapasitelerinin altında çalışması, yüksek fiyatlar, enflasyon, yokluklar, işsizlik vb. kapitalizmin kaçınılmaz sonuçlarıdır. Emperyalist metropollerden yansıyan ve geri bir ülke olan Türkiye'de ağırlığı daha fazla hissedilen kapitalizmin yol arkadaşı, günümüzde derinleşmeye devam eden krizin sonuçları ne AP'nin ne de bir başka hükümetin alacağı tedbirlerle giderilemez. Çeşitli hükümetlerin yapabilecekleri ve tüm gerici hükümetlerin yapmaya çalıştıkları buhranın yüklerini emekçi yığınların sırtına yıkmak, kompradorların ve toprak ağalarının buhrandan en az zarar görmesini sağlamaya çalışmaktır. Ecevit bunu yapmaya çabaladı, olmadı, yeterli başarıyı sağlayamadı. Önceden Demirel'de MC'lerle, bunu başaramamıştı. Şimdi başarabilecek mi? Ecevit'in faşist saldırganlıkla desteklenmiş reformcu yöntemleriyle gerçekleştiremediklerini Demirel faşist yöntemlerle gerçekleştirebilecek mi?

KİTLE MÜCADELESİ YÜKSELİYOR

Kitleler ekonomik buhranın yüklerinin kendi sırtlarına yıkılmasına giderek daha fazla karşı çıkıyor, mücadeleye atılıyorlar. İşçilerin ücret artışı ve diğer hak talepleri için mücadeleleri gerilemiyor, aksine giderek yükseliyor. Hem işçilerin mücadelesi, artık yalnızca ekonomik bir mücadele olmaktan çıkarak siyasi talepler etrafında da gelişme eğilimi kazanıyor. Köylülük durumdan hoşnutsuz. Yoksul köylüler toprak talebini yükseltirlerken, hayat pahalılığı, düşük taban fiyatları ve banka ve tefeci borçlarına karşı küçük üreticiler mücadelelerini yükseltiyorlar. Öğretmenler, memurlar, mühendisler yaşam şartlarının düzeltilmesi için bunun aracı olacak GTSSH için, giderek siyasi taleplerle mücadelelerini geliştiriyorlar. Öğrenciler, işçi ve köylü gençlik, esnaflar buhranın yüklerini taşımak istemiyorlar, siyasi faaliyete giderek daha çok katılma eğilimindeler.

reformcu demagojiyi iflas ettiren bu mücadele oldu. Ecevit ve CHP, kitleleri uyutarak mücadelelerini bastıramadı, krizin yüklerini emekçilerin sırtına yıkacak ortamı yeterince yaratamadı.

Şimdiyse AP, CHP'nin sıkıyönetim ilan ederek, faşist baskı yasaları çıkararak girmeye çalıştığı yolda ilerleyeceğini ilan ediyor. CHP'nin kısmen yürümeye çalıştığı bu yol saldırganlık ve hayatın daha da faşistleştirilmesi yoludur. İşte AP'nin 51 maddesinin ikinci bölümü bunun gerektirdiği tedbirlerden oluşuyor.

MÜCADELEYİ BASTIRMAK İÇİN ÖNGÖRÜLEN FAŞİST TEDBİRLER

"Devletin yeniden devlet haline getirilmesini sağlamak", "kanun ve nizam hakimiyetini sağlamak", "derneklerin gayeleri dışına çıkan faaliyetlerini icra tedbirleri ve yasal düzenlemelerle önlemek", "Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kurulması konusunda yasal girişimde bulunmak", "okulları okunur, fabrikaları çalışır hale getirmek" "komünizm tehlikesine karşı gerekli bütün tedbirleri almak ve mücadele etmek" vb. Bu tedbirler, bütünüyle hakim sınıfların istikrarı sağlamaya uygun politik ortamın yaratılmasına yönelik tedbirlerdir. Mücadeleye atılan kitlelerin mücadelelerinin ezilmesi, onların siyasi hayatın dışına itilmesi, hakim sınıflar için dikensiz gül bahçesi yaratılmasına yönelik tedbirlerdir. Devletin yer yer çalışamaz hale geldiğini kabul eden AP, bu şiddet aletini, halka karşı zorbalık ve diktatörlük aracı olan bu kurumun sağlamlaştırılması gerektiğini ileri sürüyor. Bu, militarizmin azgınlaştırılması, bürokrasinin yoğunlaştırılarak halkın daha çok köleleştirilmesi anlamına gerir. "Kanun, nizam hakimiyetini sağlamak", yer yer kitlelerin mücadelesiyle fiilen işlemez hale getirilen halka karşı kanunların, faşist zorbalığa başvurularak uygulanmaya çalışılması ve yeni faşist yasalarla takviye edilmesi demektir. Bu hakimiyeti sağlayacak araç olarak da ateş almayan eski silah DGM'leri kurmak demektir. Demirel, devlet kademelerindeki reformistlerin dahi temizleneceğini, yurtsever, demokrat memurların vb. tüm kademelerde görevlerine son verileceğini belirterek, tüm kurumlara faşist milislerin doldurulacağını da açıklıyor. Sözde bu yolla da devleti sağlamlaştıracak! "Komünizm tehlikesine karşı mücadele" dediği ise, sömürü ve baskının kaldırılmasına karşı mücadele, giderek komünist bir önderlik altında gelişmeye başlayan halkın ekonomik ve siyasi taleplerinin ayaklar altına alınması, komprador-feodal sömürü ve baskının yoğunlaştırılması için mücadeledir. Bu faşizmin tırmandırılması mücadelesidir. Çünkü, faşizme karşı en tutarlı ve kararlı mücadeleyi önerip, örgütleyenler komünistlerdir.

EMEKÇİLERİN ÇIKARLARI ÜZERİNE DEMAGOJİ İHMAL EDİLMİYOR

AP, ekonomik krizin yükünü halkın sırtına yıkmanın ve hayatı daha da faşistleştirmenin hesaplarını yaparken memurların, dul ve yetimlerin, kiracıların, işsizlerin, yokluk içinde kıvranan köylülerin, esnaf ve sanatkarların ve nihayet işçilerin bile, hayat şartlarının düzeltilmesi yolunda demagoji yapıyor. Sözde işçiler istedikleri sendikaya girme imkanı bulabileceklermiş! Sözde Doğu ve Güneydoğunun kalkınmasına ağırlık verilecekmiş! Peki bunlar, buhranın yüklerinin hakim sınıfların sırtına yıkılmasını gerektirmez mi? Tam da bunu gerektirir ve kitle mücadelesi de komünist bir önderlik altında buna yöneliyor. Ama faşist AP ve şefi Demirel ise, baştan hakim sınıfların ekonomik ve siyasi çıkarlarını gerçekleştirmek için yola çıktığını açıklıyor. Emekçilerin çıkarları doğrultusunda yıkılması gerekirken, o devletin sağlamlaştırılmasından, "teşebbüs serbestisi" dediği tekelci sömürgenliğin yolunun açılmasından söz ediyor. Bu ikisi bir arada bulunamaz. AP'nin emekçilerin hayat şartlarının düzeltilmesiyle ilgili olarak öne sürdükleri bütünüyle sahtekarlıktır. "Siyasi ve ekonomik bakımdan dışarıya güven verilerek", "AET, IMF ve NETO dahil hür dünya ile ülkemiz ilişkilerinde tereddütleri giderip" daha sıkı bağımlılık ilişkileri geliştirerek emekçilerin çıkarlarından bahsedilemez. Emekçilerin çıkarı bu ilişkilerin koparılmasındadır. Onların hayat şartları bu ilişkiler temelinde var olan tekelci kapitalizm ve onun yanyana yaşadığı feodalizm temelinde bozulmaktadır. Tekelci kapitalizme ve feodalizme, faşizme ve bunların destekçisi emperyalizme yönelmeden emekçi kitlelerin ne kurtuluşları ne de hayat şartlarında düzelme gerçekleştirilebilir.

SALDIRI PLANLARI SÖKMEYECEK

AP'nin ve genel olarak faşizmin demagojisi tutmayacağı gibi, onların saldırgan planları da sökmeyecektir. Reformistler ve revizyonistler, faşizmin işini kolaylaştırmak üzere korku ve pasifizm yaymaya çalışıyorlar. Yılgınlık ve teslimiyet geliştirmeye uğraşıyorlar. Bunları da yere çalarak faşizme ve hakim sınıfların ekonomik alandaki saldırılarına karşı mücadeleyi reformizme ve revizyonizme

Baş.ta.sa.1'de

karşı mücadeleyle birleştirerek, kitlelerin yükselen mücadelesini geliştirerek saldırganlığın üstesinden gelinebilir. Bunun için koşullar elverişlidir. Birincisi kitle mücadelesi yükselmektedir, bu başarının maddi temelidir. İkincisi proleter devrimci hareket güçlenmekte, her alanda açık ve berrak bir örgütlenme ve eylem çizgisi ortaya koymakta, devrimci demokratlarla birleşerek güçlü bir anti-faşist alternatif yaratmaya yönelmektedir; bunlar da başarının subjektif temelleridir.

MÜCADELEDE HİÇBİR ENGEL TANIMAYAN KİTLE ÖRGÜTLERİNDE ÖRGÜTLENELİM

Halkımız 12 Mart faşizmine, MC'lere boyun eğmedi, CHP reformizmine aldanmadığını ortaya koydu. Ne sıkıyönetimler söktü, ne de DGM'ler, bugün ise mücadele daha ileri boyutlara ulaşmış bulunuyor. Faşist saldırganlığa karşı, proleter devrimci hareketin ülkemizin içinde bulunduğu durumu daha önceden tespit ederek buna uygun olarak ortaya koyduğu örgüt tipleri yaratılmış durumdadır ve gelişmektedir. Bunlar DSM gibi hakim sınıfların ve onların faşist-feodal devletinin yasaklamalarını tanımayan, kendilerini yasal sınırlar içine hapsetmeyen kitle örgütleridir. Düzeni savunan, onun sınırları içine hapsolan örgütlerle hakim sınıfların ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı, faşizme karşı mücadele edilemez. Öğretmenler, memurlar, mühendisler, öğrenciler. önceden kurulmuş ve deney kazanmış yurtsever devrimci kitle örgütleri içinde örgütlenerek haklarını savunabilir ve mücadeleyle kazandıkları haklarını korudukları gibi yenilerini kazanabilir, faşizmin geriletilmesi ve yok edilmesi mücadelesine aktif olarak katılabilirler. Köylüler köylü birlikleri içinde örgütlenmelidirler. Sınıf sendikası DSM, Yurtsever Devrimci kitle örgütleri, birlikler, bunlar, mücadele etme yeteneğinde örgütlerdir. Çünkü, kitle örgütleridirler; çünkü, kendilerini faşist-feodal yasalarla sınırlandırmıyorlar, aksine bu yasalara ve onların temeli komprador-feodal bağımlılık ilişkilerine karşı, bunları ortadan kaldırmak için mücadele örgütleridirler; çünkü, bu örgütler doğru bir program, eylem çizgisine ve proleter devrimci önderliğe sahiptirler.

Bu örgütler halkın örgütleridir, mücadele merkezleridir; safları, tüm devrimci ve demokratlara, tüm gruplardan yurtseverlere, kendi mesleki çıkarlarını savunmak isteyen herkese açıktır. Bu örgütler Halk Cephesi'nin dayanakları olacaktır.

Okuyucularımıza

Gazetemizin matbaada baskısının yapıldığı günün Kurban Bayramı'na rastlamasından dolayı HALKIN KURTULUŞU okuyucularının eline iki günlük bir gecikmeyle geçmektedir.

Ayrıca gazetemizin 180. sayısının 8.sayfasında yer alan tablonun üçüncü sütunundaki oranlar 1979'a göre değil 1977 yılına göredir. Bir dizgi hatası sonucu bu rakam 1977 olarak değil, 1979 olarak çıkmıştır.

Okuyucularımıza duyururuz.

İşkenceler

da, İzmir'de, Diyarbakır'da, Mardin'de, Batman'da, Kars'ta ve Türkiye'nin diğer yerlerinde CIA ve SAVAK işkencehanelerinde öğrendikleri tüm metodları devrimciler üzerinde denemekte, devrimcileri, sömürü ve soyguna karşı olan işçi ve emekçileri işkenceye çekmektedirler.

Diktatörlüğün militarist güçlerinin devrimci ve emekçilere yaptığı işkenceler son günlerde giderek yoğunlaştırıldı. Egemen sınıflar, proleter devrimcilerin seçimleri boykot çağrısı ve bu doğrultuda yürüttüğü mücadeleden dolayı telaşa kapıldılar. Korkularının artmasına paralel olarak baskı, terör ve işkencelerini de artırdılar. Devrimcileri, işkence ederek mücadeleyi durduracaklarını hesaplayarak işkencelere ağırlık verdiler. 11 Ekim'de TDKP–İÖ önderliğinde Ankara'da gerçekleştirilen yasa dışı seçimleri boykot gösterisine saldıran askeri birliklerin göz altına aldığı devrimciler hâlâ işkence merkezlerinde tutulmaktadır. Gözaltına alınanlardan mühendis Atilla Akdeniz 15 günlük ağır işkence sonucu sakat bırakıldı.

Elazığ'da 1800 Evler işkencehanesi sıkıyönetim ilanından bu yana onlarca proleter devrimci ve devrimci-demokratın işkence edildiği bir yerdir. Dersim'de yolda yürürken sıkıyönetimce yakalanıp Elazığ'a gönderilen bir devrimciye burada işkenceci cellatlar tam 32 gün işkence yaptılar. Sayısız örnekten bu bir tanesi bile egemen sınıfların ve onların kan içici cellatlarının ne yaptıklarını göstermesi bakımından yeterlidir. Erzincan'da 3. Ordu ve MİT Merkezinde devrimcilere sürekli işkence yapılmaktadır. Mardin, Urfa, Batman ve Diyarbakır'da yoksul Kürt köylüleri günlerce işkence odalarında tutulmakta, zulüm görmektedir. Ankara'da anti-faşist bir muhtarın işkence edilerek katledildiği hatırlardadır.

Devrimciler ve emekçiler işkencelerde, zindanlarda, baskınlarda katledilirken, bütün halk düşmanları sıkıyönetimin, işçi, emekçi ve devrimcilere yönelmiş, bu süngü ve kurşun zulmünün "demokratikliğini" hâlâ dillerinden düşürmemektedirler. Onlar, bunu elbette yapacaklardır. Çünkü onlar sömürü ve zulüm düzeninin temsilci ve savunucularıdır.

Ecevitler, Demireller, Türkeş-

Baş.ta.sa.1'de

ler işkencelere karşı değildirler, olamazlar. Onların bütün demagojileri halkı aldatmayı amaçlamaktadır. Türkeş gibi ipliği pazara çıkan bir halk düşmanının işkencelerden yakınması bir sahtekarlıktır. Onun direktifiyle faşist katil çeteleri her gün devrimcilere ve emekçilere saldırmakta, işkence yapmaktadır. Türkeş'in demagojik propagandası ise Ecevit hükümetini yıpratmak ve halk kitlelerini aldatmak içindir.

Milyonlarca işçi ve emekçinin mücadelesini işkence ve katliamlarla durdurmayı hedefleyen diktatörlüğün bütün saldırıları onu yıkılmaktan kurtaramayacaktır. Egemen sınıfların bütün uşaklarının demagojisi iflas etmeye mahkumdur. Milyonlarca işçi ve emekçi, egemen sınıflardan ve uşaklarından döktüğü kanların hesabını soracaktır. İşkenceci cellatların sonu faşist Şah diktatörlüğünün işkencecilerinin sonu olacaktır. Halkımız bunun için mücadele etmekte, buna hazırlanmaktadır. İşkencehanelerde katledilen devrimcilerin adı milyonlarca emekçinin kalbine gömülüdür. Hesap tutulmaktadır ve sorulacaktır.

AEP 38

beslemek olduğunu vurguladı.

Titocu, Maocu revizyonistler AEP içinde hizipler örgütleyerek AEP'i yıpratmaya, çökertmeye çalıştılar. Ama AEP hizipçilerin kafasını ezmede tereddüt etmedi. Troçkist Sadık Premte'ler, Titocu Koçi Çoçe'ler, Maocu Bekir Balluku'lar ve diğerleri saf dışı edilerek, etkisizleştirilerek kafaları ezildi. AEP her zaman Marksizm-Leninizmi savundu, bu temelde partiyi bolşevikleştirdi. Partide çelikten birlik sağlanmadan hiçbir başarının garanti edilemeyeceğini savundu.

SOSYALİZMİN AYDINLIK KALESİ: ARNAVUTLUK

Arnavutluk halkı başında Enver Hoca yoldaş bulunan AEP önderliğinde yüzyılların karanlığından, geriliğinden sıyrılarak, bugünün sosyalist Arnavutluk'una kavuştu. Elbette bu kolay olmadı ve her dönemde büyük tehlikeler ve güçlüklerle karşılaşıldı. Ne var ki hiçbir zorluk AEP'i yolundan alıkoymadı. Bugün AEP önderliğindeki Arnavutluk; sosyalist inşanın güvenle gerçekleştirildiği, halkın yarınına güvenle baktığı, sömürü ve zulmün kökünün kazındığı, gerçek demokrasinin hayat bulduğu sosyalizmin aydınlık bir kalesidir. Arnavutluk halkı bugünkü mutluluğunu kelime uygunsa AEP'e O'nun sarsılmaz komünist önderliğine, çelikten birliğine ve bolşevikliğine borçludur.

AEP'in kuruluşundan bu yana 38 yıl geçti. Bu 38 yıl AEP için ve dünya proletaryası ve halkları için başarılarla doludur. AEP, 38 yıl boyunca, dünya proletaryasına ve komünist hareketine paha biçilmez bir deney birikimiyle günümüze ulaştı. Bugün Arnavutluk'ta sosyalist inşaya, yüce komünizm davasına önderlik ediyor. AEP'in tarihi devrimin çözülmek üzere ele alındığı günümüz dünyasında, bolşevik ilkelerle donanmış, bolşevik bir partinin bütün olumlu özelliklerini bağrında toplamış bir komünist partisinin, komünizm davası uğruna verilen mücadelenin karmaşık yollarında nasıl yolunu şaşırmadan ve sarsılmadan ilerlediğini, işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine önderlik ederek zaferden zafere kavuşturduğunu anlatmaktadır, onun aynasıdır.

Baş.ta.sa.8'de

AEP'in ve sosyalist Arnavutluk'un 38 yıllık deney ve kazanımları bütün gerçek komünistler için hazinedir. Bugün işçi sınıfını ve emekçi kitleleri sömürü ve zulümden kurtarmak, geniş halk yığınlarını parti öndirliğinde seferber ederek, halkın topyekün silahlı ayaklanmasıyla eski devlet mekanizmasını parçalayarak, yerine işçi ve köylülerin yeni devrimci demokratik diktatörlüğünü kurmak ve kesintisiz olarak sosyalizme yürümek, sınıfsız ve sömürüsüz bir toplumu gerçekleştirmek için, yüce komünizm davası için mücadele eden biz komünistler AEP tarihinden öğrenmeliyiz. AEP deneyi göstermiştir ki, zafere ulaşmak isteyen her komünist, partinin çelikten birliğini gözbebeği gibi korumak zorundadır. Bolşevik ve çelikten birliğe sahip bir parti olmadan zafer mümkün değildir. Parti önderliği olmadan zafer mümkün değildir. Marksizm-Leninizm'de sebat edilmeden ve her ne pahasına olursa olsun Marksizm-Leninizm savunulmadan zafer mümkün değildir.

Seçim sonuçları

● KURTULUŞ'UN SEÇİMLERE YAKLAŞMA TARZI

KURTULUŞ ise hep Türkiye'deki siyasal rejimi burjuva demokrasisi olarak görmüştür ve seçimlere burjuva demokrasisi varmışcasına yaklaşmıştır. Toprak ağaları hangi partiye gidiyorsa, oyların da o partiye gittiği; feodal kişisel bağımlılık ilişkilerinin oldukça güçlü olduğu, feodalizmin çözüldüğü yerde faşizmin kişisel bağımlılık ilişkilerini kurarak kitleleri baskı altına aldığı bir ülkede Kurtuluş, seçimlerde oy kullanıp kullanmamasına göre kitlelerin politikleşmesini tespit etmeye çalışıyor. Kurtuluş'un Türkiye'de demokrasinin olmadığını söylemesi, demokrasi ve seçim meselesine yaklaşımı ile daha net bir şekilde ortaya çıkıyor.

Kurtuluş, Türkiye'nin sosyo-politik yapısını doğru tahlil etmediği için faşist diktatörlüğün demokrasi oyununa bütün gücüyle katılıyor. Ve faşist diktatörlüğün demokrasi diye ortaya attığı ne varsa ona sahip çıkıyor. Tüm sözde tahlillerini bunun üzerine oturtuyor.

1979 seçim sonuçlarını faşist diktatörlük, daha fazla hile ve sahtekarlıklarla ve daha da başka bir şekilde gösterseydi, faşist diktatörlüğe inanıp, ortaya sürülen seçim rakamlarının doğru olduğuna mı inanacaktık? Örneğin, faşist devlet her türlü hileye başvurarak seçime katılmanın ve seçime katılma oranının 1977 seçimlerine göre yüksek olduğunu ilan etseydi buna göre seçimleri boykot taktiğinin yanlış olduğuna ve kitlelerin seçimlere coşkulu bir şekilde katıldığına inanacak mıydık?

Devrimciler, her zaman faşist devletin ilan ettiği seçim sonuçlarına göre, kitlelerin seçimleri boykot edip etmediğini saptamaya kalkışmaz, bu söylediklerimizin tersi olsaydı dünyanın birçok yerinde, askeri faşist diktatörlüğün bulunduğu (örneğin Latin Amerika ülkelerinde, Mısır, Filipin, Güney Kore, cunta döneminde Yunanistan, Şah döneminde İran'da olduğu gibi) ülkelerde yapılan ve seçime katılma oranının yüksek olduğunu gösteren seçim sonuçlarının doğru olduğuna inanmamız mı gerekir? Bu ülkelerde kitlelerde politikleşmenin ne kadar üst düzeyde olduğunu söylememiz mi gerekir?

● GİTTİĞİNİZ YOLU TERKEDİN

KURTULUŞÇULARA şunu söylüyoruz: Ne yaparsanız yapın, seçimler boykot edilerek kitle mücadelesini yükseltmeyi esas alan siyasi taktiklerin başarıya ulaştığını gizleyemezsiniz. Seçim döneminde kitle eylemlerinin ve gericiliğe karşı demokrasi mücadelesinin geliştiğini hiç kimse gözardı edemeyecektir. Bunlar ortada duruyor. Seçimleri boykot taktiğinin reformizme darbe vurduğunu, ama bunun faşist partilerin işine yaramadığını, reformist CHP'ye verilmeyen oyların faşist partilere gitmediğini CHP reformistleri başta olmak üzere -tabii ki Kurtuluşçuların dışında- herkes kabul ediyor.

Ve yine seçim sonuçları reformizmin iflası karşısında faşist demagojinin kitleler üzerinde etkisinin çok az olduğunu gösteriyor. Kitlelerin, reformizmin iflası karşısında faşist demagojiye kanarak güçlü bir şekilde faşistlere meyletmedikleri somut bir gerçek olarak ortaya çıkıyor.

Oysa birçok ülkede, kapitalizmin derinleşen kriziyle reformizmin iflas etmesi, faşizmin güçlenmesinin uygun zeminini yarattığı bir gerçektir. Kitlelerin mücadelesinin yükselmesine, siyasi ve ekonomik krizin derinleşmesine rağmen, faşizm demagoji ile ve de kapitalizme karşı pozlara bürünerek kitleleri aldatıp etrafında toplayabilir. Bu durum, devrimin gelişmesinin maddi şartlarının olgunlaşmadığını veya olmadığını göstermez. Krize ve yükselen kitle mücadelesine rağmen faşizm güçlenebiliyorsa, bunun nedeni devrimin subjektif unsurlarının çok zayıf olmasıdır ve kitlelere doğru devrimci kurtuluş yolunun gösterilmemesidir.

Reformizmin iflasıyla birlikte 1979 Türkiye'sinde kitlelerin CHP reformizminden kopmasına rağmen

Baş.ta.sa.12'de

faşist partilere yönelmemesinin nedeni, halkın faşist partilerin gerçek yüzünü şimdiye kadar oldukça kavrayabilmiş olmasıdır. Kitleler, reformistlerden koparak, faşistlere yönelmiyorsa bunun nedeni faşist partilerin de hükümet etmiş olmasıdır. Fakat, henüz bu kitlelerin büyük bir çoğunluğu devrimci siyasetlerin etrafında da toplanmış değildir. Ne var ki, kitlelerin yükselen mücadelesinin şartlarında bu kitleler oldukça devrimci propagandaya açıktır. Devrimci hareketlere meyletme eğilimini taşımaktadırlar. Genellikle de ekonomik ve siyasi kriz karşısında da şimdilik arayış içersindedirler.

Kurtuluş, ne yaparsa yapsın devrimin gelişimini, kitlelerin devrimcileştiğini gözardı edemez ve edemeyecektir.

Kurtuluş'un yapmış olduğu sözde seçim tahlillerinden anlaşıldığı gibi, Kurtuluşun oportünist şefleri bundan sonra kitle mücadelesini söndürmeyi esas amaçları haline getirecekler. Biz şimdiden Kurtuluşçuları bu yoldan geri dönmeye çağırıyoruz. Bu şekilde hareket ederlerse daha açık devrime zarar veren siyasi tavır alacaklarını belirtelim.

Kurtuluşçulara, kendi kendilerini aldatmaktan, Marksizmin 'ulemaları' pozlarında ortada dolaşmaktan vazgeçin, doğru devrimci bir platformda devrimcilerle birleşmeyi esas alın diyoruz.

Kitaplar... Kitaplar... Kitaplar...

yıldız yayınevi

Enver Hoca

ÇİN ÜZERİNE DÜŞÜNCELER I BİRİNCİ KİTAP

ENVER HOCA

ÇİN ÜZERİNE DÜŞÜNCELER

ENVER HOCA'NIN SİYASAL GÜNLÜĞÜNDEN ÇİN ÜZERİNE NOTLARI İÇEREN "ÇİN ÜZERİNE DÜŞÜNCELER"İN 1.CİLDİNİN 1.KİTABI YILDIZ YAYINEVİ TARAFINDAN YAYINLANDI. 384 SAYFA OLAN KİTAP 1962 İLE 1967 SONU ARASINDAKİ OLAYLARI İÇERİYOR. (KİTABIN ÖNSÖZÜNDE BELİRTİLDİĞİNE GÖRE KİTABIN ORİJİNALİNİN KALIN OLMASI NEDENİYLE, 1.CİLT –8 NENTORİ YAYINEVİNİN ONAYIYLA– TÜRKÇE'DE 2 KİTAP HALİNDE BASILIYOR.)

Tiran Radyosu'nun İkinci Türkçe yayını Enver Hoca yoldaşın "Çin Üzerine Düşünceler" kitabının 2.Cildinden bölümler yayınlamaktadır.

Bu büyük öneme sahip kitabın bölümlerinin yayın saatleri şöyledir:

Saat	Kısa Dalga	Orta dalga
22 – 22.3o	41 m ve 50 m	–
01 – 01.3o	31 m ve 49 m	–
06 – 06.3o	41 m	247 m

"Çin Üzerine Düşünceler" bir kez daha Arnavutluk Emek Partisi'nin ve Enver Hoca Yoldaşın ilkeli Marksist-Leninist tutumunu ve modern revizyonizme karşı uzlaşmaz mücadelesini kanıtlayan bir kitap. Kitap günü gününe tutulmuş notlarla, 1962 ile 1967 arasında Çin'de ve ÇKP'de olan bitenleri, ÇKP'nin sürekli kaypak ve oportünist tutumunun giderek derinleşmesini canlı bir tarih kitabı gibi aktarıyor.

1978 yılı başında Arnavutluk Emek Partisi içinde dağıtılan kitap, Enver Hoca'nın "Emperyalizm ve Devrim" adlı kitabının bir devamı niteliğinde, onunla bir bütünlük içinde. Kitap, Çin'deki olayların gelişimini yeteri kadar ve somut olarak bilmeyen birçok devrimciye ve demokrata Enver Hoca'nın ÇKP ve revizyonist Mao Zedung düşüncesine ilişkin tahlillerinin tarihsel olaylara dayandığını çok berrak bir biçimde açıklıyor.

KİTABIN İÇERİĞİ VE ÖNEMİ

Kitap başlıca şu konuları içeriyor: AEP'in modern revizyonizme özellikle de Sovyet revizyonizmine ve ÇKP'nin kaypak, uzlaşmacı tutumuna karşı kararlı mücadelesi, Çin'de revizyonizmin güçlenmesi, Mao'nun ve Mao Zedung Düşüncesinin bunda rolü, sözde "Kültür Devrimi"nin aslında ne olduğu, ÇKP'nin proleter enternasyonalizmine ve Stalin'e karşı tutumu, Çin'in emperyalizmle uzlaşması vb.

Kitabın önemi yalnızca canlı bir tarih kitabı olmasında yatmıyor. Kitabı okudukça Enver Hoca yoklaşın sağlam, ileriyi gören bir bakışla olayları nasıl gün begün yorumlayarak, hatta çoğu kez tahminler yürüterek olayların temelindeki nedenleri ortaya çıkardığını görebiliriz. Enver Hoca, okuyucuya, Çin'in bugünkü gerici, emperyalist siyasete ve konuma nasıl, neden ve nereden geldiğini tartışılmaz bir biçimde açıklıyor.

Enver Hoca yoldaş gördüğü ve bulduğu tüm somut olaylara dayanarak, bir tanesini bile atlamadan, ÇKP'nin tutumunu tahlil ediyor. tüm tahlillerinde ve eleştirilerinde tavizsiz bir biçimde Marksist-Leninist ilkeleri savunuyor. Her somut olayda ÇKP'nin takındığı olumlu tutumları da sıralıyor. Buradan hareketle ÇKP'nin, ancak Marksist-Leninist ilkelere dayanır ve savunursa revizyonizmi altedeceğini, revizyonizmden kurtulacağını söylüyor. AEP'nin ve Enver Hoca'nın ÇKP'nin revizyonizmden kurtulması için elinden gelen her çabayı sarfettiği bir kez daha kanıtlanıyor.

Ancak AEP'in ÇKP'yi kazanmak için sarfettiği tüm çabalara karşın, ÇKP oportünist çizgisini derinleştirdi ve bugün sosyal-faşist bir partiye Çin de hegemonya peşinde koşan sosyal emperyalist bir ülkeye dönüştü.

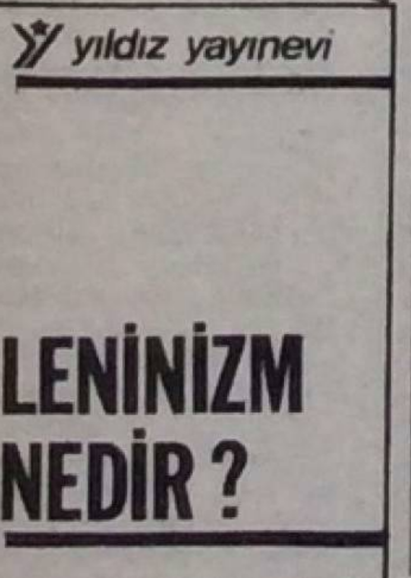
TÜM DEVRİMCİLERİN OKUMASI VE KAVRAMASI GEREKEN BİR KİTAP

"Çin Üzerine Düşünceler" yalnızca ÇKP'nin ve revizyonist Mao Zedung Düşüncesinin niteliğini ve gelişimini kavramak için değil, Marksizm-Leninizmi kavramak için de okunması ve sürekli incelenmesi gereken bir kitap. Bize Marksizm-Leninizmi her türden sapmaya ve uzlaşmaya karşı nasıl titiz ve kararlı bir biçimde savunmamız gerektiğini somut olaylar temelinde öğreten bir kitap.

GENEL DAĞITIM YURT-DA

Şeftali Sokak No: 10/4 Sultanahmet/İstanbul

Tarihte bu hafta

11 Kasım

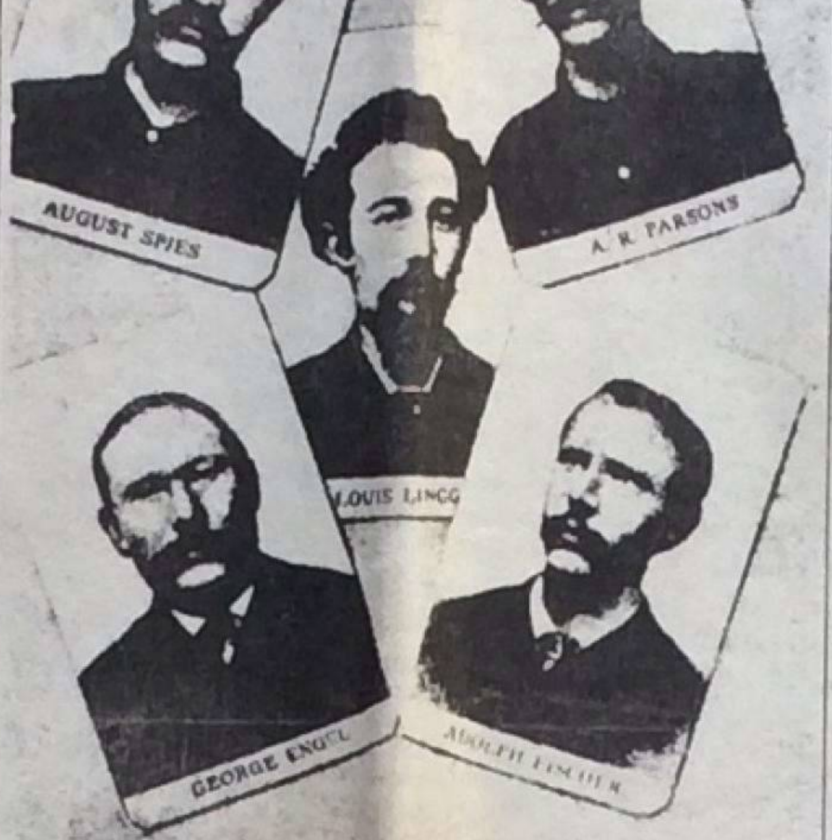
1887 Şikago direnişinin şehitleri ölümsüzdür

"ÖYLE BİR ZAMAN GELECEK Kİ, BİZİM SUSKUNLUĞUMUZ SİZİN BUGÜN İPE ÇEKTİĞİNİZ SESLERDEN DAHA GÜÇLÜ OLACAKTIR"

19. yüzyılın ikinci yarısını tüm dünyada örgütlü proletaryanın burjuvazinin baskı ve sömürüsüne karşı büyük mücadeleleri tanımlıyor. Burjuvaziyle proletarya arasındaki sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi, işçi kitlelerinin yüzbinler halinde mücadeleye atılmasına neden oldu.

Tüm dünyada olduğu gibi Amerika'da da işçi sınıfı insafsızca sömürülüyor, günde 14-15 saat çalışmak zorunda kalıyordu. Amerikan işçi sınıfı, ücretlerin düşürülmesini engellemek, çalışma koşullarını düzeltmek için Amerikan burjuvazisine karşı baş kaldırdı. Amerikan burjuvazisi gelişen işçi hareketini bastırabilmek için her yola başvurdu. Polis birlikleri ve "Milli Muhafızlar" adı verilen karşı-devrimin silahlı birlikleri, işçi hareketini kan ve ateşle bastırmaya çalışıyordu. Ayrıca profesyonal grev kırıcıları, ajan-provokatörler harekete geçirildi. Ama Amerikan burjuvazisi her türlü katliama karşın işçi sınıfının mücadelesini durduramadı.

1866'da Baltimor'da toplanan Amerikan İşçi Kongresi 8 saatlik işgünü için bir yasa çıkarılmasını istedi. Ama bu istekleri burjuvazinin iktidarı tarafından kabul edilmedi. 1884'de Şikago'da toplanan İşçi Sendikaları Kongresi şu kararı aldı: "İşçi sınıfı 8 saatlik işgününü bizzat kendi gücüyle alacaktır."

İdam kararları karşısında uzlaşmaz tutumlarını sürdüren işçi önderleri şöyle diyordu:

PARSONS

"Konuşma özgürlüğüne, basın özgürlüğüne, toplantı özgürlüğüne tecavüz edilemeyeceği hakkını savunuyoruz. Anayasanın tanıdığı nefsi müdafaa hakkını savunuyoruz. Ve iddia makamının, Amerikan haklarını elinden alınmasına karşı çıkıyoruz. Am[illegible] makamı yedi adama ölüm cezası istemekle zaten kazandığını sanıyor..."

LINGG

"Sizi tanımıyorum! Sizin yasalarınızı, düzeninizi, kuvvete dayanan yetkinizi tanımıyorum! Bu yüzden öldürün beni!"

FISCHER

"Ölüme mahkum edilmemi protesto ediyorum, çünkü cinayet işlemedim. Ancak, sosyalist olmam sebebiyle öleceksem, buna sözüm yok..."

ENGEL

"Hakları yalnız imtiyazlı sınıflara göre ayarlanan ve işçilere hiç hak tanımayan hükümete karşı kim saygı duyabilir? Böyle bir hükümete saygım yok benim..."

SPIES

"Bu mahkemenin önünde ve devletin temsil etmesi gereken halkın önünde Eyalet başsavcısını ve Şikago polis müdürünü cinayet işlemek üzere uydurma bir dava tezgahlamakla suçluyorum..."

GENEL GREV VE 1 MAYIS GÖSTERİLERİ

İşte bu kararın alınmasından sonra yoğun bir çalışmaya giren işçi önderleri 1886'da 8 saatlik işgününü almak, çalışma koşullarını düzeltmek ve işçi ücretlerinin düşürülmesini önlemek için ülkenin dört bir yanında genel greve gidilmesine ve isteklerinin kabul edilmesine kadar bu hareketlerini sürdüreceğine ilişkin karar aldılar. 1 Mayıs 1886'da ülkenin dört bir yanında işçi sınıfı şalterleri indirdi. Aynı anda Amerika'nın tüm sanayi merkezlerinde genel grev başladı. New York'da, Baltimore'da, Philadelphia'da.... Mücadelenin en yoğun olan yerlerinden birisi de Şikago idi. Şikago'da ilk üç gün olaysız geçti, Onbinlerce işçi karısı, çoluğu-çocuğu ile coşkun ve militan bir ruhla kapitalizme olan nefretlerini haykırdı. Üç gün kapitalistler ve uşakları polis ve askerler işçilerin grevini kırmak için bütün güçleriyle katliamlara giriştiler. Sayısız işçi öldü ve yaralandı. Ama işçi sınıfı tüm bu saldırılardan yılmadı ve kapitalistlerin uşağı polis ve askerlerin bu katliamını protesto etmek için ertesi gün büyük bir gösteri düzenledi. Protesto yürüyüşüne polis ve askerler bomba atarak saldırdılar. Yine yüzlerce işçi, işçi ailesi ve çocukları öldü ve yaralandı.

Şikago hapisanelerini işçiler doldururken, sokaklarını da işçilerin kanı suluyordu. Bu yiğit mücadelede militanca döğüşen işçi önderleri tutuklandı. Bunlardan onikisi kasten adam öldürmekle suçlandılar. Burjuvazinin egemen olduğu tüm ülkelerde olduğu gibi Amerika'daki yargılamada yapılan hile ve sahtekarlıklar sonucu 8 işçi önderi ölüme mahkum edildi. Halkın öfkesi büyüktü. Burjuvazi halkı susturmak için üçünün cezasını müebbet hapse çevirdi. Ama diğer işçi önderlerinin idamının durdurulması için harcanan tüm çabalar -gösteriler, dilekçeler, başka ülkelerden gelen mesajlar vb.- idam kararını engelleyemedi.

ŞİKAGO'NUN KURBANLARI

Bir süre sonra idama mahkum edilenlerden Lingg hücresinde ölü bulundu. Suratının yarısı dinamitle parçalanmıştı. Hücresi küçük bombalarla doluydu. Gözünü kan bürümüş burjuvazinin "intihar" diye göstermeye çalıştığı bu olay vahşi bir cinayetti.

Ve 11 Kasım 1887 günü Albert Persons, August Spies, Adolp Fischer ve Georg Engel idam edildi. 4 yiğit işçi önderi burjuvaziye boyun eğmeden darağaçlarında ölümü kucakladılar. Persons ölümünden az önce çocuklarına yazdığı son mektubunda şöyle diyordu:

"... Sevdiklerimiz için yaşamakla gösteririz sevgimizi ve gerektiğinde sevdiklerimiz için ölmekle de gösteririz sevgimizi. Benim hayatımı ve doğal olmayan haksız ölümümü, başkalarından öğreneceksiniz. Babanız özgürlük ve mutluluk uğruna gönüllü olarak canını vermiş bir kurbandır.

Size, miras olarak şerefli bir ad ve yapılmış bir görev bırakıyorum. Onu koruyun, bu yolda yürüyün..."

Burjuvazi onların boyunlarına ilmiği geçirebildi, ama onlara boyun eğdiremedi. Ve ölmeden sehpada şunu haykırdılar:

"Öyle bir zaman gelecek ki, bizim suskunluğumuz sizin bugün ipe çektiğiniz seslerden daha güçlü olacaktır!"

Bu yiğit işçi önderlerinin adları uluslararası işçi sınıfının tarihine "Şikago'nun kurbanları" diye geçti. Onların kutsal mücadeleleri bugün bütün ülkelerin işçileri ve Türkiye işçi sınıfı tarafından her 1 Mayıs'da ve her 11 Kasım'da anılır.

Çıkarılması gereken dersler

1886'da Şikago işçileri cesaretle haklı taleplerini savundular. Onlar, patronların işçi aristokrasisine öğütlediği gibi yalvarmadılar, tersine somut mücadele eylemlerine geçtiler. Her zaman, işçi sınıfı mücadeleyi başlattığı ve kararlılıkla davasını sürdürdüğünde olduğu gibi, bu kez de mücadelesinin boyutları burjuvazinin ve uşaklarının yüreğine korku saldı. Böylece yüzlerindeki maskelerini düşürdüler ve gerçek yüzleri, cellatların yüzü ortaya çıktı. Baskının güçleri, düzenin sözümona koruyucuları yalnızca coplarla saldırmakla kalmadılar, çeşitli cinayetler düzenlediler ve gösteri yapan çok sayıdaki işçiyi katlettiler. Böylece Şikago kentinin sokakları o yılın 1 Mayıs'ında işçi kanıyla kızıllaştı. Bu ilk proleter 1 Mayıs'tı.

Akıtılan kan, işçilere, çıkarlarının burjuvazininkiyle açıkça çeliştiğini ve bu çıkarları burjuvaziye karşı dişe diş kararlı bir sınıf mücadelesi dışında hiçbir biçimde savunamayacaklarını gösterdi. Şikago olaylarının bu önemli öğretisi daha sonraki yıllarda ve işçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin grevlerinin ve gösterilerinin gerek nitel gerekse nicel olarak arttığı günümüzde birçok kez kanıtlandı. Kapitalist sömürüye karşı günlük sınıf mücadelesi sürecinde devrimci işçiler, kısa vadeli ekonomik çıkarların savunulması için verilen mücadelenin yetersiz olduğunu kavradılar. Bu nedenle, kapitalist sömürü ve baskının var olduğu çeşitli ülkelerde proletaryanın önünde yalnızca ekonomik ve toplumsal değil, siyasal haklar uğruna da mücadeleyi örgütleme görevi durmaktadır. Marksizm-Leninizm bize, burjuvazinin anladığı tek dilin ve iktidarı ele geçirebilmenin ve burjuvazinin direncini kırabilmenin tek yolunun silahlı devrimci şiddet, proleter devrimi olduğunu öğretiyor ki, bunu proletarya diktatörlüğünün kurulması izlemektedir. Bunu Rusya'daki Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ve Arnavutluk'taki Halk Devrimi açıkça kanıtladı.

1886 yılındaki Şikago olaylarından ve 1871 yılındaki Paris Komününden önemli bir başka ders de çıkarıldı. Şikago proletaryası ve Paris proletaryası gerici burjuvaziye karşı mücadelelerinde son derece kararlı oldukları halde zafere ulaşamadılar. Çünkü onlar, mücadelelerini sonuna dek başarıyla sürdürecek devrimci bir öncü partiden yoksundular. Bu öğreti günümüzde de son derece değerlidir. 1886 yılında Şikago'daki burjuvaziyi destekleyen işçi aristokrasisinin başları proletaryaya nasıl önderlik edemedilerse, bugün de 1 Mayıs'ı, mücadele ve devrim çağrılarına yer verilmediği pasifist bir geçit törenine dönüştürmek için her şeye başvuran sendikal ve revizyonist patronlar da bu mücadeleye önderlik edemezler. Proletaryaya yalnızca sermayenin egemenliği altındaki ülkelerde işçi sınıfının başında bulunan gerçek Marksist-Leninist partilerin içinde birleşmiş olan, onun en bilinçli güçleri gerçek devrimci savaşçılar önderlik edebilir.

Nesnel önkoşulların olgulaşmasının yanısıra işçi hareketinde öznel unsurun da ortaya çıkışı devrimin yalnızca bir ülkü ve bakış açısı değil, çözümlenmek üzere ele alınması gereken bir sorun olduğunu kanıtlıyor. Mayıs-Haziran 1968'de 10 milyon Fransız emekçisinin güçlü mücadelesi, ilkbahar 1969'da 10 milyon Japon emekçisinin geniş çaplı grevi, Aralık 1970 ve Temmuz 1976'da Polonya'yı alt üst eden olaylar ve İspanya, Batı Almanya, Portekiz, ABD ve diğer yerlerdeki milyonlarca proleterin şimdiki mücadelesi bunu göstermektedir.

Şikago'daki olaylar ayrıca proletaryanın burjuvaziye karşı mücadelesinin zaferinden çıkarları olan müttefikleri de kazanması gerektiğini gösterdi. Paris Komünü olduğu gibi Amerikan işçilerinin mücadelesi de burjuvaziye karşı devrimci mücadelenin başarıyla ulaşmasının en önemli koşullarından biri olarak işçi sınıfının köylülük ile ittifakının mutlak zorunlu olduğuna ilişkin Marksist bakış açısının doğruluğunu kanıtladı. Arnavutluk'taki Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda, işçi sınıfı ile köylülük arasındaki ittifaka dayanan Arnavutluk Komünist Partisi'nin, bugünkü AEP'in tecrübeleri de bu ittifakın ne denli zorunlu olduğunu kanıtlamaktadır. Bu, tüm ülkeler için, köylülüğün, proletaryanın en doğal ve en güvenilir müttefiki olduğu kapitalist sanayi ülkeleri için de değerli bir öğretidir.

Proletaryanın, henüz hareketinin başında elde ettiği bu öğretiler bugün hala günceldir. Şikago'daki Kızıl 1 Mayıs olaylarından bu yana koca bir yüzyıl geçti. Ama buna karşın boyun eğmez dünya proletaryasının yüreklerinde o 1 Mayıs'ın ve onun mücadele çağrısının anısı yaşamaktadır. Çünkü proletaryanın eski ve çürümüş kapitalist dünyada zincirlerinden başka kaybedeceği hiçbir şey yoktur. Bu nedenle o, emekçi insanın, geleceğini belirleyenin kendisinin olduğu yeni bir dünya için, sosyalizm için kararlılıkla mücadele etmektedir.

(Radio Tirana Bülteni'nin 27.4.1978 tarihli sayısından kısaltılmıştır)

İşçi önderi Spies grevci işçilere sesleniyor.

Şikago direnişinden 1 Mayıs'a

Uluslararası proletarya ve diğer emekçi kitleler günümüzde dünyanın dört bir köşesinde 1 Mayıs'ı kutlamaktadırlar. 1 Mayıs, kapitalist burjuvaziye ve onun uşaklarına karşı bugüne dek elde edilen zaferlerin ve aynı zamanda proletaryanın sömürü ve baskı düzenini nihai olarak yerle bir etme mücadelesinin kutlandığı gündür.

1 Mayıs, ilk Kızıl 1 Mayıs'a, Şikago'daki 1 Mayıs 1886'ya dayanmaktadır. 5 işçi önderinin idamıyla sonuçlanan kanlı Şikago katliamının ardından 1889 yılının 14-21 Temmuzunda Paris'te toplanan II.Enternasyonalin (İşçi Sınıfı Partilerinin Uluslararası Birliği) 1.Kongresi bir yanda bu zulüm hareketini protesto etmek, öte yandan da 8 saatlik işgününü bütün ülkelerde elde etmek için tüm ülkelerin işçilerinin katılmasıyla uluslararası bir genel grev düzenlenmesini karara aldı. Oybirliği ile alınan bu kararla 1 Mayıs işçi sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü olarak kabul edildi. Bu karar uyarınca:

1) Belirlenmiş olan tarihte, bütün ülkelerde ve bütün şehirlerde aynı zamanda uluslararası bir gösteri aracılığıyla sekiz saatlik işgünü kabul etmesi ve Paris Kongresinin öteki kararlarını uygulaması için resmi makamları zorlayacaklardır.

2) Amerikan Emek Federasyonu, 1 Mayıs 1890 tarihinde buna benzer bir gösteri yapılması konusunda karar vermiş olduğundan, aynı tarih, uluslararası gösterinin yapılma tarihi olarak da kabul edilmiştir.

3) Çeşitli uluslara mensup emekçiler, bu gösteriyi, kendi ülkelerinin özel koşullarını ve durumlarını gözönünde tutarak düzenleyeceklerdir."

1890 yılında işçi sınıfı ilk kez dünya çapında 1 Mayıs'ı uluslararası bir mücadele günü olarak kutladı. Bu uluslararası genel greve ve gösteriye bütün ülkelerin işçileri büyük bir coşkuyla katıldı. Uluslararası işçi sınıfı 1 Mayıs'ı burjuvaziye karşı zorlu mücadeleler sonucu elde etti. Tüm dünyada hükümetler ve kapitalistler yasaklarla ve şiddete dayanarak, lokavtlarla ve işten çıkarmalarla 1 Mayıs kutlamalarını engellemeye çalıştılar.

1891'de toplanan II.Enternasyonal'in 2.Kongresi bu gösterilerin bundan böyle her yıl aynı günde yapılmasına karar verdi.

İşte o zamandan beridir ki, her yıl 1 Mayıs'ta bütün ülkelerin işçileri, dünya işçi sınıfı mücadelesinde ve 1 Mayıs direnişlerinde ölen yoldaşlarını anmak, 8 saatlik işgünüyle birlikte diğer isteklerini gerçekleştirmek, bildirmekle, kapitalist düzenin soygun ve sömürü düzeni olduğunu haykırmak için genel grev, miting ve gösteri yürüyüşü yapmaktadırlar.

TRANSFERLER ÜZERİNE

CHP

AP

ya şundadır ya bundadır helvacının kızındadır

BUNALIM GEÇİRİYORUM SAYIN BAŞKAN. PARTİNİZE GİRMEYE GELDİM

SEN ZATEN BİZİM PARTİDESİN SALAK! KENDİNE GEL...

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Sahibi Teoman Göral - Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Osman Taş

Yönetim Yeri: 2. Beyler 848 Sok. No: 90/213 Konak /İZMİR

Yazışma Adresi: Teoman Göral P.K. 71 Konak / İZMİR

Abone şartları: Yurt içi 6 aylık 250 TL. Yıllık 500 TL. Yurt dışı iki katıdır

Basıldığı yer: S.S.Tühel Gazetecilik ve Matbaacılık, İZMİR

Baskı Tarihi 5 Kasım 1979

1979 Seçimleri ve revizyonizm

1977 seçimlerinde istisnasız tüm modern revizyonist akımlar, çeşitli demokrat akımları da etkileyip peşlerinden sürükleyerek, sözde faşizme ve faşist MC hükümeti ihtimaline karşı CHP reformizminin desteklenmesi politikasını izlemişlerdi.

O dönemde modern revizyonistlerin emekçi kitleleri düzene bağlamak üzere ağulamalarının esas görünümü, reformizmin faşizmin alternatifi olduğu yolundaki ham hayalin propagandasını yaygınlaştırmalarıydı. T"K"P, TİP, TSİP'den TİKP'e kadar tüm revizyonistler, 1977 de, şu veya bu biçimde, açık ya da dolaylı olarak kitlelere CHP reformizmine oy verilmesi çağırısı yapmışlar, bu oylarla sözde iktidar değişikliği olacağı ve faşizmin yok edileceği ya da en azından geriletileceği demogojisini geliştirmişlerdi.

Onların çarpıttıkları sorun, özünde iktidar ve iktidarı almanın yolu sorunuydu. Bu temelde burjuva-feodal faşist devlete ilişilmeden, bu çerçevede oluşturulacak hükümet değişiklikleriyle onlar faşizmin üstesinden gelinebileceğini, parlamanter yolla halkın kurtuluşunun gerçekleşebileceğini propaganda edip durdular. Parlamentonun devletin esas kurumu olduğu ve parlamentoda sayısal çoğunluğun değişmesiyle mevcut gerici iktidarın değişeceği propagandası, tüm revizyonist grupların ortak özelliğiydi. Faşizme karşı sahte bir alternatif olarak CHP reformizminin gösterilmesi, bu propagandalarıyla birleşiyor, seçimlerin ve seçimlerde CHP'nin desteklenmesinin sonuçlarının toplumsal gelişmede ileri bir adım olacağı ve herşeyi değiştireceği yaygarası yapılıyordu.

Kitlelerin sahte umutların peşine takılması, pasifize edilerek mücadelelerinin yükseltilmesinin engellenmeye çalışılması, onlara mevcut burjuva-feodal düzen ve devlet koşullarında köleliğin kader olarar kabullendirilmek istenmesi revizyonistlerin seçimlere yaklaşımlarının özüdür. Bu, 1977 seçimlerinde de, görünüşte revizyonistlerin farklı bir seçim taktiği izledikleri 1979 seçimlerinde de böyle oldu.

1977 de üç ilde bağımsız proleter devrimci adaylarla, gerici burjuva devletin, parlamentonun teşhiri temelinde seçimlere katılarak, Dersim'de 8000, Maraş ve Çorum'da 10 bin oy alacak gücü olduğunu ortaya koyan ML hareket "CHP'nin oylarını bölmek", "anti-faşist mücadeleyi bölmek ve zayıflatmak", "MC'nin işini kolaylaştırmak" vb. gerekçelerle suçlayan revizyonist akımlar, 1979'da da değişen şartlarda benzer bir tutum aldılar.

1977 SEÇİMLERİ VE 'YENİ' MANEVRALAR

1979 Ekim seçimlerinin düzenden kopmakta olan kitlelerin bu eğilimlerini geliştirmek ve direnişler, grevler, kitle gösterileriyle yükselen mücadelenin daha da yükseltilmesi ihtiyacına cevap vermek üzere boykot edilmesi çağrısı yapan M-L hareket ülkenin dört bir yanında kitle eylemleri düzenliyerek, kendiliğinden patlayanlara önderlik etmeye çalışarak halkın mücadelesini devrim hedefine doğru kanalize etme ugraşı verdi. Hayat ML hareketin tesbitlerinin ve boykot çağrısının doğruluğunu gösterdiği gibi, mücadelenin giderek doğru bir önderlik altına girerek başarıyla yükselip gelişmesi, diğer gericilerin yanısıra revizyonistlerin de "yeni" manevralara başvurmalarına neden oldu.

Kitlelerin mevcut düzenle bağlarının zayıflamasının ve bunu geliştirecek devrimci taktiklerin genel olarak halkın ve halkın mücadelesinin amansız düşmanı olan her türden revizyonizm, bir yandan kitlelere ve onların önderlerine faşist diktatörlüğün resmi güçleriyle işbirliği halinde saldırırken, diğer yandan kitleleri uyutmak için "yeni" reformist platformlar oluşturmaya çalıştı.

Halka ve onun mücadelesine düşman politikası, mücadeleyi bastırmada kullanmaya çalıştığı reformist yöntemleri, büyük ölçüde açığa çıkan ve iflası hergün daha çok görünür olan CHP'nin bu seçimlerde açıkça desteklenmesi akıllıca bir iş olmayacaktı. Revizyonistler, CHP'nin iflasına ortak olmaktan kaçınmayı ve sözde onu eleştirir bir konum kazanarak güç toplamayı kurdular. CHP destekçiliğini de tümden elden bırakmadan, CHP yi de kapsayan eylem birlikleri vb. propagandası yaparak gerici, reformcu platformlarını geliştirmeye "ilerici" CHP'lilerin yanısıra bağımsızlara, sözde "sosyalist" partilere oy verilmesi çağrısı yaptılar. Revizyonistlerin seçim taktiklerinde görülen genel "değişikliğin" iki istisnası, TİP'in bu taktiği 1977 seçimlerinde de izlemesiyle, TİKP'in AP, CHP, MSP gibi partilere oy verilmesini öngören bir taktik izlemesiydi.

TİKP gerici faşist konumunu gizlemeye dahi pek önem vermez mevcut düzen ve devletin istikrarını ve kitle mücadelesinin "devlet partisi" vb. gibi alternatiflerle bastırılmasını açıktan savunurken, T"K"P, TSİP, Özgürlük Yolu, DDKD gibi modern revizyonist gruplar gevşek de olsa bir birlik oluşturarak faşizme karşı sözde "yeni bir alternatif" hayali yaratmaya çalıştılar. Bu "alternatif"in eskisinden farkı, isim değişikliğinden başka bir şey olamıyordu, olamaz. Çünkü o da, mevcut düzen ve devletin sınırları içinde bu sınırların kitlelere kabul ettirilmesine araçlık edecek bir "alternatif"ti. Oluşturulmasını zorlayan, kitle mücadelesinin yükselişi, gerici partilerden genel kopuş ve eski reformcu bilinen yöntemlerin iflasıydı. Revizyonizmin yüzünü gizlemek ihtiyacıydı. Yoksa aynı parlamenter hayaller biraz üstü örtülerek de olsa savunulmaya devam edildi. Seçimler sırasındaki tüm revizyonist propaganda parlamentonun teşhirinden tamamen kaçındığı gibi, kimi revizyonist grup daha açık ve derinden kurtuluşun yolunun parlamentodan geçtiği fikrini işledi. Direnişlerle, grev, boykot ve aktif militan gösterilerle gericiliğe karşı yükselen kitle mücadelesi ve bu mücadeleyi geliştirmeye, devrimci mücadeleyi güçlendirmeye hizmet eden seçim boykotu karşısında tüm revizyonist gruplar seçimlere katılmanın önemi, verilecek oyların nelere kaadir olacağı üzerine demogoji yaparak kitlelerin genel olarak mevcut düzene ve gerici parlamentoya, özel olarak kendi gerici gruplarına bağlamaya yöneldiler. En amansızca karşı çıktıkları, alayla küçümsemeye çalıştıkları seçimlerin boykot edilmesi oldu.

BOYKOT SONUÇLARINI GİZLEME

Revizyonist cephe, ısrarla seçim boykotunun sonuçlarını gözlerden gizlemeye çalışıyor. Devrimle karşı devrim arasındaki çatışmayı, kitlelerin genel olarak gerici partilerden kopuşunu, sandık başına gitmemesini, seçmen sayısındaki düşüşü vb. gözardı ederek reformcu ve faşist partilerin birbirlerine göre ilerleyip gerilemesi temeline oturan tahliller yapıyorlar. Bütün arzuları düzendeki sarsılmayı gizleyebilmektir. CHP reformizmi 900 bine varan oy kaybına uğrarken ve bunun çok düşük bir kesimi faşist partilerin demogojisinden etkilenirken -77 deki bağımsız gerici adayların oylarının bu partilere gittiği ve nüfus artışı hesaba katıldığında faşist partilerin oyları hemen hiç artmamıştır. Reformizmin faşizmin alternatifi olarak lanse edilmesi temelinde "toplum sağa kaydı" (TİP), "parsayı gericiler (faşistleri kastediyorlar) topladı" (TSİP) "halkın hoşnutsuzluğundan.. AP yararlandı" (T"K"P) gerici propagandasıyla korku yaymaya, devrimci gelişmeyi gericiliğin güçlenmesi olarak göstermeye yöneliyorlar. Bütün bunlara rağmen gerçekler o kadar güçlüdür, CHP'den kopan ve faşizmin peşine takılmayan yüzbinlerce kişinin durumunu izah etmek o kadar zordur ki, revizyonistler yer yer dil ucuyla da olsa, büyük bir kitlenin hiçbir partiye oy vermediğini, seçimi protesto ettiğini kabul etmek zorunda kalıyorlar. Bu, boykot taktiğinin zaferinin bunca çabaya karşın gözlerden gizlenemeyecek kadar büyük olduğundandır. Ama onlar kuşkusuz bu taktiğin sahiplerini, komünistleri ve devrimcileri onurlandıracak değillerdir. "Sol potansiyel, oylardan kat kat fazladır" (TSİP) diyerek ancak kendilerini teselli etmeye çalışıyorlar. Sözde bu oyları toplayacaklarmış ama yeterince güçlü bir revizyonist birlik oluşturamadıkları için toplayamamışlar.

1979 SEÇİMLERİNDE REVİZYONİSTLERİN TOPLADIĞI OYLAR

Revizyonistlerin topladıkları oylara gelince, burada iki önemli nokta göze çarpıyor. Birincisi, T"K"P nin her zamanki tüm gücünü bir yere yığma taktiğiyle İstanbul'da özellikle TİP ve TSİP'e yönelen bir güç gösterisi yapmaya çalışmış olmasıdır. 20 bin civarında oy alarak, revizyonist adayların bir ilde topladıklarının içinde en çok oyu toplayan T"K"P adayı, bu oyları genellikle toplumun üst tabakalarına mensup kişilerden almıştır. "İşçi yatağı İstanbul'da.." diye başlayan T"K"P propagandası kof bir yalandır. Çünkü o, en düşük oyları Kartal vb. gibi işçi semtlerinde almıştır. T"K"P'nin bir ilde seçime katılması, kitleleri etkilemesinin düşük düzeyini gözlerden gizlemek açısından da akıllıcadır. Çünkü o, CHP'yi güçten düşürmemek arzusu yanında kendi güçsüzlüğünü gizlemek amacıyla da yalnızca İstanbul'da seçimlere katılmakla yetinmiştir.

İkincisi, çok sayıda revizyonist, milliyetçi grupça desteklenen TSİP'in Kürdistan'da bir kaç ilde aldığı oyun nispetleri yüksek olmasıdır. Kendi listesinden bağımsız olarak DDKD'li vb. adaylarla seçime katılan TSİP aldığı oylarla iki önemli olayı kanıtladı. Bu partinin ve Kürt modern revizyonistlerin, toprak ağalarınca desteklendiğini, onların sınıf çıkarlarını savunduğunu ve bunların sahte anti-sömürgeciler olduklarını.

TSİP'in nispeten yüksek oy aldığı illerde örneğin Mardin'de Ahmet Türk feodal bağımlılık içinde tuttuğu köylüleri TSİP listesine "özgür irade" ile oy vermeye zorladı. Bu kuşkusuz, TSİP, TKP ve Kürt modern revizyonistlerinin bir takım "komünist", "sosyalist" demokrat gruplar bile olmadıklarının yeniden kanıtlanması oldu. Diğer yandan Kürt ulusal hareketine karşı şöven milliyetçi bir konumda olan TSİP'in Kürt modern revizyonist gruplarınca desteklenmesi, onların sömürgeciliğin ne denli "muhalifi"(!) olduklarını gösterdi. "Yurtsever toprak ağaları" Kruşçevci-Maocu gerici tezi, ulusal baskının savunucularının desteklenmesiyle ve yükselen Kürt ulusal hareketini de bastırmayı amaçlayan seçim aldatmacasına katılmasıyla daha da açık olarak teşhir oldu. Sömürgeciliğe uşaklık, ulusal ve sosyal kurtuluşun ve bu uğurda gelişen mücadeleye düşmanlık açıkça ortaya serildi. Sıkıyönetim destekçilerine oy vermeye çağırarak Kürt modern revizyonistleri yüzlerini açığa vurdular.

Tüm revizyonist demogoji ve sahtekarlıklar çökmeye mahkumdur. Seçimler ve alınan tavırlar bu çöküşün göstergeleri olmuştur. Güç kazanarak ilerleyen devrim her türden karşı devrimci sakları ve demagojinin üstesinden gelerek ilerlemesini sürdürecektir. "Toplumun sağa" kaymadığını göstererek

---

TABLO-I

MİLLETVEKİLİ SEÇİMİ YAPILAN 5 İLDE PARTİLERİN 1977 ve 1979'da ALDIĞI OY MİKTARI

	1977	1979	Fark(Artma veya azalma)	
AP	565.566	676.900	111.334	Artma
CHP	393.493	367.317	-26.176	Azalma
MHP	73.118	67.154	-5.964	Azalma
MSP	124.908	92.932	-31.976	Azalma
CGP	31.299	21.593	-9.706	Azalma
DP	47.058	-	-47.038	Azalma

TABLO-II

CUMHURİYET SENATOSU SEÇİMİ YAPILAN 25 İLDE PARTİLERİN 1977 ve 1979 SEÇİMLERİNDE ALDIĞI OY MİKTARI

	1977	1979	Fark(Artma veya azalma)	
AP	2.063.002	2.215.053	152.051	Artma
CHP	2.330.541	1.378.224	-952.317	Azalma
MHP	292.176	312.243	20.067	Artma
MSP	488.810	459.040	-29.670	Azalma
CGP	106.431	117.749	11.318	Artma

TABLO-III

1977'de 29 ilde oy kullanan seçmen	6.976.032
1979'da 29 ilde oy kullanan seçmen	5.825.446
Mutlak azalma	1.150.586

Not: Manisa'nın 1977 seçimlerinde DP'nin aldığı 7.908 oyu, DP'nin 1977 seçimlerinde 5 ilde aldığı oylardan çıkarıyoruz. Ve DP'yi 4 ilde sınırlı olarak ele alıyoruz.

Seçim sonuçları ve Kurtuluş'un acizliği

KURTULUŞ Gazetesi'nin oportünist yazarları, seçimler sonrasındaki gazetelerinin ilk sayısında 14 Ekim seçim sonuçlarını, gerçeklere uygun olmayan bir biçimde ve en gerici şekilde yoruma tabi tutuyor. Hem de TKP'lilerin daha sağında kalarak. Kurtuluş, "boykotçuların iflası"nı kanıtlayacağım derken, 14 Ekim seçimlerine ve seçim sonuçlarına, tüm gericilerle aynı safta ve aynı bakış açısıyla yaklaşmaktan geri durmuyor.

Komprador kapitalist ve yarı-feodal toplumun krizinin tüm yükü omuzlarına bindirilen emekçi kitlelerin, gerici egemen sınıflara ve bunların siyasi temsilcilerine tepki duyarak, seçimlere, katılmama eğiliminin güçlü olması gericiliği oldukça tedirgin etmekte idi. Ne garip ki, Kurtuluş oportünistleri de aynı tedirginliği duymaktadırlar ve gelişen kitle mücadelelerini gözardı etmekten geri durmadılar. Hem de TKP, TİP TSİP, TİKP gibi revizyonistleri dahi geride bırakarak...

Kurtuluşçuları başta devlet başkanı olmak üzere tüm gericilerin, durmadan halkı oy vermeye çağırması bile uyarmadı. Aksine Ecevit'le birlikte halkın seçimlerde oy vermemesinin "faşizmin işine yarayacağını" ilan ettiler. Ve de Kurtuluş bununla da kalmadı. Oy kullanmayacak olanların faşizmin tabanını oluşturacaklarını, "apolitik" yığınlar olarak lanse etti. Faşistlerin, gericilerin, reformistlerin, revizyonistlerin kitlelerin demokrasi güldürüsünü ellerinin tersiyle itip gerçek demokrasi için ileri atılmalarından oldukça rahatsızlık duymaları anlaşılan bir şeydir. Çünkü tüm gericiler şimdilik, demokrasi güldürüsüne dayanarak kitlelerin düzenden kopmalarını önlemeye çalışıyorlar ve bunun yoğun çabası içersindeler. İşte bunun için bu seçimlerde kitleleri seçime katılmamaya çağırma, tüm gericileri ayağa fırlattı. Şimdiye kadar görülmemiş bir şekilde emperyalizmin beslemesi militarist güçler; "seçim güvenliğini sağlama" adı altında tümüyle seferber edildi. Terör ve baskıyla kitleler sandık başına çekilmeye çalışıldı. Her seçim sandığının başına silahlı bir asker diktirildi. Böylece faşist devletin, faşist militarist güçlerin dehşetli(!) demokrasi taraftarı olduğu da kanıtlanmış oluyordu.

Böylesine "demokrasinin koruyucusu" güçlerin bulunduğu (Kurtuluş'un da, gericiliğin demokrasi oyununun vazgeçilmez figüranı olduğu ortadadır) düşünülürse Türkiye'de demokrasinin olmadığını söylemek, Kurtuluş için acaba ayıp olmuyor mu?

Gericiliğin demokrasi güldürüsü ile kitleleri düzene bağlamaya çalıştığı, seçim vesilesiyle herkesin kavrayacağı bir şekilde açıklığa kavuşması dahi Kurtuluş oportünistlerini, reformist seçim siyasetlerinden vazgeçiremedi. Kurtuluş, seçimlere katılmayarak düzenden kopmaya ve arayış içine girmeye başlayan kitleleri, ileri mücadelelere doğru çekeceğine, kitleleri düzenle bağlarını tekrar sağlamlaştırmaları için seçimlere katılmaya çağırdı. Oy vermeme eğiliminde olan kitlelerin ileri unsurları, saldırısını hedef haline getirerek bunlara yönelen yoğun bir karalama kampanyasına girişti.

Kurtuluş oportünistleri, seçim boyunca, gerici siyasetçilerle birlikte düzeni savunmayı baş amaç haline getirdiler. Sözde seçimlerin kurtuluş olmadığı yolunda propaganda yürütüp, reformizmi de teşhir ettiler! Ama nedense (kendileri gibi) reformistlerin, revizyonistlerin, kitleleri düzenle bağlarını koparmamaları için 'Seçimlere Katıl' çağrısını yaptıklarını görmediler! Ve reformizme karşı mücadeleyi esas aldılar(!)

Kurtuluş, seçim sonrası, ortaya çıkan seçim sonuçlarını çarpıtmayı kendisi için vazgeçilmez kurtuluş yolu olarak görüyor. Sözde 1979 ara seçimlerine katılma oranı 'çok yüksek olmuş'(!) ve 'boykot siyaseti' iflas etmiş'(!) Kurtuluşun seçim sonuçları ve seçime katılma oranı konusundaki bilinçli sahtekarlığını şimdilik, bir yana bırakarak önce seçime katılma meselesinde neler dediğine bakalım.

● KURTULUŞ'UN SEÇİM ÖNCESİ TAHMİNLERİ

HERŞEYDEN önce Kurtuluşçular, seçim öncesi, seçimlere katılma oranının yüksek değil, bizim gibi (ki, seçim sonuçları bunu doğruladı) düşük olacağını, ileri sürmekte idi. Aramızdaki ayrılık, seçime katılmayacak unsurların özelliği ile ilgiliydi. Kurtuluş genel olarak, seçimlerde oy kullanmayacak olanların, giderek politikadan uzaklaşan, onun deyimi ile 'apolitikleşen' yığınların olacağını ileri sürmekteydi. Biz ise seçime katılmama eğiliminde olanların esas olarak reformizmin iç yüzünü gören devrime yönelme eğilimi taşıyan kitleler olduğunu, bunların artık seçim alanında değil kitlesel mücadele içinde daha da üst düzeyde politikleşmeye yatkın unsurlar olduğunu söylüyorduk. Kitle mücadelesi içinde politikleşmeye öncelik tanıyorduk. Kurtuluş'un tersine seçime katılmama eğiliminde olanların faşizmin tabanını değil, faşizm ve her türden gericiliğe karşı mücadelenin tabanını oluşturabileceklerini ileri sürüyorduk. KSD isimli dergi, seçime katılma oranının 1979 ara seçimlerinde düşük olacağı ihtimalini, devrimci mücadelenin gelişmesi doğrultusunda bir yoruma girmenin yanlışlığını kanıtlamak için bir sürü çarpıtmalarla senato seçimlerine katılımın her zaman az olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu.

Kurtuluşçular seçim sonuçları belli olmadan önce, seçimlere katılma oranının düşük olacağından kalkarak en sağcı ve gerici sonuçlar çıkarmak için sayfalarca gevezelik ettiklerini unutup, şimdi, tüm gericilerle birlikte seçimlere katılma oranının yüksek olduğu yalanını yaygınlaştırmaya çalışıyorlar.

Kurtuluşçulara 'PDA'cılarla aynı siyasi tahlilleri yaptıklarını, gizli 'PDA'cı olduklarını söylediğimiz zaman kendilerine iftira ettiğimizi ileri sürdüler. Ama ne varki olaylar Kurtuluşçulara yönelttiğimiz iddiaların doğruluğunu kanıtlamaktan başka bir şey yapmıyor. Örneğin, Kurtuluş gazetesi Aydınlık gazetesiyle birlikte türlü hokkabazlıklara başvurarak, seçimlere katılma oranının yüksek olduğunu kanıtlamaya çalışıyor! Sosyal-faşist Aydınlık gazetesi için bu yadırganacak bir durum değildir. Çünkü Aydınlık düzeni savunmayı kendine baş görev edinmiştir. Tabii ki düzenden kopan kitlelerin durumunu örtbas etmeye çalışarak.. Bunu yapmak Aydınlık Gazetesinin doğası gerigidir. Peki düzene karşı olduğunu söyleyen Kurtuluş ne yapıyor? Biz söyleyelim: Aydınlık Gazetesi'nin yaptığını ve de Aydınlık'tan dahi sağa kayarak seçime katılımın % 77 olduğunu söyleyerek.

● KURTULUŞ'UN GERÇEĞİ GİZLEME ÇABASI

ŞİMDİ Kurtuluş'un seçim sonuçlarıyla ilgili çarpıtmalarına bir göz atalım. Kurtuluş'a göre 1979 seçimlerinde 29 ilde toplam 5 903 379 seçmen oyunu kullanmış, 1977'de ise 29 ilde 6 694 110 seçmen oyunu kullanmış. Aradaki fark 700 731'dir.

Kurtuluş, reformist seçim siyasetini rakamların üzerinde oynayarak aklayabileceğini zannediyor. Faşist devletin resmi kurumlarının seçimlere ilişkin yayınladıkları rakamlar bile Kurtuluş'un hilesini ortaya çıkarmaktan geri kalmıyor. Yüksek Seçim Kurulu'nun yayınladığı seçim sonuçlarına göre 1977'de 29 ilde 6 976 032 seçmen oy kullanmış, 1979'da ise 29 ilde toplam 5 825 446 seçmen oy kullanmış. Böylece 1 150 586 seçmenin 1979 seçimlerinde oyunu kullanmadığı ortaya çıkıyor. İki sene içinde nüfus artışına göre 1979 ara seçimlerinde 750 000 kişi daha oy kullanma hakkını elde etmesi gerekirken bu 750 bin seçmen artışını bir yana bıraksak dahi, seçme hakkı olanların değil, oyunu kullananları ele aldığımız zaman 1979 seçimlerinde 1 milyonun üstünde insanın sandık başına gitmediğini görüyoruz. Kurtuluş'un oportünist yazarlarının şimdiye kadar Türkiye'de yapılan seçimlerde oy kullananların sayısında bu kadar bir düşmenin varit olduğunu göstermeleri gerekir.

Toprak ağalığının, şeyhliğin, yarı-feodal bağımlılık ilişkilerinin yaygın olduğu Türkiye gibi yarı-feodal ülkede Erzurum, Yozgat vb. gibi reformistlerin dahi çoğu yerde sandık başına gidemediği, özellikle faşist Türkeşçilerin etkin olduğu, tüm seçim sandıklarının kontrolleri altında olup, istedikleri şekilde oy kullanabildikleri yerlerin bulunduğu bir ülkede devletin resmi organlarının verdiği rakamlara (nüfus artışı ile seçmen sayısındaki artış da hesap dışı tutularak) göre oyunu kulananların sayısında bir milyonun üstünde azalma olduğu tespit edilebiliyor. Buna rağmen Kurtuluş oportünistleri 1979 seçimlerinde oy kullanma oranının yüksek olduğunu, "boykot taktiğinin iflas ettiğini" söyleyebiliyor. Aslında iflas eden Kurtuluş'un reformist seçim taktiğidir. Kurtuluş'un oportünist şefleri bu gerçeği gözardı etmek için türlü hilelere başvurmak zorunda kalıyorlar.

Ve yine Kurtuluş Gazetesi'ne göre 1977 seçimlerine göre 1979 seçimlerinde AP'nin oyları 434 076 artmış! Böylesine bir iddianın AP'lilerce dahi bulunmadığı düşünülürse Kurtuluş'un ne yapmak istediği kolayca anlaşılır. AP 1977 seçimlerinde 25 ilde 2 063 002 kadar oy almıştır. 1979 seçimlerinde ise yine 25 ilde toplam 2 215 053 oy almıştır. Senato seçimlerinin yapıldığı illerle sınırlı olmak üzere AP'nin artırdığı oylar 152 051'dir. 1979 milletvekili seçimi yapılan 5 ilde AP'nin aldığı oy 676 900'dür. Aynı illerde 1977'de 585 566 oy almıştır. Aradaki fark 111 334'tür.

AP'nin 1979'da seçim olan 29 ilde toplam artırdığı oy 265 385'dir. Senato seçimleri yapılan 25 ilde MSP 29 670, milletvekili seçimi yapılan 5 ilde ise 31 976 oy kaybetmiştir. 1977 seçimlerine göre MSP'nin oylarındaki toplam azalma 61 646'dır. MHP 25 ilde 1977 seçimlerine göre 20 067 kadar oy artırmış, 5 ildeki milletvekili seçimlerinde ise bu partinin oyu 5 964 azalmıştır. 29 ilde 1977 seçimlerine göre MHP'nin oy artışı 14 103'tür. CGP'nin 25 ildeki oy artışı 11 319'dur. CGP'nin 5 ilde yapılan milletvekili seçimlerinde 1977'ye göre oylarında 9 706 kadar azalma meydana gelmiştir. Buna göre CGP'nin oylarında artış 29 ilde 1 615'dir.

1977 seçimlerinde DP 25 ilde toplam 82 377 oy almış (DP'nin 1977'de Manisa'da aldığı oyu buraya ekledik) Buna göre DP'nin dört ilde (Manisa dışında) 1977 seçimlerinde aldığı oy 33 859'dur. 1977 seçimlerinde DP 29 ilde toplam 116 236 oy almıştı. DP 1979 seçimlerine katılmadığı için, bu oyların tümü azalmış oylar hanesine yazılmış olmaktadır. MSP ve DP'nin azalan oyları 29 ilde toplam 177 885 dir. AP, MHP ve CGP'nin 1979'da 1977'ye göre toplam oylarında artış ise 279 103'tür. Bundan 177 855 rakamını çıkarırsak geriye 101 118 kalır. Demek ki, 1979 seçimlerinde 'sağ' diye adlandırılan partilerin oylarındaki artış 101 218'den ibarettir.

Oysa Kurtuluş gazetesi 1977 seçimlerine göre 1979 seçimlerinde faşist ve dinci gerici partilerin oylarında 450 bin kadar bir artış olduğunu söyleyebiliyor. Kurtuluş gazetesinin oportünist yazarları öylesine bocalama içine girmişler ki, ne yapacaklarını şaşırmış durumdadırlar. Bir yerde doğruya yakın bir tahminle CHP'nin 955 273 oy kaybettiğini söylüyorlar. Gazetenin baş manşetinde ise CHP'nin kaybettiği oyların 800 000 olduğunu söylüyorlar. Ve yine aynı gazetede MSP'nin oylarının hem arttığından hem de azaldığından sözedebiliyorlar.

Reformist seçim siyasetinin iflası karşısında Kurtuluş'un oportünist yazarları şaşkın ördeğe dönmüşler, ne dediklerini dahi bilemez duruma gelmişlerdir. Onlar 'Öte yandan Kürdistan'ın 10 ilinde 1977 seçimlerinde bağımsız adayların aldıkları oylar 1979 sonuçlarına eklendiğinde katılma oranı çok daha yükselmektedir' (Kurtuluş) demektedirler.

Her şeyden önce 1977 Kürdistan'nda bağımsız aday olarak ortaya çıkanlar genellikle AP, MSP, CHP eğilimli toprak ağalarıdır. Bu toprak ağaları, 1979'da gericilerin oyları parçalanmasın diye bağımsız aday olarak ortaya çıkmayarak AP, MSP vb. gibi partileri desteklemişlerdir. Yani toprak ağaları tüm güçleriyle seçimlere katılmışlardır. Oysa Kurtuluşçulara göre toprak ağaları da seçimi 'boykot'(!) etmişlerdir. Bunun için bu 'boykotçuların' oyları da eklenirse seçime katılma oranı çok yüksek olurmuş! Aslında Kurtuluşçular bilmeden yine yanlış hesaplar yapıyorlar. Çünkü seçime katılmayan milyonlarca insanın oy vermesiyle 1979 seçimlerine katılma oranının çok yüksek olacağı ortadadır. Kurtuluşçuların bu durumu niye gözönüne almadıklarını anlayamadık!

● KURTULUŞ REVİZYONİSTLERİ DAHİ GERİDE BIRAKIYOR

KURTULUŞ 1979 seçimlerinden en gerici sonucu çıkararak TKP'yi ve TİKP'yi dahi geride bırakmıştır. TKP, TİKP gibi gerici sınıfların uşağı kaşarlanmış revizyonistler dahi bu seçimlerde CHP'ye verilmeyen oyların esas olarak faşist ve dinci gerici partilere kaydığını söylemiyor. Hatta Ecevit ve CHP yöneticileri bile kendilerine 1979'da verilmeyen oyların büyük bir bölümünün seçimlerde oyunu kullanmayanların olduğunu söylüyorlar. CHP'nin sağındaki partilere az miktarda oyun kaydığını söylüyorlar. Nitekim yukarda yaptığımız hesaplardan da anlaşıldığı gibi CHP'nin sağındaki partilere 1979 seçimlerinde CHP'den (bağımsızları bir yana atsak bile) 100 bin üzerinde bir oy kayması sözkonusudur.

CHP'ye gitmeyen oyların büyük bir çoğunluğu faşist partilere kaymadığı 'kötü niyetli' olmayan herkesin kabul edebileceği bir gerçektir. Ne yazık ki, Kurtuluş gibileri bu gerçeği göremiyor. Aynen devrimin azılı düşmanı TİP gibi 1979 seçimlerinde kitlelerin sağa saydığı sonucunu çıkarıyor.

Kurtuluş'un oportünist şefleri başlarını kaldırıp etraflarına bakmaktan ısrarla kaçınıyorlar. Oysa bir etraflarına göz atsalar, 1979 seçimlerinden kendileri gibi sonuçlar çıkaran TİP revizyonistlerini TKP'lilerin, Oya Baydar gibi hayatını devrimin itfaiyeciliğine adamış revizyonistlerin eleştirmek zorunda kaldıklarını görebilirlerdi. Ama Kurtuluş şefleri, bunun yerine ne olursa olsun, seçimleri boykot taktiğinin yanlışlığını sözde kanıtlayacağız diye yırtınıyorlar. Kitlelerin yükselmeye başlayan mücadelesi, artan faşist terörle gündeme gelen seçim boykot taktiğinin başarısı, genelde kitlelerin devrimci mücadelelerinin üst düzeylere doğru tırmanma eğiliminde olduğunu göstermektedir.

İşte Kurtuluş'un rahatsızlık duyduğu durum da budur. Kurtuluş, ısrarla kitlelerin yükselen mücadelesini görmezlekten gelmekte, hatta büyük bir çabayla kitle mücadelesinin düştüğü, devrimin gerilemeye başladığı dönemlerdeki taktikleri gündeme getirmektedir. Seçim öncesi ve sonrası Kurtuluş hep siyasi mücadelenin gerilediğinden, kitlelerin giderek politikadan uzaklaştığından dem vuruyordu.

Kurtuluş'a göre politikadan uzaklaşan kitleleri, seçim platformlarına çekerek sözde politikleştirmek gerekirdi. Oysa tam da seçim zamanında tüm reformist ve revizyonist engellemelere rağmen ülkenin birçok yerinde kitleler ekonomik, yer yer siyasi talepler için mücadeleye girdiler. Ama Kurtuluşçular kitle mücadelelerini daha üst düzeye çıkarmak, geliştirmek için seferber olacaklarına, kitle mücadelelerini söndürmek için revizyonistlerle birlikte kitleleri seçimlerle oyalamaya çalıştı. Etraflarına toplanan devrim isteyen insanları işçilerin mücadelesini yükseltmeye değil, seçim kampanyalarına sevkettiler.

● KURTULUŞ, KÖR GÖZLERİN GÖRDÜĞÜ GERÇEKLERİ DAHİ İNKAR EDİYOR

BOYKOT yaptıkları halde hiçbir kitle hareketliliği yaratamayanlar, neyin boykotunu yapmışlardır. Sadece ve sadece onlar da umut bağladıklarını 'halk iktidarının' kendilerini aldatması karşısında küskünlüğe düşenlerin tavrına düşmüşlerdir" (Kurtuluş, sayı 89) Bu laflar karşısında sadece Kurtuluş'un oportünist şeflerine kimseyi aldatamayacak ve gerçekleri gizleyemeyeceksiniz diyoruz.

'Boykot yaptıkları halde hiçbir kitle hareketliliği yaratamayanlar' sözlerinin gerçeklerle bir ilişkisi olmadığı seçim döneminde başta Adana olmak üzere Ankara, İstanbul, İzmir, Ceyhan, Tarsus, Mersin vb. yoğunlaşan kitle eylemlerinin varlığı tarafından yalanlanmaktadır. Proleter Devrimci Hareketimiz bu eylemlerin içindedir. Sadece üç dört ay içinde 40 bin işçi Adana'da direnişe girdi. Binlerce insan saatlerce (birkaç kez) faşist sıkıyönetim kuvvetleriyle dişe diş mücadele etti. Ama Kurtuluş gazetesi ısrarla bu eylemleri gizlemeye çalıştı. Faşistler, reformistler, revizyonistler gibi bu eylemlere yayın yasağı koydu. Seçim döneminde Adana'da, İstanbul'da, Ceyhan'da, Ankara'da yüzlerce binlerce işçi sıkıyönetim tarafından gözaltına alındı; işçiler ve emekçiler azgın baskı ve terörle karşı karşıya kaldılar. Birçok ilde Proleter Devrimci Hareketin önderliğinde sıkıyönetime rağmen yer yer iki bin, üç bin kişinin katıldığı gösteriler, yürüyüşler yapıldı.

150 kişiyle ve sansasyon amacıyla 1 Mayıs'ta dışarı çıkan, bunun aylarca reklamını yapan Kurtuluş'un şefleri, sıkıyönetim kuvvetlerinin çok yerde kitlesel gücü görerek müdahale etmekten çekindiği kitlesel eylemleri görmezlikten geliyor ve boykot edenlerin kitle mücadelesi 'yaratmadık'larından bahsedebiliyor.

Kurtuluş'un oportünist şefleri kitlelerin mücadelesini düşük göstermek için kendi taraftarlarının etkinliğindeki İstanbul'daki Tekel işçilerinin direnişini dahi örtbas etmeye özen gösterdi. Sözde bu direnişle ilgili haberler gelmemişti! Oysa Kurtuluş'un Tekel direnişini sessizce geçiştirmeye çalışmasının nedeni, şeflere rağmen eylemin ortaya çıkması idi. Çünkü Tekel direnişinde Kurtuluş şeflerinin kitlelerin mücadelesinin düştüğünü ileri süren görüşleri yalanlanıyordu.

1979 seçimlerini boykot eden Proleter Devrimci Hareket'imiz seçim dönemi boyunca kitle mücadelesini yükseltebilmek için var olan gücünü seferber etti. Bunda da oldukça başarılı oldu.

Ve proleter devrimciler, emperyalizme, gerici sınıflara, faşizme, reformizme karşı kitlelerin yükselen mücadelesi temelinde devrimcileri eylem birliklerine çağırdı. Kurtuluş ise seçim bloku oluşturmayı kendisine hedef seçti. Kurulması istenen seçim bloku, sözde devrimcilerin birliğini oluşturmada önemli bir adım olacaktı! Kurtuluş'a göre şayet seçim bloku oluşturulsaymış, seçim meydanları revizyonistlere bırakılmazmış!

Lenin'in işçilerin grev hareketlerinin bile burjuva diktatörlüğü altındaki seçim mücadelelerinden kat kat daha iyi bir şekilde kitleleri devrime hazırladığını söylediğini gözönüne aldığımızda Kurtuluş'un)Bugünkü somut şartlarda) seçime katılma temelinde devrimci bloklar önerisinin reformist bir istem olduğu kolayca ortaya çıkıyor. Ama ne var ki Kurtuluşçuların devrimcilerin birliği konusundaki istemlerini samimi bulmuyoruz. Çünkü Kurtuluşçular devrimcilerin birliğinden yana olmuş olsalar idi, seçim öncesi ve sonrası bu konuda tutarlı tavır gösterirlerdi. Oysa Kurtuluşçular, dün olduğu gibi bugün de, devrimciler arası birliği baltalamayı kendileri için vazgeçilmez bir görev olarak niteliyorlar. Kaldı ki, Kurtuluşçular seçim döneminde dahi devrimciler arası birlikten yana olsalardı, seçime katılarak değil, seçimleri boykot ederek devrimci blokun oluşturulmasına yardım edebilirlerdi. Ve bunun imkanı vardı. Çünkü Halkın Kurtuluşu böyle bir devrimci blok oluşturmaya başından beri hazırdı.

Seçimi boykot bloku kurmanın, seçim mücadelesini burjuvaziye, revizyonistlere, reformistlere terketmekle bir ilişkisinin olmadığı bu seçimde de sosyal pratik tarafından kanıtlandı. Devrimciler, seçim süreci boyunca çeşitli araçlarla kitlelere siyasi gerçekleri açıkladılar. Propaganda ve ajitasyon faaliyetlerini yoğunlaştırarak halkı seçimlere katılmamaya çağırdılar. Çeşitli yerlerde faşist diktatörlüğün tüm engellemelerine rağmen yasa dışı gösteriler düzenleyip kitleleri seçime katılmamaya çağırdılar. Bir yandan da kitlelerin kendiliğinden yükselen mücadelelerini sayasi mücadele düzeyine çıkarmak için çaba harcadılar. Yer yer bu alanda başarılar elde ettik.

Böylesine bir seçimi boykot çalışmasının nasıl olur da köşeye çekilme olarak yorumlanabileceğine insanın aklı ermiyor!

Kurtuluşçular, kitle mücadelesini geriye çekip, pasifize etme tavırlarını başkalarına maletmeye çalışıyorlar. Hemen söyleyelim ki, bu çabaları boşunadır. Kurtuluş, bu çabasını sürdürdükçe onun revizyonizmin kuyruğundan kopması düşünülemez.

Kurtuluş, seçimleri boykot ederek devrimciler arası birliklerin oluşturulabilme fırsatının kaçırıldığını ileri sürüyor. Devrimciler arası birliğin kurulabilmesinin fırsatı her zaman vardır. Yeter ki, reformist platformlar terkedilsin, revizyonistlerle birlikler oluşturma esas alınmasın.

● SEÇİMLER VE SİYASAL ETKİNLİK SORUNU

KURTULUŞ, bir yandan durmadan seçimleri boykot etmemizin nedeni olarak gösterdiğimiz gerekçelerin tutarsız olduğunu, esas olarak boykotun sebebinin siyasi etkinliğimizi tespit etmeden korktuğumuzdan doğduğunu söylüyor. Herşeyden önce, devrimcilerin kitleler üzerinde siyasal etkinliğinin ölçüsü esas olarak seçim mücadelesi değil, kitlelerin eylemidir. Bugün dost düşman siyasi önderliğimiz altında oluşan kitle mücadelelerinin ne düzeyde olduğunu ve siyasi etkinliğimizin ne ölçüde bulunduğunu görebiliyor. Siyasal etkinliğimizi abartma çabasına girmedik, girmeyi de düşünmüyoruz. Çünkü biz, amaç olarak caka satmayı değil, devrimi hedeflemişiz. 1979'da bir milyonun üzerinde kitlenin siyasal etkinliğimizde kalarak sandık başına gitmediklerini ileri sürmek aklımızın köşesinden dahi geçmedi, geçmez. Bugün, bir milyon insanı siyasi etkinliğimiz altına almış olsaydık, Türkiye'de sınıf mücadelesinin düzeyi bugünkü düzeyinden çok daha ileri boyutlarda olurdu.

Kaldı ki, herkes proleter devrimci hareketimizin seçime katılarak siyasal etkinliğini ölçmeye kalktığına şahittir. Bunun kanıtı ise 1977 seçimleridir. Bu dönemde Kurtuluş 'alternatif değiliz' bahanesiyle CHP'yi desteklerken, proleter devrimci hareketimiz bağımsız siyasi çizgisiyle ortaya çıkıp, seçimlerde aday gösterdi. Kitleleri, kendi savunduğu programa oy vermeye çağırdı. Ve biz sadece Kurtuluş'un 1979 seçimlerinde gösterdiği adayların aldığı oylar kadar oyu 1977'de Tunceli'den aldık. Seçim mücadelesi içersinde siyasi etkinliğimizi tespit etmeden çekinmedik ve böyle bir düşüncemiz de hiçbir zaman olmadı. Herkes bugün, Halkın Kurtuluşu hareketinin 1977'lere göre, daha güçlü olduğunu kabul ediyor ve görebiliyor. 1977'lere göre daha güçlü olduğumuz bir dönemde sadece siyasi etkinliğimizi ölçmek için seçimlere girmekten niye korkalım? Kaldı ki, burjuva demokrasisinin olmadığı, feodalizmin ve faşizmin kitleleri önemli ölçüde siyaset dışı tuttuğu bir ülkede burjuva demokrasisinin bulunduğu ülkeler gibi seçimlerin, devrimcilerin siyasi etkisini tespit eden bir araç olarak görev yapması düşünülemez. Biz faşist diktatörlük altında yapılan seçimleri siyasi etkinliğimizi ölçmenin aracı olarak görmedik, görmüyoruz da. Bunun için faşist-feodal diktatörlük altında yapılan seçimlere siyasal etkinliğimizi ölçmek için değil, esas olarak kitleleri gerçek demokrasi mücadelesine çekmek için girmeyi düşündük ve düşünüyoruz.

Devamı sayfa 10'da

«Sağa kayan oyumuz çok az»

Milliyet 26 Ekim

CHP'nin kısa sürede kendisini toparlayabileceğine güveniyorum. Bizim oylarımızdan sağa kayan çok azdır. Fakat, CHP'li seçmenlerin bir bölümü bu seçimlerde oy kullanmamayı tercih etmişlerdir.

Gerçekleri itiraf etmek zorunda kalıyorlar

Seçimlerin hemen ardından, daha kesin sonuçlar bile alınmadan, tüm gericiler ağız birliği ederek büyük katılma oranlarının gerçekleştiğini söylediler. Faşistler, reformistler, revizyonistler, onlarla uzlaşanlar tek bir gerici koro oluşturarak 1979 seçimlerine katılımın 1977'ye göre daha fazla olduğunu propaganda ederek kendilerini teselli etmeye ve kitleleri aldatmaya çalıştılar. Böylelikle sözde seçimlerin gericiliğin güçlendiğini "toplumun sağa kaydığı"nı gösterdiğini ispatlayacaklardı. Televizyon haberleri ve gerici gazete manşetleri, gericiliğin sıradan halka seslenirken kullandığı her araç % 75 - 76 ve daha yüksek katılma oranının sağlandığı propagandasını işledi. Seçimlerin boykotu ve onun zaferle sonuçlanması küçümsenmek istendi. Hatta Aydınlık adlı paçavra sözde eskisinden yüksek olduğunu propaganda ettiği seçimlere katılımı halkın "boykotçulara kızarak" sandık başına koşmasına bağladı.

Ama gerçekler gizlenemiyor. Bu seçimlere katılım oranı cumhuriyet tarihinde gerçekleşen en düşük orandır. Bu gerçeği özellikle detaylı rakamlara dayanan araştırmalarda çeşitli gerici akımlar kabullenmek zorunda kalıyorlar. Özellikle CHP reformizminin kaybettiği ve AP'nin toplayamadığı 800-900 bin oyun nereye gittiği ortadadır. Bu büyük kitle sandık başına gitmemiş, oy kullanmamıştır.

CHP yöneticileri seçim sonuçlarını kendi açılarından incelerken bu durumu tespit etmeden yapamıyorlar. Ecevit, CHP'nin kaybettiği oyları yeniden toplama hesabı yaparken kaybedilen oyların nereye gittiğini görmek ve açıklamak zorunda kalıyor: "CHP'nin kısa sürede kendisini toparlayabileceğine güveniyorum. Bizim oylarımızdan sağa kayan çok azdır. Fakat CHP'li seçmenlerin bir bölümü bu seçimlerde oy kullanmamayı tercih etmişlerdir" (Milliyet, 26 Ekim 1979)

CHP İstanbul İl Başkanı Erol Ünal da yayınladığı bir bildiride durumu şöyle kabulleniyor:

"AP'den daha az oy almamız, gerçekte AP'nin bir zaferi veya başarısı değildir.

"Seçim sonuçları 1977 sonuçları ile kıyaslanarak değerlendirilirse, AP'nin oy sayısında 1977'ye kıyasla önemli bir artış olmadığı görülecektir. İlimizde AP'nin CHP'den fazla oy almasında çok sayıdaki vatandaş kitlesinin sandık başına gitmemesi neden olmuştur."

Hürriyet gazetesi sanki % 76 katılma oranı manşetini atan kendisi değilmiş gibi 3.sayfasında yaptığı bir haftaya yakın süren yorumlu rakamlı, ayrıntılı değerlendirmede aynı gerçeği kabul etmeden edemedi. Kitlelerin önemli bir kesiminin sandık başına gitmediğini, katılma oranı ve CHP oylarında görülen düşmede seçimlerin boykotunun önemli payı olduğunu bu gazete bile açıkça yazdı.

Toplumun sağa kaydığı, AP ve diğer faşist partilerin güç kazandığı, boykotun tam bir fiyaskoyla sonuçlandığı şeklindeki bayağı ve sahte tespitlerinde ısrar eden, kitle mücadelesinin ve devrimin gerilediği hayalleri ve korku ve yılgınlık yayan TİP ve Kurtuluş dışında diğer azılı revizyonist gruplar bile aynı şeyi yapmaya çalışmalarına karşın bu gerçeği tümden görmemezlikten gelemediler.

Tek tek illerde alınan seçim sonuçlarını incelerken Aydınlık sosyal-faşistleri dahi kullanılan oylardaki azalmayı kabullenmekten ve CHP'nın oylarının AP'ne gitmediğini söylemekten kaçınamadı.

TKP ağzında benzer şeyler geveleyerek, örneğin CHP'den kopan oyların "sol güçler" dediği kendisinin de içinde yer aldığı sosyal faşist kümelenmeye yönelmediğini söyleyerek boykotun etkinliğini yarım ağızla da olsa kabullendi. TSİP, "...CHP'ye oy vermeye eli varmayan yüzbinlerce emekçi sandıktan uzak durmuştur" dedi.

Gerçekler gizlenemez. Sıradan halkı şartlandırmak amacıyla kopardıkları yaygaraya karşın hemen tüm gericiler satır aralarında ve dil uçlarında da olsa gerçek durumu açığa vurmadan edemediler.

Yüksek seçim kurulunun verdiği sözde "kesin" rakamlar bile geçen seçimlere göre kullanılan oy sayısındaki mutlak azalmayı ve katılma oranındaki düşüşü ortaya koyarken varsın Kurtuluş gibileri kraldan çok kralcılık yapsınlar. Varsın "boykotçuların yenilgisi"ni kanıtlamaya çalışsınlar.

Etrafına bakan, mahallesindeki durumu gözleyen herkes gizlenemez gerçeği görüyor: BOYKOT ZAFER KAZANMIŞTIR. HALK SEÇİMLERE VE GERİCİ PARTİLERE İTİBAR ETMEMİŞTİR!